BOGDAN GHIBU

miza unui joc dublu

BOGDAN GHIBU

Miza unui joc dublu

BOGDAN GHIBU

Miza unui joc dublu

roman

SCRISUL ROMÂNESC
Craiova, 1985

În memoria unchiului meu
AUREL TOMESCU

MIZA UNUI JOC DUBLU, roman polițist cu o crimă care este crimă, un criminal care nu e criminal, niște găinari cît se poate de escroci, un savant într-o grădină a miracolelor, o nepoțică scumpă foc și un maior de miliție care încearcă să facă ordine în harababura ce va urma, dacă întoarceți pagina.

CAPITOLUL I

În care sînt pe cale să mă îmbolnăvesc de plictiseală, dar mă salvează o brunetă cu ochi albaștri, o cîntăreață de restaurant mă ia drept ceea ce nu sînt, iar un profesor e dezvățat cu de-a sila să vadă trișori acolo unde... sînt.

Părerea mea strict personală e, că-n după-amiezele frumoase de vară, trebuie să ai neapărat ceva de făcut și, cînd spun asta, nu mă refer în nici un caz la treburile cotidiene de genul „cumpără cutare sau cutare lucru". Nu. Atunci cînd soarele stă drept în creștetul cerului revărsînd asupra muritorilor de jos un potop de raze calde, să stai în casă e un sacrilegiu iar să umbli prin oraș după cumpărături o blasfemie.

Cu toate astea, deci contrar părerilor cu care m-a înzestrat lunga mea experiență de viață, în ziua de care vă vorbesc, plictiseala mea risca să devină cronică. Și toate acestea pentru că prietenii pe care-i am, au găsit de cuviință să plece la mare cu cîteva zile înaintea mea, lăsîndu-mă singur în oraș, la cheremul dușmanului meu personal, plictiseala. M-aș duce la ștrand, la munte sau, mă rog, oriunde, numai să nu rămîn acasă. Din păcate, însă, atunci cînd mi-a venit ideea pe care tocmai v-am expus-o, ora este aproape cinci, adică șaptesprezece, deci ziua e pierdută. Gîndindu-mă că voi găsi a doua zi o alta, poate la fel de frumoasă, mă duc la fereastră și încerc să-mi trec timpul, privind agitația de jos din, stradă. Furnicarul de oameni n-are desigur nimic amuzant în el, de altfel ce poate fi comic în toți grăbiții ăștia de jos, care

aleargă care încotro, de parcă astăzi trebuie să-și rezolve toate problemele capitale de viață. Hotărît lucru, ziua de 24 iulie 1980 va trebui s-o trec cu negru-n calendar, așa cum am mai făcut în două rînduri cînd m-am plictisit aproape la fel de tare.

Fac un ultim tur de orizont, apoi încerc să închid fereastra. Ultima privire îmi dezvăluie însă un lucru care mă face să mai zăbovesc cu izolarea mea de lume și mă catapultează drept în miezul evenimentului cotidian.

Jos, în stradă, un țînc de vreo trei-patru ani tocmai vrea să traverseze, dar nu oricum, ci drept prin fața unui autobuz în plină viteză. Din clipa în care-l văd, lucrurile se precipită. Eu sar pe geam de la doi metri înălțime să-l împiedic, șoferul frînează brusc în entuziasmul general al pasagerilor care se pot convinge că mașina e în perfectă stare tehnică, numai copilul, insensibil la toată agitația stîrnită de un fapt atît de banal cum ar fi trecera unei străzi, traversează liniștit și dispare după primul colț.

Mă adun de pe jos cu regretul că toată osteneala mea a fost degeaba. Dacă aș fi reușit să-l trag înapoi salvîndu-l, s-ar fi întîmplat în sfîrșit ceva interesant în ziua asta. Așa, însă, spectacolul s-a terminat fără ca să ajung vedetă iar șansele ca mutra mea să apară a doua zi în gazeta locală pe prima pagină, s-au redus la zero.

Arunc o privire autobuzului încărcat de pasageri, semn că traseul e cît se poate de rentabil, îi văd cum se aranjează din nou în poziția inițială a sardelelor într-o cutie subdimensionată, apoi vreau să o iau spre intrare. Că n-ajung acolo e altă poveste de care nu sînt vinovat eu ci fata brunetă, îmbrăcată într-o rochie

albastră ca și privirea pe care mi-o aruncă. Nu e greu să-mi dau seama ce s-a întîmplat. Săritura mea reușise s-o doboare iar, dacă nu s-a ridicat pînă acum, asta e din cauza celor douăzeci și mai bine de pachete și pachețele răspîndite în jurul ei pe o distanță bunicică. S-ar zice că încearcă să le adune de pe jos, dar s-ar putea să mă înșel.

Mă uit la ea bine de tot și văd că are genunchii zdrelițți și o privire care m-ar face precis să intru în pămînt dacă jos n-ar fi asfalt. Desigur, n-am pretenția să-mi poarte recunoștință veșnică, dar nici să mă urască nu cred că are motive prea mari. Oricum, sînt vinovat, iar ea are dreptate. Nu-i lucru ușor să te trezești cu ditamai găliganul căzîndu-ți în cap, ziua în amiaza mare și încă pe un cer fără nori ca acesta. E nevoie de o doză bunicică de realism ca să accepți ideea, ori ea, ca orice fată, mă îndoiesc să posede o cantitate prea mare din articolul de care vă vorbesc.

Mă apropii precaut, gata s-o iau la fugă în caz de nevoie. Figura ei, deloc prietenoasă, reușise să alunge samaritenii masculini din jur, dar eu am o datorie de plătit, datorie cu atît mai mare cu cît văd că fata nu e deloc urîtă. Dacă n-aș fi pretențios aș spune chiar că e drăguță.

Ajung lîngă ea, îmi compun o figură care întruchipează părerile de rău ale tuturor delicvenților minori și majori de pe planetă și-i zic :

— Vă rog să mă iertați. Îmi pare rău că v-am lovit, dar ați văzut și dumneavoastră copilul acela. Era cît pe ce să fie călcat de mașină...

Altceva mai inteligent n-am găsit așa, la repezeală, pentru că timp prea mult la dispoziție să caut n-am avut. Poate cu altă ocazie o să-mi compun un discurs.

Acum, însă, trebuie să se mulțumească cu ce am la dispoziție.

Fata se uită la mine, măsurîndu-mă de jos cu privirea.

— Un metru nouăzeci, zic, de parcă ea n-ar vedea că sînt mare cît turla bisericii din fața primăriei.

Înălțimea mea n-o impresionează. Parcă toată viața s-a învîrtit numai printre „mărimi". Iar dacă-i studiez mai atent figura, pot vedea și o expresie de ușor dispreț. Se pare că nu dă pe mine nici două parale și că singurul lucru de care-i pasă pe lume e persoana ei de care e foarte încîntată.

Aștept pînă se satură de uitat și se ridică. Abia cînd e în picioare, observă că ceva nu e în regulă cu genunchii ei. Pălește deodată și se uită la mine cerîndu-mi ajutor din priviri. N-ar zice nimic să știe că moare acolo pe loc, cunosc eu soiul ăsta de ambițioase. Așteaptă să fac eu primul pas, dacă nu din alte motive, măcar ca să-mi repar din vină.

Cum am făcut înainte o săritură, nu mi-e greu deloc să fac acum un pas mic, ca acesta.

— Stau aici sus..., încep eu demersurile, fără să fiu convins nici cincizeci la sută că vor fi acceptate.

— Am văzut, răspunse ea, fără să-mi dea timp să termin.

Zîmbește. O surpriză foarte plăcută pentru mine, pentru că-n ipostaza asta e cam de trei ori mai drăguță ca înainte.

— Să nu se infecteze rănile... Dacă vreți să urcați, am sus tot ce trebuie ca să vă pansez.

— Mulțumesc, nu-i nevoie, ezită ea.

Un moment sînt tentat s-o las baltă. Nu mi-au plăcut mofturoșii niciodată. Apoi, cînd mă gîndesc la

numărul de microbi pe centimetru pătrat de trotuar, mă apucă groaza și astfel încerc să fac tot posibilul ca să n-o las într-o asemenea situație grea.

— Vă rog totuși să intrați. N-are de ce să vă fie frică. Nu puteți merge așa pe stradă, se uită lumea la dumneavoastră...

Nu știu ce-o face să accepte. Ideea c-aș putea gîndi că-i e frică sau din cauza veșnicii cochetării feminine. Eu aș înclina mai degrabă să cred că s-a hotărît să mă studieze în mediul meu de viață, pentru a face pe urmă un reportaj T.V.

Urcăm împreună cele cîteva trepte pînă la intrare, ajungem, observ că n-am cheie, pentru simplul motiv că, sărind pe geam, n-am avut timp s-o iau, o rog să mă ierte o clipă, mă întorc în stradă și, făcînd pe alpinistul, escaladez fațada și reușesc să deschid ușa pe dinăuntru.

— Fii binevenită, domnișoară...

— Udrescu. Simona Udrescu, răspunde ea, trecîndu-mi pragul.

Merge oarecum ciudat, fără să îndoaie genunchii, ca o marionetă, dar se descurcă bine cu treptele. Închid ușa în urma ei, îi indic un fotoliu în care-și dă drumul de sus, apoi alerg în baie să aduc trusa sanitară. Cînd revin și vede că am de gînd să-i torn pe genunchi cam o jumătate de kilogram de tinctură de iod, face un gest, încercînd să se ridice.

— Fii cuminte, termin îndată, o potolesc eu fortînd-o să rămînă unde e.

Moi un tampon de vată în tinctură, admir pentru o clipă mărul care-i ține loc de genunchi, apoi suflu ușor ca să n-o usture și să-mi lesine în brațe, lucru care i-ar displace precis cînd s-ar trezi. Manevra-mi

reușește destul de bine, chiar dacă-i țin ceva mai mult decît ar trebui piciorul în mîinile mele.

Vine la rînd al doilea, cu care procedez aidoma, să nu se supere, aplic sulfamida, dau un aspect estetic ansamblului și mă declar mulțumit. Zice „mulțumesc" și de data asta reușește să se ridice. Ceea ce nu știe, însă, e că la mine în casă se intră ușor, dar se pleacă greu. O fac deci atentă la acest aspect minor al problemei, care pentru ea e suficient de major ca să se înfurie. Pe urmă se destinde, presupunînd bineînțeles că glumesc.

— Doar n-ai degînd să mă ții aici pînă mă vindec ? ! ? Dacă e așa, te avertizez că sînt o persoană foarte mofturoasă, care-ți va scoate peri albi.

Ideea avansată nu e rea. Aș avea astfel prilejul să văd dacă tratamentul a fost corect aplicat. Cine știe, poate mă voi lăsa de inginerie și mă voi apuca de medicină. Din păcate știu la fel de bine ca și dumneavoastră, că n-am nici un temei legal s-o păstrez fără ca fapta mea să se numească „sechestrare de persoană". Acesta e motivul pentru care răspund :

— Nu, desigur că nu. Dacă te-am rugat să rămîi, e pentru că vreau să-ți fac o propunere.

— Care ? se arată ea curioasă.

— Ce-ar fi să sărbătorim cunoștința noastră la Hanul cu Cuc. Diseară ?

— Cu plăcere, domnule Alex E. G.

Asta am uitat să vă spun și dumneavoastră. Cum mă cheamă. Simplu. Alex. Alex E. G. Dacă o să vă mirați cum se face că un vlăjgan ca mine are un nume atît de scurt, o să vă trimit să vedeți orașul acela numit „Y". Ori acolo e vorba de un oraș întreg, pe cînd la mine de un om întreg, dacă nu la figurat, măcar la

propriu, pentru că nu îmi lipsește nimic. Iar dacă o să vă întrebați și cum arăt, atunci să vă spună alții, pentru că eu n-am o oglindă suficient de mare să mă poată cuprinde.

— Deci accepți, reiau eu discuția de acolo de unde o părăsisem.

— Da. Numai dacă rănile-mi vor permite să umblu, completează ea fraza, privindu-mă pe sub gene să vadă cum reacționez.

— Cu un asemenea doctor, orice recidivă e exclusă. Doar dacă nu cumva vei mai trece pe sub fereastra mea...

— De asta garantez. O să ocolesc cartierul pînă te vei muta de aici.

Lucrurile intră pe făgașul care trebuie. Buna dispoziție domnește în ambele tabere iar, dacă treburile vor continua la fel, viitorul meu de burlac e într-un pericol real.

— Deci ne-am înțeles. Unde stai ?

— Pentru ce ?

— Vreau să te conduc...

— Nu-i nevoie. Îți mulțumesc. Ai fost și așa prea amabil.

— Bine, dar diseară va trebui să vin să te iau.

Zîmbește în fața unei asemenea insistențe.

— Nu-i nevoie nici de asta. Am să vin eu la han la ora nouă. Ne întîlnim afară, în fața intrării.

O las să facă cum vrea. Dacă nu acceptă să vin s-o iau, înseamnă că are motivele ei iar, dacă nu mi le împărtășește, înseamnă că are alte motive la fel de... motive ca și celelalte. Nu mai întreb nimic, fiindcă am renunțat de cîțiva ani să mai încerc să găsesc o ex-

plicație logică anumitor lucruri legate de prietenele mele.

— Bine, facem cum vrei tu. La ora nouă te aștept în fața intrării. O conduc pînă jos după ce o ajut să încarce pachetele și, privind în urma ei, nu mă pot opri să nu remarc ceea ce înainte mi se păruse doar. Fata asta are stil.

Mă întorc în casă sărind cîte două trepte. Nu vă spun nici un secret dacă vă anunț că-s grozav de vesel. Cu toate astea, dacă aș fi fost dotat cu un simț special, pe care nu garantez că strămoșii mei nu l-au avut, pierzîndu-l însă în decursul timpului, atunci m-aș fi închis în casă și nu m-aș fi clintit de acolo pînă a doua zi, pentru nimic în lume. Cum însă la mine avertizorul de pericole nu funcționează, funcționînd în schimb cel de incendiu, care-mi semnalizează că m-am cam aprins, nu-mai rămîne decît să mă duc la întîlnire, așa cum am stabilit.

Iau deci o carte și vreo trei ore încerc să pricep despre ce e vorba în ea, fără să reușesc. Gîndurile-mi aleargă aiurea, învîrtindu-se în jurul aceleiași idei. Simona.

Seara se lasă încet, dar nu aprind lumina, pentru că-mi plac umbrele în care se învăluie apartamentul, contururile fantastice ale mobilelor și... chitanțele de plată cu cifre cît mai mici pe ele. Mă las pe spate în fotoliul de pluș roșu de sub „autoportretul" meu făcut de un... doctor, prieten cu mine, într-un moment în care numai simpatic nu-i eram și-l privesc încercînd să descopăr o cît de vagă asemănare cu originalul. Nu reușesc pentru a mia oară și tot pentru a mia oară mă întreb dacă nu e cazul să-l duc în pod. Nu de alta,

dar maică-mea face cîte un șoc nervos oridecîteori vine în vizită la mine și-l vede.

În rest, ce să vă mai spun? Apartamentul cuprinde un divan suficient de lat dar nu și de lung să mă poată încăpea, un bar-discotecă prevăzut cu un magnetofon marca Akai, pe care nu mă întrebați de unde l-am procurat și cu cît l-am plătit, și perne. Peste tot, perne. Brodate sau simple, patrate sau rotunde, conform cunoscutelor principii Yoga, care spun clar că omul, cu cît stă cu genunchii mai la gură, cu atît e mai relaxat. Drept să vă spun, la mine relaxarea asta n-a funcționat nici în ceea ce privește fizicul, nici psihicul, dar asta nu înseamnă că n-am perseverat sub directa îndrumare a mamei mele, o adeptă fanatică a metodei. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate.

Ultima dată mi-am sucit un picior, bașca gîtul, unde mai pui obligațiile pe care le-am acumulat față de doi vecini, cei care m-au ajutat să devin iarăși om.

Iată că luîndu-mă cu amintirile s-a făcut tîrziu și a venit vremea să mă îmbrac. Mă ridic, intru în costumul „gris-fer", care-mi vine ca turnat, găsesc un pantof după ușă iar pe celălalt făcînd pereche în frigider cu o bucată de salam uscată de atîta așteptare, cravata o găsesc în dulap, iar butonii nu vă mai spun unde-i găsesc, pentru că nu-i găsesc deloc. Renunț să-i mai caut, lipesc manșetele cu pelicanol și plec. Încui ușa, îmi aduc aminte că am uitat înăuntru cheile de la mașină, descui, le găsesc repede, lucru care mă miră grozav, cobor, urc din nou să văd dacă am încuiat, constat că da, mă bucur că n-am uitat să-mi asigur locuința contra hoților, cobor din nou și iată-mă privind aiurit ușile garajului date la perete și interiorul văduvit de prezența atît de scumpei mele mașini.

Nu mă judecați prea aspru, dar am un simț al proprietății care merită criticat. Priviți și, dacă veți avea răbdare, veți vedea cum dau buzna în stradă, sperînd nici eu nu știu ce. Primul lucru de care dau cu ochii e bineînțeles mașina proprietate personală a subsemnatului, mașină pe care o iubesc în lipsă de nevastă mai mult ca orice pe lume. Uf ! un moment crezusem că n-am să mai văd niciodată scumpa mea mașină. E drept că o cheamă Rambler și pe numele celălalt Motor's dar, mai presus de orice, e modestă și la locul ei, mulțumindu-se cu zece litri de benzină, la sută, la fel cum unii șoferi se mulțumesc tot cu zece, dar de alcool. De prins prinde aproape două sute la oră pe patru roate, la fel cum aceeași șoferi prind tot două sute, dar pe patru labe. Deosebirea dintre ei și mașina mea e că dacă ea face km, ei în schimb fac „m", fără K.

Cum toate astea nu deranjează prea tare pe nici unii din ei, să revenim la oile noastre, vorba prietenilor noștri, francezii.

Urc la volan, arunc cîteva priviri în jur să văd dacă mă admiră cineva, apoi cînd mă conving că plecarea mea lasă indiferentă toată lumea, demarez făcînd cauciucurile să scîrțîie și-n cîteva clipe aud fosnind sub roți pietrișul de pe aleea ce duce la Hanul cu Cuc. De ce lumea preferă localul ăsta n-aș putea să vă spun, deși mi-am pus întrebarea respectivă, nu o dată. Chelnerii se mișcă la fel de încet ca peste tot, tradiționalul „vineee" înseamnă și aici cu totul altceva, iar gheață n-am mai văzut prin frapiere de vreo două cincinale încoace. Despre chifle ce să vă mai spun ? ! ? Dacă vreți să spargeți capul unui dușman, vi le recomand cu toată căldura.

Clienții care vin aici în număr mare, după cum vă spuneam, nu observă toate astea fiindcă-s ocupați să admire peisajul prin ferestrele mari cît pereții iar în timpul liber să caute printre motivele posibile pe acela datorită căruia hanul se numește „cu Cuc".

E drept că ambianța splendidă în care se află e greu de găsit prin alte părți și, cînd zic ambianță, mă gîndesc la pădurea de brad ce se întinde, după spusele bătrînilor, pînă-n partea cealaltă a Carpaților. Cum n-am stat să controlez și nici n-am de gînd în viitorul apropiat să elucidez problema, avînd altele mult mai importante de făcut, mă mulțumesc să fac ce face toată lumea. Adică să vin să beau ceva din cînd în cînd, însoțit de prieteni.

Opresc mașina într-un boschet, scald în lumina farurilor o pereche care în focul sărutărilor nici nu observă că s-a făcut dintr-o dată ziuă, apoi cobor și caut un loc potrivit de așteptat. Ușa de la intrare pare cea mai bună dar, cînd să mă îndrept într-acolo, e cît pe ce să mă împiedic sub tirul încrucișat declanșat de o damicelă oxigenată, „made in France" la parfum, „made in Italy" la pantofi, „made in England" la rochie și „made in Romania" la restul destul de agreabil pe care-l posedă. Din păcate pentru toată lumea, sînt blindat la soiul de proiectile cu care se trage în mine și cum nu sînt „made in Germany", deși am părul blond și o mașină parcată mai încolo, destul de lungă și de lată, mă mulțumesc să rămîn un cetățean pașnic al republicii, văzîndu-mi de treburile mele.

Timpul trece încet încet și uite așa cele zece minute care mai erau pînă la ora nouă trec și de Simona nici urmă. Atît de mult n-am mai așteptat de la prima întîlnire din liceu și, cam tot de atunci, nu și-a

mai bătut nimeni joc de mine. Pe la ora zece, consider că ajunge cu așteptatul, fiindcă n-are rost să ajung să fiu considerat o parte din decor. Dacă tot am venit aici, în loc să-mi pun cenușă în cap, ar trebui să profit și să încerc să mă distrez cumva. Și ce altă cale de amuzament aș putea avea decît să intru înăuntru ? ! ?

O apuc spre ușile înalte, răspund amabil la salutul generalului cu fireturi, care ține loc de portar și, cînd sînt înăuntru, primul lucru ce-mi sare în ochi e o masă liberă, fără obișnuitul cartonaș cu „rezervat" pe ea. O asemenea ocazie nu trebuie pierdută, fiindcă-i foarte rară. Mă reped într-acolo dar, cînd să zic că am pus mîna pe ea, mă ciocnesc de un omuleț îmbrăcat în negru, care ține morțiș să ajungă primul. Ne lovim umăr în umăr, încerc să-l ocolesc prin dreapta apoi prin stînga dar, ca un făcut, de cîte ori fac o mișcare într-o direcție sau alta, face și el una identică. Ne învîrtim așa vreo cîteva minute și, cum nu vreau să se creadă că sînt cine știe ce vedetă de la dansuri populare, cînd în fond sînt un inginer obișnuit, îi spun, apucîndu-l de revere :

— N-ați vrea mai bine să-mi spuneți dacă nu cumva avem loc amîndoi la masa aceea ?

Ideea nu-i venise lui, dar o găsește bună. Ne așezăm unul în fața altuia pe deplin mulțumiți și încîntați unul de altul. Se vede de aici că înțelegerea poate domni foarte bine între oameni, atunci cînd caută căi comune de soluționare a divergențelor.

Cer un pahar de coniac unui chelner plictist de moarte de tot ce se întîmplă prin local. Zice „da" la fel de bine cum ar fi putut zice și „nu", apoi pleacă cu pași tîrșiți în direcție necunoscută. Sper din tot su-

fletul să se întoarcă în secolul ăsta iar, pînă va veni, voi studia împrejurimile să văd dacă nu cumva văd vreun cunoscut cu care să pot schimba o vorbă. Omuleţul din faţa mea e de o tăcere rece care nu-mi lasă nici o speranţă. N-are chef de discuţii cu mine.

Pînă una alta, cum tot sînt aici, îmi astup discret urechile ca să nu mai aud gălăgia înfiorătoare ce domneşte în jur. Orchestra, mai bine zis cei cinci indivizi care de care mai certat cu urechea muzicală, cîntă, să-mi spargă timpanele nu altceva, nişte cîntece învăţate pe la nunţi. Viaţa în Babilon trebuie că a fost o adevărată plăcere, faţă de ce-i pe aici. Nu mai stau să fac aprecieri gratuite asupra unor asemenea lucruri şi, cum nu se găseşte nimeni să mi le plătească, le las baltă şi mă ocup de coniacul pe care mi-l aşează în faţă plictisitul dinainte. Băutura n-are cinci stele ci cu vreo două mai puţin, dar nici asta nu e treaba mea ci a miliţiei economice. Hotărît lucru, speranţele că mă voi distra se risipesc ca fumul. Mă bate gîndul să plec, cînd ochii-mi cad pe un afiş strident colorat. Îl ridic de acolo şi pot citi:

„Astă seară cîntă pentru dumneavoastră Bella Ionescu, solistă a radioteleviziunii din Bucureşti".

Casc bine ochii şi ciulesc urechile ca nu cumva să scap ceva din recitalul pe care-l va da precis o femeie vopsită în culorile de război, cîntăreaţă ce n-a călcat pe la televiziune decît poate în vis. N-am mult de aşteptat, lucru bun pentru răbdarea mea, că pe estradă îşi face apariţia o tînără persoană care, contrar aşteptărilor mele, nu e nici vopsită, nici urîtă şi are o voce bunicică pentru cineva cu o asemenea meserie. Părul galben ca paiul îi cade în valuri pe umerii lăsaţi goi de un decolteu mai mult decît îndrăzneţ şi se

mișcă de parcă în leagăn n-ar fi avut altă treabă decît să învețe baletul. E ireal de perfectă și, dacă vreți să vă faceți o idee cum arată, luați o oarecare starletă pe nume B.B. sau C.C. și ridicați-o la cub.

Nu-s atent ce zice, ceva despre niște floricele și păsărele, mă rog, obișnuitul ghiveci. Vocea o are însă caldă și mîngîietoare la fel ca o compresă pusă la locul și la timpul potrivit.

Melodia se termină, sala-și rupe palmele aplaudînd, iar bărbații prezenți încep să regrete subit clipa cînd au avut proasta inspirație de a veni aici însoțiți de neveste, prietene sau, mă rog, de cunoștințe întîmplătoare. Bella face cîteva reverențe, împărțind darnică bezele în jur, apoi trece la o altă melodie, de data asta, despre un sărut și o floare, asociată superbei garoafe prinsă în corsajul ei. Pe la mijlocul melodiei, coboară printre mese și începe să-i cînte la ureche unui babalîc, care se topește de plăcere, admirîndu-i sînii prin decolteu. Cînd crede că e suficient și că dacă mai continuă omul va face cel puțin infarct, Bella se depărtează, lăsîndu-l mofluz și se apropie de masa mea. Acum cîntă numai pentru mine, lumea din jur dispare treptat, iar noi rămînem față în față privindu-ne intens. Pe urmă pleacă lăsînd în urma ei o dîră de parfum ușor, ca o adiere de primăvară.

Locul fetei îl ia obișnuitul grup „beat" dinainte, grup care, dacă nu era „beat" la propriu, producea așa cum v-am mai spus o muzică destul de „ametită". Lucrurile devin tot mai puțin interesante și iată că a venit vremea să mă ocup de Bella. Pretextul nu e greu de găsit, pentru că se află aici, lîngă masa mea, sub forma garoafei lăsată, cred eu, dinadins să cadă.

E păcat să se piardă o asemenea floare. Ea trebuie dusă grabnic în dosul perdelei roșii de pluș, din spatele localului, acolo unde Bella-și are cabina. Nu trebuie decît să mă ridic și, dacă reușesc, drumul e deschis. Zis și făcut, mă documentez unde trebuie, aflu că nu m-am înșelat și că exact acolo unde bănuiam cîntăreața-și are reședința de seară, ajung, bat la ușă și aștept. Nu cred să-mi refuze plăcerea unei audiențe particulare și nici n-o face, pentru că aud aproape îndată vocea ei răspunzîndu-mi :

— Intră !

Bella e acolo. Întinsă pe jumătate pe o canapea înfloratâ, odihnindu-se după efort. Dau să-i zic „bună seara", cînd mi-o ia înainte :

— Komm herein ![1]

Vorbele gata să iasă mi se opresc în gît. Mă ia drept ceea ce nu sînt, e clar și tot atît de clar e că, dacă vreau să am vreo șansă, trebuie să uit pentru moment că sînt român și să mă transform pentru cîtva timp într-un urmaș de-al lui Wagner. Nimic mai ușor. Germana o vorbesc de mic copil :

— Wunderbar ! Sehr schön ![2]

— Verstehst du Rumänisch.[3]

— Ja, natürlich[4] !

Presimțirea nu m-a înșelat. Femeia parcă a cîștigat la loto lozul cel mare. Pare grozav de fericită că m-a cunoscut, mai mai să cred că pe mine m-a așteptat toată viața pentru a zîmbi. De-abia apuc să mă întreb de ce natura nu plasează și mintea corespunzătoare în-

---

[1] Vino înăuntru (germ.).
[2] Minunat ! Foarte frumos !
[3] Înțelegi românește ?
[4] Da. Desigur.

tr-un asemenea cap, că femeia se ridică de jos, se apropie de mine și-și lipește buzele de ale mele. Se desprinde tocmai cînd începusem să-mi pierd răsuflarea, mă invită să iau loc lîngă ea pe canapea și-mi spune, fără s-o întreb, că ar fi foarte încîntată dacă am rămîne prieteni pe timpul cît voi sta în România. Nu văd nici o greutate ca acest punct să se îndeplinească dar, în privința duratei prieteniei noastre, am oarecare obiecții, pentru că eu în România am de gînd să rămîn toată viața. Bella termină declarațiile, încercînd să mă facă să pricep ce singură se simte ea într-o lume care nu-i înțelege aspirațiile, apoi mă întreabă pe neașteptate :

— Cum te cheamă ?

Întrebarea mă ia prin surprindere.

— Franz Josef !

— Îmi place numele ăsta Franz, declară ea.

Ciudatul meu nume de împrumut nu-i provoacă nici o asociere cu celebrul personaj. E slabă la istorie, lucru de înțeles, dar în schimb excelează la celelalte capitole. Alunecă jumătate de metru spre mine, apoi repetă gestul dinainte, acela cu lipitul buzelor.

În clipele astea e un singur lucru de făcut, știți doar foarte bine, iar ea-mi înlănțuie gîtul cu brațele. Rămînem așa cine știe cîtă vreme. Pe urmă trece la obiect, întrebîndu-mă dacă nu cumva vreau să bem ceva. Partea asta de discuție nu poate lipsi dintr-o asemenea întrevedere. Accept, se ridică, dispare pentru cîteva momente, apoi revine cu două sticle de „Cordon Rouge".

Mă îndoiesc că aceste sticle îi vor fi trecute în cont și trebuie în consecință să fiu atent ca nu cumva concediul de odihnă să mi-l petrec la țară la bunica din lipsă de fonduri.

Lichidul într-adevăr bun ce începe să spumege în cupe mă mai abate nițel de la gîndurile astea pesimiste.

— Să bem „Bruderschaft“ — zice erudita mea convivă trecînd pe dată la fapte.

Bem cum vrea ea, bem în toate felurile posibile însă, oricare ar fi modul de a ține paharul și de a-l duce la gură, lichidul ajunge totdeauna în stomac iar, dacă există și ceva alcool în el, atunci rezultatul nu poate fi decît unul singur.

Cînd Bella mă invită la dans, dispozitia mea e de-a dreptul euforică. Încerc să-i spun că n-are rost să ieșim pentru că, oricum, camera se învîrte în jurul nostru, dar limba mi se împleticește în gură, iar Bella nu pricepe nimic și ia dorința mea de a rămîne drept contrariul ei. Băutura n-a lăsat nici o urmă asupra femeii, dar fenomenul are o explicație logică. Meseria e de vină. Cine știe cîți alți „Franzi Josefi“, n-or mai fi trecut pe aici prin cabinetul ei înaintea mea...

Îmi încordez voința cît pot și reușesc să mă ridic în picioare. De aici încolo nu mai e nici o problemă. Drumul pînă la ringul de dans îl știm la fel de bine, așa că ajungem fără mare greutate. Îndată ce se regăsește în elementul ei, femeia se transformă într-o furtună. E toată numai viață. Dansează cu patimă unduindu-și corpul în ritmul muzicii. Îi țin și eu isonul cum mă pricep și, din cauza ametelii, reușesc să dau impresia că dansez. Ce mai, Bella-și iubește meseria și, după cum bănuiți, n-o să fiu tocmai eu acela care o s-o îndemne să se lase de ea și să se ducă la mănăstire.

Urmează un tangou la care-și lasă capul visătoare pe umărul meu și se lipește ca o liană, încolăcindu-mi trupul. Dintr-o dată în local se face cumplit de cald. Becurile se transformă fiecare într-un soare miniatural

și încep să dogorească la fel ca cel autentic. Trebuie să ies la aer neapărat. Asta dacă vreau să mă trezesc cît de cît. Din păcate, intențiile mele nu coincid cu ale ei, așa că rămîn în continuare pe ring iar, dacă clătinăturile și scălîmbăielile mele se pot numi, dans, atunci dansez.

Totul merge la fel pînă ce lîngă noi se oprește un individ care trăznește a alcool prost de la distanță. Desigur, nu pot avea pretenția ca toată lumea să bea ce-am băut eu, dar nici nu văd motivul pentru care respectivul, ieșit de curînd dintr-un loc unde-i lipsea „aerul liber", să mă deranjeze. Capul tuns chilug, tatuajele de pe mînă și o expresie feroce nu lasă loc nici unei îndoieli. Omul a terminat cu „reeducarea prin muncă", iar acum i s-a făcut dor să se întoarcă pentru a-și revedea colegii de „pension". Dacă ține morțiș s-o facă, am să-l ajut bucuros. Înainte, însă, am de gînd să văd ce vrea de la mine. Și n-am mult de așteptat că aud :

— Dansezi ?

Mutra mea uimită ar umple de încîntare orice iluzionist. Vrea să danseze ! Ursul ăsta îmbrăcat după ultima modă de pe maidan vrea nici mai mult nici mai puțin decît să-i cedez locul și să plec, lăsînd-o pe Bella la cheremul lui. Fiindcă nu-mi închipui nici un moment că are de gînd să danseze cu mine.

Bella înțelege la fel de bine totul și se ascunde speriată în spatele meu. Cred că știu ce am de făcut.

— Nu te supăra, prietene, domnișoara e obosită. Poate cu altă ocazie.

Nu mă bagă în seamă. O studiază pe Bella, atît cît vede din ea, ca pe o bucată zdravănă de friptură. Cu poftă adică. Începe să-mi displacă individul. Mutra lui, chiar văzută de la distanță, ar speria-o precis pe

Scufița Roșie, în caz că ar întîlni-o. De ce vreți atunci să mă încînte pe mine ? ! ?

— Dansați ? reia el monologul de acolo de unde-l lăsase.

— Ți-am mai spus o dată, repet eu cu răbdare. Domnișoara e obosită.

— Vă rog mult, zice el ca un automat.

Politețea ce începe să iasă la iveală demonstrează fără tăgadă că omul are totuși un fond bun, ce merită cultivat, în așa fel ca, peste vreo sută-două de ani de eforturi, să putem spune că am reușit să-i procurăm cei șapte ani de acasă, absolut necesari să fi bine primit în societate. Din păcate, n-am timp să-i completez lacunele din cultură și nici talent pedagogic prea mare nu posed. Asta e motivul pentru care îi întorc spatele cu un „nu" categoric.

Rămîne cîteva clipe nemișcat, pînă ce vorbele mele-i ajung lá o părticică de creier nescăldată de alcool. Pe urmă se lămurește că a fost refuzat, îmi pregătește un pumn, scrie pe el adresa mea de acasă apoi mi-l expediază recomandat. Nu-l primesc pentru că n-are timbru și nici ștampilele reglementare, iar el o ia în urma pumnului, oprindu-se cu greu lîngă perete. Deh ! Nici frînele nu-i prea merg, pe lîngă faptul că conduce în local în stare de ebrietate. O să-l reclam să i se ia permisul !

Se întoarce și se năpustește din nou cu viteza unui melc, să mă dea gata dintr-o lovitură. Din păcate pentru el, greșește nițel direcția, nu prea mult ci doar atît cît să intre cu capul într-un stîlp pe care-l mascam, involuntar desigur, cu silueta mea. Omul a luat repausul duminical cu cîteva zile mai devreme. Îl las să zacă acolo pînă a doua zi cînd vor veni să ridice gu-

noiul și încerc să mă întorc spre Bella. Mă uit bine la ea, dar în loc de figura atrăgătoare a fetei, am ocazia să văd stele verzi pe fond negru. Mie combinația asta mi-a displăcut de cînd mă știu. Nu mai stau deci la discuții și nici nu încerc să văd cine e cel de-al doilea adversar. Îl dau gata dintr-o singură lovitură, aplicată în plex și plec.

Bătăile prin restaurante n-au fost și nici nu sînt specialitatea mea de bază, oricare ar fi principiile despre „iubirea aproapelui" de care sînt animat, nu pot totuși permite ca un oarecare să mă bage în spital, doar că așa i-a venit lui chef la beție.

. . . . . .

Cînd cuvîntul „jucători" se referă la cei care se ocupă cu fotbalul, țurca, popicele, sau alte sporturi asociate, atunci e vorba de sportivi. Cînd însă același cuvînt desemnează niște oameni care se joacă de-a pokerul, rișca, barbutul sau „remy pe chibrite", atunci e vorba de cu totul altceva, iar sensul precis al cuvîntului se poate afla ușor din cărticica aceea de popularizare a științei, numită *Codul penal*.

Deci, pe vremea cînd eu tocmai făceam o cunoștință nouă în persoana Simonei Udrescu, nu departe de casa mea se petreceau următoarele. Într-o căsuță ascunsă vederii de o perdea deasă de iederă, patru oameni în toată firea, așezați în jurul unei mese acoperită din lipsă de postav verde cu o față de masă maro, se îndeletniceau cu o ocupație foarte plăcută. Jocul de cărți. Cele treizeci și două de cartonașe colorate sînt frecate cu toată convingerea, la fel ca și mangalul din zicala asociată, lampa arde liniștit, fumul de țigară plutește în straturi groase prin încăpere, mă rog, totul e ca la carte.

— Pas.

— Deschis.

— Merg și eu.

— Pe trei.

Nimic nu tulbură atmosfera plăcută, de lucru, pînă ce unul din cei patru, un bătrînel în vîrstă de vreo șaptezeci de ani, sare în picioare urlînd :

— Nu se poate ! Un as am avut și eu, cum era să mai ai tu încă patru ? Onu Gheorghe, ești un trișor !

„Adevărul supără pe om“ e un proverb plin de bun simț, dacă e să judecăm după palma pe care i-o trage nemulțumitului cel acuzat de necinste.

— Ține minte, profesore, la mine aici se joacă cinstit. Ai pierdut, plătești, am pierdut plătesc. Pe urmă poți face ce vrei.

— Ai trișat. Recunoaște că ai trișat. Și data trecută m-ai înșelat. Acum am avut un as de treflă pe care l-am aruncat jos. Cum mai puteai avea tu încă patru ? Doar nu sînt cinci în joc ? ! ?

— Cine știe ? filosofează unul din ceilalți doi.

— Auzi, tu, îl aruncă și pe urmă tot el zbiară. Curată neobrăzare, remarcă indignat și celălalt.

V-ați dat seama, cred, că cei trei parteneri de joc ai profesorului Patrocle sînt cum s-ar zice „pe-o mînă“. Deși e în inferioritate numerică evidentă, profesorul luptă cu energia disperării :

— Te voi reclama la miliție și o să intri în pușcărie pînă o să te saturi !

Chiar dacă, judecînd la rece, termenul propus de Patrocle nu poate fi prea îndepărtat, întrucît de pușcărie te saturi urgent, totuși simpla pronunțare a numelui care-i otrăvește lui Onu visele are darul să-l enerveze cumplit.

— Taci, cobe !

— Pușcăria o să te mănînce, iar cel care ți-o va face eu sînt. Habar n-ai cîte știu despre tine ! nu se lasă profesorul, încercînd să răzbune pierderea banilor.

Dialogul se oprește aici, transformîndu-se în monolog, prin simpla expediere a unui pumn avînd drept țintă falca bătrînelului. Lovitura n-are desigur forța distructivă a unei bombe atomice, dar e suficient de puternică pentru a-l răsturna pe Patrocle cu scaun cu tot. Țeasta profesorului se lovește cu un pocnet sinistru de podea în timp ce Onu decide :

— Ai de plătit trei mii de lei. Mîine te prezinți cu ei aici. Dacă nu, o să am grijă să nu mai joci poker niciodată. Să-ți fie clar !

Tăcerea e singurul răspuns. Omul a leșinat.

— Ridicați-l și întindeți-l pe canapea, comandă Onu.

În timp ce ordinul e executat de Pavel și de Nae, patronul grebleză potul și-l face să dispară într-unul din largile lui buzunare.

— Măi, să fie, zice el, ce oameni mi-am ales ! De ce faci semn, măi deșteptule, că ai un as, dacă n-ai ? Răspunde ! N-auzi, Pavele ? Cu tine vorbesc.

— Ți-am spus că am un popă nu un as; se scuză acesta.

Mutra de viezure a lui Pavel nu-i era simpatică patronului de la început, dar acum începe s-o deteste de-a dreptul.

— Știi ce-ai merita ? Să-ți trag o bătaie să mă pomenești. Ca să ții minte altădată.

— Le pot ține minte și fără asta, răspunde Pavel, ferindu-se fără să vrea.

— Acum te iert, dar ai grijă ! Vezi și tu în ce situație m-ai pus !

Onu-și aprinde o țigare scoțînd fumul în același timp pe gură și pe nas în admirația celorlalți doi.

— Ia vedeți ce e cu Patrocle de nu mai zice nimic ? Pînă acum avea mîncărimi la limbă și, dintr-o dată, tace ca un pește.

Nae se apropie de pat, se uită, apoi zice pe un ton neutru :

— Nu mișcă deloc. E tot leșinat.

— Auzi, șefule, se amestecă Pavel, cînd ne dai salariul ? Nu de alta, dar o să mă întrebe nevasta de bani. Nu uita că azi e zi de plată la fabrică.

— Toate lucrurile la timpul lor. N-am uitat. Doar un lucru mă miră. Cum naiba se face că totdeauna tocmai tu te găsești să faci gură, iar ceilalți n-au nimic de zis ? Cînd e vorba de încasat, ești primul, dar la lucru, pauză... Uite aici, ai o mie de lei. Ține și tu Nae și să nu vă mai prind că-mi cereți alți bani pînă săptămîna viitoare.

Mulțumit Pavel bagă banii în buzunar, nu înainte de a-i număra, apoi îi face un semn discret lui Nae, semn care vrea să zică, așa ca fapt divers, că după ce vor ieși de acolo, vor trage o beție zdravănă.

— Ce naiba e cu el de nu-și mai revine ? se miră Onu încă o dată.

— Nu s-o fi trezit, își dă cu părerea Nae.

Patronul se uită urît la el, pînă se convinge că acesta vorbește serios și nu-și bate joc de nimeni.

— Asta văd și singur, zice el. Chestia e de ce nu s-a trezit ?

— S-o fi lovit prea tare, zice și Pavel.

— Ia tăceți o clipă, ordonă Onu, apropiindu-se de pat, luînd mîna lui Patrocle și încercînd să-i ia pulsul cam în dreptul cotului.

Deși liniștea se așterne grea în încăpere, totuși inima profesorului nu se aude bătînd.

— Nu simt nimic, exclamă Onu disperat, dacă a murit ?

— La vîrsta lui, orice șoc îi poate fi fatal, declară Pavel luînd un măr dintr-o farfurie și începînd să-l rontăie calm.

Lui Onu-i sare țandăra :

— Ce stai așa ? Sau pe tine nu te privește dacă a murit sau nu ?

— Drept să zic, nu prea. Doar nu l-am lovit eu ? Tu i-ai dat una. A văzut și Nae. Așa-i mă ?

Înainte de a face un semn afirmativ, celălalt coechipier privește plin de groază figura amenințătoare a lui Onu.

— Vezi, patroane ? Tu l-ai lovit, tu să te descurci cu el. Noi ne spălăm pe mîini !

— Ce ne facem ? se întreabă Onu disperat.

— Ce te faci, pune lucrurile la punct Pavel, scuipînd sîmburii calm într-o parte pe covorul nou așternut nu de mult în cameră.

Onu-l privește într-un mod care face să i se ridice părul măciucă în cap.

— Nu uitați că sînteți complici ! În special tu, Pavele. Dacă nu erai tu, cu semnele tale tîmpite, profesorul nu s-ar fi prins și ar mai fi fost și acum în viață. Dacă nu era prostia ta proverbială, totul ar fi fost în regulă. O să intrați așadar la apă odată cu mine, pentru complicitate. Așa că mai bine să vedem cum scoatem cămașa.

— Eu zic să mergem la miliție să te predai. Scapi mai ușor. Poate nu-ți dă cu premeditare și nu te împușcă.

De data asta e prea mult. Pavel e înhățat de gît și zguduit ca o frunză.

— Pot să te asigur un lucru, Pavele, scrîșnește de la numai cîțiva centimetri de el, Onu. Înainte de a intra la pușcărie, o să te omor. Iar maică-ta o să-mi fie recunoascătoare c-am scăpat-o de belea. O să-ți sucesc gîtul uite așa. Ca la o găină. Să-ți piară cheful altă dată să mai faci chestii din astea.

Împietrit de groază, Pavel reușește să-și ceară scuze, acceptate cu mărinimie de Onu.

— Bine, te iert dar, la a doua abatere, să știi ce te așteaptă. Acum ziceți, care aveți vreo idee ?

— Părerea mea, patroane, e să-l ascundem undeva. Să-l facem dispărut, adică, zice Nae.

— Și nevasta lui ? Dacă știe unde a venit ?

— Nevastă-sa habar n-are că joacă poker și pe deasupra e și plecată la băi. El mi-a spus, găsește argumente Nae.

— Atunci îl punem la rece în pivniță, pînă se face noapte, pe urmă vedem noi cum scăpăm de el.

Lui Onu-i mai vine nițel inima la loc.

— Puneți mîna pe el și duceți-l jos.

Corpul neînsuflețit e ridicat pe brațe și coborît pe trepte în pivniță :

— Fii atent, Pavele, să nu cădem cu el. Ia-o înainte, îi spune Nae celuilalt.

Ajunși jos, Pavel strigă spre petecul de lumină ce se vede în tavan :

— Unde-l punem ?

— Stați puțin să vin cu o lumînare, ordonă Onu.

Profesorul se dovedește mult mai greu decît ar fi fost dispus Pavel să accepte. Gîndindu-se însă la Onu, găsește puteri pentru a nu-i da drumul și zice :

— A murit fără lumînare. O să se facă strigoi !

— Atîta pagubă, răspunde Nae, ștergîndu-și nasul cu mîneca de la cămașă. Acolo unde e el acum, nu mai are nevoie de nimic. Are de toate din belșug. Nu cred să fi avut alte păcate afară de ăsta, al cărților.

— De, doar era profesor !

— Nu la cărți de școală mă refeream, precizează celălalt.

— Mi-am dat seama !

Nae duce mîna la tîmpla dreaptă, înșurubînd degetul arătător în mod semnificativ. Pavel nu-l vede însă din cauza întunericului, așa că cei doi rămîn în cele mai bune relații de prietenie.

— Am sosit !

Vocea groasă a lui Onu, amplificată de bolțile pivniței, îi face pe groparii de ocazie să tresară de groază :

— Nu mai fă bancuri din astea cu noi patroane, că s-ar putea să ai pe urmă de ascuns trei cadavre în loc de unul. Unde-l așezăm ?

— Lîngă perete, Nae. Să nu atingă pămîntul. Pe lemnele alea !

Onu veghează ca totul să se facă așa cum a spus, pe urmă-i face atenți :

— Plecați acasă și să nu suflați o vorbă. O să mă gîndesc cum să scăpăm de el. Să nu afle nimeni, nici chiar Iorgu. Nimeni. Altfel știți ce ne așteaptă ! Clar ?

— Cît se poate de clar. Hai, Pavele, să mergem, s-a făcut tîrziu !

— Oricît de tîrziu s-ar fi făcut, la cîrciumă tot n-au închis, îl încurajează Pavel urcînd treptele spre chepeng.

— Să nu vă îmbătați prea tare.

— Nu-ți fă griji. N-o să bem decît un păhărel. Unul mic. Pe urmă o ștergem acasă.

Onu nu-și face iluzii fiindcă-i cunoaște prea bine. Se uită cu jale în urma lor, întrebîndu-se ce-i rezervă viitorul, apoi trîntește chepengul în urma lui și-l închide cu un lacăt mare.

. . . . . .

Casa răsună pînă-n pod de sforăiturile lui Onu, la o oră la care lumea e de mult la lucru, cînd lovituri puternice se fac auzite în ușă. Onu n-are încotro și pînă la urmă se trezește privind aiurit în jur. Constatarea că nu e la pușcărie îl umple de fericire iar, dacă n-ar fi bătăile de jos, eroul nostru ar vedea lumea precis albastru azuriu.

„Cine o fi așa devreme" ? se întreabă el privind ceasul care arăta ora unsprezece. Cum nimeni nu se găsește să-i răspundă la întrebare, Onu se vede nevoit să coboare din pat ca să vadă singur. Se privește atent într-o oglindă pe care orice om normal, posesor al unei figuri ca a lui, ar fi aruncat-o de mult ca să nu simtă nevoia să se ia la palme de cîte ori se vede apoi, după ce-și aranjază două din cele trei șuvițe de păr care mai supraviețuiesc pe creștetul aproape pleșuv, se duce către ușă și întreabă :

— Cine-i ?

— Poșta.

Soarele puternic de vară pătrunde înăuntru orbindu-l pe Onu, de îndată ce ușa e deschisă.

— Mi-ai adus ziarele ? întrebă el.

— Îl caut pe Onu Gheorghe, răspunde vizitatorul ignorînd întrebarea.

— Eu sînt, dar n-am avut plăcerea...

— O s-o ai cît de curînd. Pot intra ?

Înainte ca Onu să-i dea aprobarea cerută, omu-l dă la o parte din prag pe proprietar și intră ca la el acasă. În cazuri din astea există doar două soluții. Ori îl arunci pe impertinent pe scări, ori îl urmezi ca să vezi ce vrea de la tine. Onu alege a doua soluție, închide ușa și-l urmează pe vizitator în sufragerie.

— V-am mai întrebat parcă. Cine sînteți și ce doriți ?

— Te interesează numele meu ? Joe Pârvu mă cheamă. Ești mulțumit ? Onu-și scormonește memoria în căutarea a ceva asemănător, nu găsește nimic și în consecință-și mărturisește neștiința cu voce tare.

— Nu te mai gîndi atîta. Nu mă cunoști, îl consolează Pîrvu, pentru ca nu cumva Onu să creadă că s-a sclerozat cu vîrsta.

— Atunci ? Ce vrei de la mine ? Ce dorești ?

— Ce vreau ? Simplu. Bani !

Pe Onu-l apucă rîsul.

— Bani ? Pentru asta ai venit ? Bani ? Vrei bani ? Fără să te cunosc măcar ? Dragă domnule, poate nu știi, dar eu nu împrumut niciodată pe nimeni din două motive. Primul că n-am bani nici pentru mine, atîți cîți mi-ar trebui, iar al doilea că, odată ce-i dai, ai toate șansele să alergi pe urmă după ei pînă ți se urăște.

Pârvu așteaptă ca celălalt să termine, cu un zîmbet ironic în colțul buzelor.

— Am impresia că nu m-ai înțeles. Nu vreau bani cu împrumut. Îi vreau de tot. Fără dobîndă. Definitiv.

— Glumești. Ce motive aș putea avea să fac ce-mi ceri ?

— Poate dacă-ți spun că n-am venit la tine din proprie inițiativă ci trimis de cineva de dincolo, ai să revii la sentimente mai bune... Numele ăsta Karl Heinz Schmidt îți spune ceva ?

Onu cască ochii cît cepele sîrbești.

— Văd că-ți aduci aminte, se bucură Pârvu. Asta înseamnă că ne vom înțelege.

— Ba din contră, protestează Onu. N-am auzit în viața mea numele ăsta și te rog să părăsești casa.

— Mă dai afară ?

— Da !

Pârvu pare destul de plictisit de opoziția celuilalt. Se vede de la o poștă că o consideră pierdere de vreme curată.

— N-are rost să mai negi. Știu și așa prea multe despre tine ca să mai negi. N-ai nici o șansă. În fond, nu mă interesează dacă recunoști că-l cunoști sau nu. Mie-mi trebuie bani, iar tu o să mi-i dai. Altfel intri la pușcărie. Ai de ales !

Onu simte o stranie neliniște. Celălalt are cărți mult mai bune decît spera el.

— Pe scurt, Onu Gheorghe, ai un mort în pivniță. Un profesor pe nume Patrocle. Tu l-ai omorît. Ce mai ai de zis ? Îți mai trebuie și alte argumente ca să-mi dai 20.000 de mărci ?

— 20 000 de mărci ? Ești nebun ? De unde să am eu o asemenea sumă în mărci ?

— Fă legătura cu numele lui Schmidt și ai să te lămurești.

Deși Onu nu poate pricepe cum de s-a aflat atît de repede o taină pe care el o credea îngropată la cîțiva

metri sub pămînt, mintea-i lucrează febril, căutînd o portiță de scăpare.

— Îți ofer o șansă, dacă ai remarcat, 20 000 de mărci contra tăcerii mele. Libertatea ta, contra unor amărîte de bancnote. Mai stai pe gînduri ? Dai banii și pe urmă poți dormi liniștit. N-o să te mai deranjeze nimeni. Îți promit !

— Dar nu i-am luat decît 10 000, se plînge Onu.

— Așa mi-a spus și el. Dar osteneala mea nu merită nimic ? Totuși, dacă veneam ieri la tine, nu ți-aș fi cerut decît 15 000. Acum, însă, după ce-am aflat de mortul din pivniță, prețul s-a schimbat. Schmidt o să-și primească înapoi banii pierduți, iar restul o să umple buzunarele mele. Sper să compensez astfel emoțiile și oboseala, pentru ca să-ți spun ceva : Pînă ce am dat de tine, am avut de tras ceva.

— O fi, dar n-am de unde să scot atîția bani, zice Onu ferm hotărît să nege pînă-n pînzele albe. E prea mult. Mai lasă ceva și o să ne înțelegem...

— 20 000. Nici un ban mai puțin. Ăsta e ultimul preț. Ai o zi să aduci banii. Dacă nu-i ai, te reclam și vei intra la închisoare. O să iei vreo douăzeci de ani pe chestia crimei și a celorlalte matrapazlîcuri pe care le-ai făcut. Și să nu crezi c-ai să scapi. La mine-n țară sînt detectiv particular și știu să urmăresc o pistă pînă la capăt. Ai de ales. 20 000 sau libertatea. Alege !

Terminînd alocuțiunea, Pârvu scoate din buzunar un pachet de Kent și-l întinde către Onu.

— N-am nimic cu tine, să știi. Poate-mi ești chiar simpatic. Ia o țigară și încearcă să pricepi c-ai pierdut. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi procedat la fel, sînt sigur !

Momentul așteptat cu înfrigurare de Onu a sosit în sfîrșit. Gheorghe întinde mîna spre pachet dar, în loc să ia o țigară, îl apucă de mînă pe Pârvu, îl trîntește la pămînt și începe să-i care lovituri în spinare cu nemiluita :

— Na valută ! Și încă „forte". Na bani, escrocule Credeai că-ți merge cu Onu ?

— Ajutor ! strigă cel de jos încercînd să-și apere capul cu mîinile.

Aproape în aceeași clipă usa se deschide brusc sub efectul unei lovituri de picior și-n cameră pătrunde ceva situat între luptător de *catch* și gorilă africană. Noul intrat are vreo doi metri înălțime și niște mîini pînă aproape de genunchi. În ciuda masivității, gorila noastră se mișcă la fel de repede ca și suratele ei din junglă, astfel că Onu e ridicat ca un fulg și aruncat fără preaviz cîțiva pași mai departe. Patronul de tripou, devenit ghiulea, aterizează fără amortizoare pe parchet, ridicînd un nor de praf. Contctul cu podeaua e suficient de dur, pentru ca lui Onu să-i piară cheful pentru moment să mai încerce ceva.

— Să-i sucesc gîtul ? Să-i rup vreo mînă ? întreabă candid goriloiul, frecîndu-și mîinile ca lopețile.

— Nu încă, Micule. Mai am ceva de aranjat cu dînsul. Stai pe aproape. Apoi către Onu : Ce zici ? Dai banii sau nu ?

— Cît ?

— Mă, tu ești greu de cap sau ce-i cu tine ? 20 000, ți-am mai spus. Ai două zile, vezi, sînt mărinimos, să scoți banii de unde-i ai ascunși. Nu o zi. Două. Dar cînd am să vin, să-i ai. Altfel e jale. Și, ca să nu-ți vină chef să faci vreo prostie, ia mătăluță o hîrtie și scrie. Re-

cunosc că l-am omorît pe profesorul Patrocle, etcetera, etcetera.

Onu n-are încotro și scrie declarația sub directa îndrumare a lui Pârvu.

— Bun, zice acesta, după ce ia foaia și citește conținutul. Acum Micule, înapoiază-i datoria. Să știe și el că un Joe Pârvu nu poate fi bătut așa, ca un mîrlan oarecare.

Micu nu așteaptă să i se spună de două ori, pune mîna pe Onu și începe să-l cotonogească metodic, de sus în jos.

— Să nu-i lași urme pe față, îi recomandă numai zîmbet Pârvu.

CAPITOLUL II

În care o blondă părăsește prea devreme lumea asta, faceți cunoștință cu maiorul Vlad, iar Ionică-locotenentul începe să creadă c-a pus mîna pe criminal.

Mă trezesc în parc, pe o bancă, avînd creierul înghesuit de pereții cutiei craniene, devenită, nu se știe cum, mai strîmtă ca de obicei. E întuneric beznă, luna a dispărut, iar stelele, atîtea cîte sînt, le văd în număr dublu ca de obicei. Încerc tocmai să-mi amintesc cum am ajuns aici, cînd aud un foșnet la ureche. De-abia atunci îmi dau seama că nu sînt singur și că lîngă mine se află o femeie care tocmai încearcă să-mi spună ceva. Trebuie să fie Bella. Frumos din partea ei că nu m-a părăsit.

— Gehen wir ?[1]

Imi convine de minune ideea, cu toate că nu prea știu cum voi ajunge acasă din moment ce sînt atît de amețit. Reușesc cu greu să pun pe picioare cele aproape optzeci și cinci de kilograme, las pe umărul fetei circa treizeci din ele ca să n-o strivesc, apoi încerc încet-încet s-o iau spre ieșirea din parc. Nu mă întreb cum o să conduc dar, cu norocul meu proverbial în cartier, n-o să apuc să mă sui bine la volan, că lîngă mine o să apară o fiolă cu chipiu alb de milițian, care o să-mi zîmbească dulce, cu mustiucul pînă la urechi și o să mă

[1] Mergem ?

poftească să suflu, așteptînd să se facă verde de ciudă cînd va vedea în ce hal sînt. Mai bine o iau pe jos și vin mîine după mașină. Asta ar fi o dovadă de inteligență din parte-mi, nu credeți ? Pe Bella însă, n-o interesează intențiile mele cîtuși de puțin.

Deși și ea a băut la fel de mult, mă caută prin buzunare, găsește cheile, descuie portiera și se urcă la volan.

— Steig ein ![2]

Urc pe scaunul de alături și, cînd mă văd așezat confortabil, adorm lăsîndu-mă în voia fetei, lucru pe care am grijă să nu-l fac de obicei. N-apuc să mă odihnesc ca lumea, pentru că mașina se oprește. Bella coboară și, prin ușa deschisă, pătrunde înăuntru un miros de trandafiri amețitor. Nu știu de ce mă gîndesc că așa trebuie că miroase în paradis, dar cum pînă acolo mai am cale lungă din cîte se pare, mă extrag cum pot din scaun și ies la aer curat. Bella mă apucă de mînă și mă conduce pe niște trepte, spre etajul unei clădiri. Nu-s acasă la mine, e clar. Mă poticnesc, din cauza întunericului, desigur. Mai am puțin și voi striga ca și celebrul meu înaintaș „Mehr Licht"[3] dar, pînă să apuc s-o fac, Bella se oprește în fața unei uși, scotocește în poșetă, scoate niște chei și deschide. Pipăi peretele zadarnic în căutarea unui comutator și, cum nu-l găsesc, mă resemnez și mă las condus tot pe întuneric spre un pat larg. Îmi dau drumul în el cu fața în jos, gîndindu-mă că poziția culcat e mult mai bună ca cea bipedă. Pe urmă simt că, pe lîngă pantofi, îmi pierd și pantalonii, lucru, trebuie să recunoașteți, mult mai grav. Dau din picioare ca să preîntîmpin dezastrul, nu

---

[2] Urcă.
[3] Mai multă lumină.

reușesc să fac nimic, știți și dumneavoastră că, atunci cînd o femeie-și pune ceva în cap în privința unui biet bărbat fără apărare, reușește întotdeauna, apoi renunț la luptă și o las să facă ce vrea.

— Einen Kaffee ?[4]

— Ja, bitte.[5]

. . . . . .

O rază de soare strecurată prin perdelele trase prost mă trezește pe la șase dimineața. Frumos obicei, rămas de pe vremea cînd mă duceam la serviciu. La ora șase, am n-am treabă, hopa sus. Mă întind fără să deschid ochii și pipăi locul de alături. După calculele mele, Bella ar trebui să fie aici. Doar dacă nu cumva s-a culcat în altă parte. Spre uimirea mea locul e gol și rece. Ceva nu se potrivește. N-am încotro și mă ridic în capul oaselor.

— Bella, o strig eu hotărît să-i spun totul despre originea mea autohtonă, chiar cu riscul de a zbura în jos pe scări, fără parașută. Nici un răspuns. Unde o fi ? Privesc în jur și nu trebuie să caut mult ca s-o zăresc de îndată ce mă uit mai bine, lungită pe covor. Femeia e îmbrăcată ca mama noastră Eva pe vremea cînd povestea cu mărul nu se petrecuse încă și pare că doarme. Caut în educația mea un mijloc s-o trezesc fără să se simtă jenată dar, cînd privesc mai bine, îmi dau seama că ideea de a o trezi e cel puțin deplasată, deoarece privesc un om care are strîns în jurul gîtului un lat din care nu se mai vede decît nodul. Sar din pat ca ars. Degeaba însă mă frec la ochi. N-ajută nici ciupitul. Bella e acolo, cît se poate de reală și e moartă ca toți

---

[4] O cafea ?

[5] Da. Te rog !

morții. Zace cu fața-n jos și, cînd mă apropii și o ating, simt o răceală de neconfundat. Șnurul a fost strîns cu forță, iar femeia are pe corp o mulțime de zgîrieturi, de parcă s-ar fi luptat cu cineva pe viață și pe moarte, pînă ce acel cineva a reușit să-i lege mîinile la spate. Arsurile alea mici și rotunde, însă, nu știu de unde pot proveni.

Nu pot face nimic. Nici măcar să încerc s-o salvez, fiindcă singurul lucru de salvat în camera asta e o sticlă de coniac din care se scurg acum ultimele picături pe podea. Încerc să-mi adun gîndurile de pe unde umblă. Acolo e un mort și aici eu. Faceți dumneavoastră legătura și spuneți-mi la ce concluzie ați ajuns. Așa-i că am dreptate? Toate aparențele mă indică pe mine ca fiind autorul și să-l văd eu pe anchetatorul ăla care n-o să mă trimită la „ora copiilor" să spun povești cînd am să încerc să-i explic că nu-mi aduc aminte de nimic. Fiindcă asta-i realitatea. Habar n-am ce s-a petrecut aici în timp ce eu dormeam. Nu zic, justiția d'aia e justiție, ca să descopere adevărul. Dar, în cazul meu, dreptatea poate însemna să intru la închisoare pe termen lung. Cine garantează că n-am omorît-o beat fiind?

Arunc ideea la gunoi. Nu e bună. Ba aș spune că e de-a dreptul periculoasă. Primul și cel mai bun lucru pe care-l am de făcut e să mă duc la miliție.

Mă îmbrac repede, îmi găsesc pantofii fără greutate lîngă ușă, ies pe coridor dar, cînd să cobor, aud pași urcînd. Nu-mi convine să fiu văzut pe aici pînă ce nu declar singur ce am de declarat. Nu de alta, dar să nu apar pe urmă în postura deloc de invidiat a unuia care a fost silit să mărturisească și n-a spus singur ce știe.

Urc înaintea pașilor pînă ce ajung la gura podului și, cum bănuiesc că cei trei indivizi n-au nici un motiv special să urce pînă sus, rămîn în așteptare. Trebuie să intre undeva.

— Crezi că sînt aici ? aud eu o voce răgușită de fumător înrăit.

— În mod sigur. Eu i-am văzut cu ochii mei cînd au intrat. Iar, la ora asta, nu puteau să plece încă, îi răspunde o voce de tenor, mult mai acceptabilă ca prima.

— Atunci să intrăm. Ai cheia ?

— Am făcut una. Dar nu e bine să intrăm toți odată. Dacă e singură o să-și dea seama c-o urmăresc. Nu. Uite cum facem. Intru eu încet și, cum probabil că dorm, n-or să mă simtă. Pe urmă, cînd vă chem, intrați și voi. E mai bine așa.

— E mai bine să fim aproape. Camera are un hol ?

— Are.

— Atunci noi rămînem în hol, iar tu intri, aud eu vocea răgușită punînd lucrurile la punct.

N-am timp de pierdut. De îndată ce indivizii dispar pe ușa pe care eu tocmai ieșisem, mă reped în jos pe scări ca expresul de Mizil, ajung la mașină, găsesc cheile în contact, urc și demarez. Nu opresc decît în fața sediului miliției.

— Tovarășul maior Vlad a sosit ? întreb eu ofițerul de serviciu.

Omul se uită întîi la ceas, apoi la mine, apoi din nou la ceas și-n cele din urmă, după ce se satură de făcut comparații între mine și orologiu și se convinge că nu semănăm deloc, zice :

— Nu vi se pare cam devreme ?

— Devreme pentru ce ? Doar nu credeți c-am venit de plăcere la ora asta ? Problemele care le am nu pot aștepta o oră mai convenabilă.

— Un accident cumva ?

— Mai rău, o crimă !

Face ochii mari în ciuda ochelarilor. Pare destul de tînăr acest locotenent așa că e scuzat de pe acum. În mod aproape sigur, în scurta lui carieră, nu s-a întîlnit încă cu o crimă.

— Ia suflați aici, zice el cu totul pe neașteptate, îndreptîndu-și nasul spre mine.

Mă crede beat. O să vadă că s-a înșelat. Suflu ușor ca să nu-l ia vîntul și, spre surprinderea mea, îl aud :

— Ați băut !

E drept că gustasem puțin coniac acolo, în camera cu bucluc, dar asta numai ca să pot suporta șocul mai ușor. Totuși, sînt departe de starea în care eram ieri. Locotenentul n-are însă de unde ști cît de amețit am fost, ca să facă comparație.

— Cum vă numiți ?

— Alex E. G.

— Lucrați undeva ?

Mă uit la el patrat. Vorbește serios.

— La fabrica de confecții. Inginer.

— Buletin aveți ?

— Da. E pe aici pe undeva, răspund eu căutîndu-mă prin buzunare.

Spre surprinderea mea nu găsesc la locul unde țin de obicei buletinul decît aer. Ciudat. Doar îl pusesem în buzunar. Sînt sigur. Nu uit niciodată să-l iau atunci cînd merg cu mașina. Locotenentul așteaptă răbdător, cu un surîs ironic pe buze. Vezi doamne, știa el dinainte că sînt un „trombonist".

— Nu-l aveți ? Atunci poate un alt act. Vreo legitimație, ceva...

Noroc că am în mașină permisul de conducere auto. Mă scuz pentru o clipă și vreau să merg să-l aduc.

— Stați așa. Vin și eu cu dumneavoastră, declară locotenentul fără să se gîndească prea mult.

I-e teamă să nu fug cumva. Halal. Bine am nimerit-o ! Coborîm în stradă, descui ușa mașinii și-i întind carnețelul roz.

— Va să zică, Alex E. G. ..., constată el după ce citește conținutul și întoarce permisul și pe-o față și pe alta ca să vadă dacă nu cumva e fals. Și ce spuneați că s-a întîmplat ?

— O crimă ?

— Bine. Să zicem. Dar vă avertizez că, dacă vă arde de glume, indiferent că ați băut sau nu, o să primiți o amendă frumușică. Nu de alta, dar noi nu sîntem puși aici să alergăm după cai verzi pe pereți. Unde s-a petrecut întîmplarea ?

— Nu departe de aici. Nu știu cum se numește strada, dar vă pot conduce.

— Așteptați aici o clipă.

Locotenentul se întoarce și, de data asta, pare mult mai grăbit ca înainte. Se vede că acum ia în considerare vorbele mele ca posibil adevărate.

— Alex. Ce faci aici ? aud eu lîngă mine o voce bine cunoscută. Maiorul Vlad, cel pe care-l căutam.

— Am o problemă gravă...

— Să nu mă mai pui să-ți vîr pile pe la „circulație", că n-o fac. Să-ți fie clar. Ți-au luat carnetul, să-ți fie de bine. Mai faci și tu economie vara asta...

— Nu-i vorba de circulație. Am venit să declar o crimă. I-am și spus locotenentului de serviciu...

— O crimă ? Ești sigur că-i o crimă ? Cine a fost omorît ?

— E vorba de-o femeie...

Îi povestesc în cîteva cuvinte toată întîmplarea de ieri. Cînd termin, e edificat.

— Mă Alex, tu ai băut ceva...

Și el ? ! ?

— Puțin coniac. Cînd am văzut-o moartă, n-am rezistat și am gustat dintr-o sticlă. Nu sînt beat, însă, crede-mă. Doar mă cunoști de atîta vreme.

— Tocmai de aia mă mir ce ți-a venit să bei. N-avem timp de pierdut. Mergem acolo. O să poți recunoaște casa ?

— Cred că da.

— Așteaptă aici.

Maiorul se grăbește să intre în clădire în timp ce eu mă apuc să măsor trotuarul. Cînd descopăr că are douăzeci de pași de jos în sus și douăzeci și unu de sus în jos, mă opresc pentru că nu vreau să-mi consum energia nervoasă cu fleacuri, cînd am ceva mult mai bun de făcut cu ea.

În cîteva minute maiorul coboară însoțit de locotenent și de încă doi bărbați în civil, care poartă cu ei niște truse voluminoase.

— Eu merg cu tine în mașina ta. Ionică, luați mașina de serviciu și veniți după noi.

— Maiorul se urcă lîngă mine pe scaunul din dreapta și pornim urmați de o mașină albastră în care se află ceilalți trei.

— Ia mai spune-mi o dată. Cum a fost cu indivizii care au venit pe urmă ?

— Credeam că sînt de la miliție. De asta m-am ascuns. Nu vroiam să mă găsiți voi acolo, vroiam să

declar întîi ce știu, pentru ca să nu-mi puneți în spinare o crimă pe care n-am comis-o. Din cauza asta m-am urcat pe scară pînă la pod și am stat acolo pînă ce au intrat în apartamentul femeii. Ce mă intrigă e că știau că sînt acolo, dar nu păreau să știe că femeia e moartă...

— Asta ai dedus tu din discuția lor ?

— Da.

— Poate știau că ești acolo și vroiau să-i auzi. Nu ne putem baza pe asta. Dacă spui că n-ai omorît-o tu, cineva trebuia s-o facă. Ori pînă acum, în afară de cei trei, n-avem pe altcineva. Nu poți merge mai repede ? Poate-i mai găsim...

— Dacă-s oameni cinstiți, da. Găsind cadavrul, ar fi trebuit să reclame imediat la miliție. Ori pînă la plecarea noastră mi se pare că n-ați primit nici un anunț de genul ăsta ? ! ?

— Așa e. N-am primit nimic. Asta e partea ciudată a lucrurilor. Din păcate, am pierdut prea mult timp...

— Păi sigur. Pînă ți-am lămurit locotenentul...

— Nu mai fă gălăgie. Cine te-a pus să bei ? Cum vroiai să te creadă cînd miroși a alcool de la o poștă ? Și încă la șapte dimineața. Era normal să se asigure întîi că nu ne pui pe drumuri degeaba. Și ca să fiu sincer, nici eu nu cred pînă nu văd.

— Păi da, mormăi eu, spune drept, de cînd ești matale în oraș, a mai avut loc vreo crimă ? Ai prins vreun criminal ? Sau doar hoți din ăștia obișnuiți ?

Maiorului nu-i cade bine întrebarea. Cu toate astea-mi răspunde :

— Din punctul meu de vedere, e mult mai bine că n-avem de-a face decît cu găinării mărunte. Iar dacă ai fi băiat de treabă, punctul ăsta ar trebui să fie și al

tău. Ce nevoie ai de crime, de atacuri banditești și altele asemănătoare. Care crezi că e rolul nostru ? Să prindem doar hoții ? Nu. Să și prevenim, dragă băiete. Să facem în așa fel ca cetățeanul cinstit să nu se teamă de nimic.

— Aha, ca pe vremea lui Vlad Țepeș, încerc eu să glumesc fără succes, de altfel.

Maiorul nu se mai întinde la discuții cu mine, fiindcă ajungem unde trebuie.

— Aici e, zic eu, oprind mașina.

Din nefericire, habar n-am deocamdată care din cele trei blocuri identice e cel cu pricina. Naiba să-i ia pe deștepții care nici măcar nu le-au colorat diferit. Cred că pe aici iau naștere niște încurcături de toată frumusețea. Norocul meu e că-mi aduc aminte la timp de mirosul de trandafiri din seara precedentă iar cum, din cele trei blocuri, singurul care are în față o grădiniță plină de flori e cel din mijloc, el trebuie să fie. Coborîm din tigăile încinse numite automobile și observăm că afară temperatura e mult mai acceptabilă. N-am mai întîlnit în orășelul de munte în care locuiesc asemenea caniculă pînă acum. E ora șapte și să mori de cald. În spatele meu oprește și cealaltă mașină din care coboară subalternii maiorului.

— Ionică, te duci în spatele blocului cu Tobă. Vezi dacă mai e o ieșire. Cazacule, urci cu mine sus. La ce etaj e ?

— La ultimul...

— Să mergem.

Din clipa aceea totul se desfășoară cu precizia unui mecanism de ceasornic. Fiecare știe la perfecție ce are de făcut, așa că nu-mi fac griji. Dacă cei trei sînt aici, vom pune mîna pe ei urgent. Urc pe scări în urma ma-

lorului și a lui Cazacu și curînd ne regăsim toți trei în fața ușii. Observ că-n mîna maiorului a apărut ca prin minune un revolver și, cum și sub haina lui Cazacu se vede o umflătură suspectă, mă relaxez și privesc atent să nu pierd nimic.

Maiorul se apropie de ușă și apasă butonul soneriei. Țîrîitul strident ce răsună în spate ar trezi și morții. Totuși, nu cred că va deschide ușa Bella. Mă pregătesc sufletește pentru orice eventualitate, dar nu se întîmplă nimic. Ușa rămîne la locul ei, închisă bine, iar clanța nu se clintește. Probabil c-au plecat. Maiorul repetă operația cu apăsatul butonului apoi, văzînd că obține același rezultat, îmi spune :

— Coboară și vezi dacă a venit procurorul. Trebuia să sosească. Roagă-l să urce.

Cobor treptele cîte trei, găsesc jos importantul personaj, îmbrăcat în costum cu o mapă diplomat în mîna stîngă apoi, după ce-l rog politicos să.mă urmeze, mă întorc la locul unde mă așteaptă maiorul.

— Să trăiți, șoptește Vlad, lipindu-și călcîiele. Cam cald afară, nu ?

Procurorul nu gustă gluma. Transpirat, cu fața roșie din cauza efortului, stă cîteva clipe pînă ce suflul îi revine apoi întreabă :

— Unde-i mortul ?

— În spatele ușii. Cred, răspunde maiorul politicos.

— Crezi ?

— Pînă la proba contrară, adică pînă ce nu vedem cadavrul, totul merge doar pe crezute, îl lămurește maiorul Vlad zîmbind. De asta te-am chemat. Fără tine nu putem deschide ușa, iar timp să cer un mandat n-am avut.

Mie mi-e clar la fel cum i-e clar și maiorului că procurorul a fost luat ca din oală. Adică, n-a apucat să vină bine la servici că s-a și văzut pus pe drumuri.

— Păi atunci deschide-o, nu mai pierde vremea.

— Cazacule, fă-i felul !

Însoțitorul maiorului scoate din geamantănaș o legătură de chei cu care începe să mestereasca la broască. Și, cum broaștele de la uși au fost făcute pentru a fi deschise, curînd putem intra.

Rămîn în spatele maiorului și, apărat în felul ăsta de orice surpriză, pătrund înăuntru. Dacă credeți că în apartament se află ce-am văzut eu dimineață, vă înșelați. Morți ? Nici pomeneală. Cadavre ? Nici urmă. Ba din contră, aș spune că nimic nu e mai viu decît matroana grasă întinsă pe divan, care ne privește uimită cum dăm buzna peste ea. Camera o recunosc dintr-o privire. Pe femeia asta n-am văzut-o însă în viața mea. Pentru ca reprezentația să fie completă, persoana trecută de cincizeci de ani începe să zbiere ca din gură de șarpe :

— Ajutor, miliția !

Are aici mai mulți milițieni decît îi vor trebui toată viața, de toate gradele, formele și mărimile și mai are în față și un fazan numai bun de prăjit în persoana cunoștinței dumneavoastră, Alex E. G.

— Liniștiți-vă tovarășă, sîntem de la miliție. Nu mai strigați !

Femeia rămîne înmărmurită. Asemenea promptitudine nu văzuse nici în filmele de aventuri.

— Păi atunci eu de ce strig ?

— Asta mă întreb și eu, răspunde Vlad amabil. Apoi către mine : Asta-i casa ?

— Da.

Vlad se uită la mine cam ciudat, dar se hotărăşte să-şi facă datoria pînă la capăt. Se întoarce spre femeie şi întreabă :

— Cum vă numiţi ?

— Eufrosina Tecuci. Mama proprietarei apartamentului.

— Tovarăşă Tecuci, sînteţi de multă vreme aici, în apartamentul fiicei dumneavoastră ?

— De ce întrebaţi ?

— Răspundeţi vă rog. De cînd sînteţi aici ?

— De vreo jumătate de oră.

— N-aţi găsit pe nimeni înăuntru ?

— Nu. Pe cine să găsesc, păcatele mele ? Fata pleacă la slujbă devreme. Cît lipseşte ea, eu îi fac gospodăria. Gătesc, spăl, mătur...

— N-aţi întîlnit pe scări mai multe persoane care cărau un pachet mare ?

— Nu. N-am văzut pe nimeni.

Văd pe faţa maiorului că ar da un regat pentru o pereche de căşti antifonice.

— Aveţi o fotografie a fetei dumneavoastră ?

— Cum să nu. Doar o clipă să-mi găsesc poşeta.

Drapată în cearşaf, madam Tecuci se ridică şi, cu ochii încă lipiţi de somn, începe să caute. Găseşte geanta, scotoceşte prin ea cîteva minute bune, apoi ne întinde o fotografie decolorată, de amator. Oricît ar fi de neclară poza, totuşi îmi pot da seama de îndată ce maiorul mi-o vîră sub nas că pe fata de acolo n-am văzut-o niciodată, la fel cum nu i-am văzut mama. Pe scurt, persoana brunetă, de vreo douăzeci de ani, nu face parte dintre cunoştinţele mele nici recente nici mai vechi.

— N-o cunosc, îi şoptesc maiorului.

— Dar ce s-a întîmplat ? Puteți să-mi spuneți și mie ? insistă femeia.

Vlad se hotărăște să-i dea lămuririle cerute și spune :

— Avem indicații că aici, în apartamentul ăsta, s-a comis o crimă.

— O crimă ? Aici ? În casa Rodicăi mele ? Nu se poate ? Cine a fost omorît ?

— O femeie.

Un moment se pare că Eufrosina Tecuci o să leșine. Își revine însă repede.

— Glumiți. Spuneți-mi că glumiți ?

— Nu ne arde de așa ceva, o asigură maiorul.

Femeia se mai uită o dată la noi și, cînd ne vede mutrele serioase, se pune pe urlat cu intensitatea unei sirene de incendiu :

— Aoleo, Rodica mea, sufletelul meu !

Vlad încearcă s-o potolească în timp ce noi, ceilalți, ne ferim ca de naiba să intervenim.

— Nu mai strigați așa. Se pare că nu despre ea e vorba. Ia spuneți-ne. Fata dumneavoastră e prietenă cu o oarecare Bella Ionescu ?

— Cu cine ?

— Cîntăreața de la „Hanul cu Cuc" ?

— Nu. Nu cred... De unde să cunoască ea o cîntăreață de restaurant ?

— Știți sigur, sau bănuiți doar.

— Sigur nu e.

— Unde lucrează Rodica Tecuci ?

— La fabrica de confecții, atelierul de modele.

Aici maiorul e întrerupt de intrarea lui Ionică care-i șoptește ceva privind cu ciudă în direcția mea.

— Fugi de aici, exclamă maiorul, privindu-mă și el ciudat.

— Alex, Bella Ionescu trăiește !

Prima mea reacție e să sar pe geam.

— Nu se poate. Azi dimineață era aici pe covor. Moartă, moartă, moartă și iarăși moartă. Ce interes aș fi avut să vă mint ? ! ? Nu mă puteam înșela într-un asemenea hal să iau un om viu drept mort.

— Ai spus că zăcea cu fața-n jos, așa-i ?

— Da.

— Ai întors-o ?

— Nu. N-am vrut s-o ating ca să nu distrug urmele.

— Atunci de unde știi că ea a fost ? îmi plasează lovitura decisivă maiorul.

— Asta-i bună ! Doar e logic. De vreme ce-am plecat cu ea de la restaurant, doar nu s-a transformat în alta pe drum ! ? !

— Nu-i un argument, mi-o retează Vlad. Chestia e că n-ați plecat amîndoi de acolo. Mătăluță ai luat-o înainte singur, pentru că ea a mai rămas să cînte vreo două ore după dispariția ta. Chelnerii au fost categorici. Ai ieșit afară singur. Așa că, dragul meu, n-ai vrea să ne spui totuși cu cine ai venit aici ?

Degeaba încerc să-mi amintesc cum s-a petrecut substituirea. Capitolul ăsta din viața mea e alb ca zăpada. În noua conjunctură, puteam intra în apartament cu oricine. Chiar și cu Mata Hari sau Rodica Tecuci. Chestiunea e doar cu care din ele ? Din fericire pentru mine, capăt un timp de gîndire, pentru că ușa se deschide din nou și-n cameră-și face apariția o fată foarte la locul ei, destul de bine făcută ca, dacă n-ai ce face, să întorci capul după ea pe stradă. Vede aglomerația dinăuntru și se oprește perplexă în prag :

— Nu știam că ai musafiri, mamă !

— Fata ?, zice maiorul convins că din direcția asta nu se mai poate aștepta la nimic nou.

— Nu e ea, zic și eu cînd îmi vine rîndul.

— Trăiește, fata mamii, trăiește ! strigă și madam Tecuci.

— A zis cineva c-am murit ? se arată curioasă fiica.

— Ferească sfîntul, răspund eu, existau doar anumite bănuieli. Dacă mai vorbiți nițel, cine știe. Poate ni le risipiți cu totul.

— Cine-i dînsul ? se arată ea interesată, curioasă ca toate femeile care văd un tip bine.

Nimeni nu-și dă osteneala să o lămurească, așa că se vede nevoită să se descurce singură.

— Nu cumva lucrați la fabrica de confecții, la „Energetic" ? A ghicit exact. Atunci vă cunosc. Sînteți Alex E. G. și eu lucrez tot la fabrică.

Informația mă lasă rece, fiindcă pe lîngă ea mai există încă 1 400 de urmașe ale Evei, pe care n-am cum să le cunosc. În schimb, eu, făcînd parte din cei zece bărbați care mai supraviețuiesc prin partea locului, sînt mult mai ușor de ținut minte. O studiez totuși mai atent, în timp ce ea-mi aruncă o privire galeșă, plină de promisiuni. Din păcate, configurația exterioară a respectivei persoane nu e de natură să-mi provoace alte sentimente decît de prietenie pură. Iubirea e un lucru foarte mare, o știe toată lumea dar, ca să fie totul în regulă, în dragoste e nevoie totdeauna de doi. Privesc pe geam niște păsărele libere ca toate păsărelele care nu sînt în colivie și-l las pe maior să-și facă meseria :

— Am înțeles că dumneavoastră sînteți Rodica Tecuci.

— Eu, dar dumneavoastră ?

— Miliția. Am primit o reclamație cum că-n apartamentul dumneavoastră s-a comis o crimă.

— La mine în casă ? Nu se poate ! exclamă ea speriată.

— Cu toate astea, se pare că așa este. Răspundeți-mi la o întrebare. Ieri seară ați fost acasă ?

Răspunde fără să se gîndească prea mult :

— Sigur că da. Unde să fiu ?

Minte cu nerușinare, pentru că pe obrajii ei nu văd nici o urmă de roșeață.

— Vreau să vă fac atentă că, dacă nu spuneți adevărul, veți suferi rigorile legii.

— Ce să sufăr ? nu pricepe ea.

Crede că e vorba despre o durere de măsele, așa că mă grăbesc s-o lămuresc :

— Tovarășul maior aici de față vrea să spună doar că, dacă nu spuneți adevărul, s-ar putea să intrați la „Universitate", înainte chiar de a termina liceul.

— Dar l-am terminat, protestează ea.

Nu-i mai răspund nimic. Privirea asasină pe care mi-o aruncă Vlad mă face să-mi înghit vorbele. Îi fac un semn amical în sensul că de acum încolo am să tac mîlc și încep să studiez tavanul. Pare mulțumit și se întoarce din nou spre ea :

— Deci unde ați fost aseară ? Aici sau în altă parte ?

De data asta nu mai pare tot atît de sigură că a fost :

— Trebuie să răspund neapărat la întrebarea asta ?

— Sigur.

— Atunci vă rog să trecem alături. Nu vă pot spune decît dumneavoastră.

Eufrosina Tecuci pierde astfel ocazia să afle cu ce-și pierde timpul liber fata. În ceea ce mă privește, știu ce-i va spune. N-a fost acasă, pentru că s-a rătăcit pe la vreun prieten din copilărie cu care a depănat amintiri toată noaptea. Iar în dimineața asta a fost atît de surmenată, încît nu s-a mai dus la slujbă ca să nu dea rebuturi. Asta zic și eu conștiință !

Așa cum bănuiam, cei doi n-au prea multe să-și spună unul altuia și se întorc în cameră.

— Alex, cu ce poți dovedi că ai fost aici, în apartamentul ăsta ? mă ia în primire maiorul.

Îmi pun mintea la contribuție, apoi zic :

— Trebuie să căutăm. S-ar putea ca să-mi fi căzut buletinul din buzunar. Nu l-am mai găsit la locul lui. Și mai e ceva...

E vorba de sticla aceea de coniac răsturnată. Dacă lichidul s-a scurs pe covor, trebuie să fie încă acolo.

— Unde era sticla ?

Îi arăt maiorului bufetul.

— Ați luat dumneavoastră o sticlă de coniac de aici ? o întreabă maiorul pe Eufrosina Tecuci.

— Nu era nici o sticlă, se apără aceasta speriată.

Iată că singura soluție care-mi rămîne e să mă las în patru labe și să adulmec covorul. Fac exact așa cum v-am spus și simt fără putință de înșelare mirosul de alcool răspîndit de covor. Pun mîna pe el și văd că e încă umed. Iată dovada !

— Tovarășă Tecuci, trebuie să percheziționăm apartamentul, o înștiințează Vlad imediat ce-i comunic concluziile și se convinge că am dreptate.

— Aveți ceva împotrivă ?

— Vai de mine, ce să am, răspunde fata. Căutați peste tot. N-am nimic de ascuns.

— Ne trebuie doi martori.

— Îi chem eu pe Ioneștii de la doi, se oferă Rodica.

Imediat, trupa întărită cu cel care rămăsese jos se pune în mișcare.

— Unde era corpul ? mă întreabă Vlad.

Îi arăt locul aproximativ și, cu asta, rolul meu s-a încheiat. Cînd maiorul termină percheziția, fără să găsească nici o urmă, ceasul arată aproape ora unu.

— Putem pleca. Nu mai avem ce face aici. Iertați-ne deranjul, zice maiorul privindu-l fix pe Ionică-locotenentul.

Acesta nu pricepe prin ce a atras atenția maiorului și ridică din umeri.

— Ionică, răspîndiți-vă prin bloc și întrebați pe la toate apartamentele dacă nu cumva au văzut pe cineva cărînd corpul. Ne vedem jos în stradă.

Coborîm și ne oprim în fața blocului.

— Ești curios să știi ce mi-a spus fata ?

— Nu chiar, pentru că bănuiesc. N-a fost acasă ci la un prieten, sau... o prietenă.

— Ai ghicit exact. Ceva n-ai de unde să știi totuși. Rodica Tecuci are un prieten foarte apropiat în persoana unei... fete. Prietena asta a ei are cheia de la apartament și corespunde ca semnalmente cu cadavrul. Adică e blondă. Avînd în vedere că Bella trăiește, n-ar fi rău să vedem ce-i cu fata, Elena Popescu se numește.

— Prietena asta a ei cîntă la restaurant ?

— Nu. Dar asta n-are nici o importanță. Lucrurile nu-s atît de simple cum par la prima vedere. Așta pentru că tu nu-ți amintești nimic...

Mă grăbesc să protestez.

— Cum vroiai să știu cu cine am plecat dacă atît în parc cît și în apartament, era întuneric beznă ? Cînd am vorbit cu femeia, i-am spus Bella și n-a protestat. Nu era normal să cred că ea este ?

— Ba da, din punctul tău de vedere. Doar n-aveai nici un motiv să te gîndești la ceva rău. Faptul că ai „agățat-o" pe cîntăreață e ceva obișnuit la tine și poate și la ea. Trebuie s-o interoghez ca să vedem cum ai ajuns să pleci singur din sală. S-ar putea să iasă ceva.

— Păi n-ați stat de vorbă cu ea ? Eu așa am înțeles.

— Ba da, dar superficial. Cel pe care l-am trimis n-avea misiunea s-o supună unui interogatoriu ci doar să afle dacă trăiește sau nu. De rest o să mă ocup eu. Ia spune, de ce ai vorbit nemțește cu ea ?

Încerc să-i explic că nu eu am vorbit ci ea a început. Dacă am intrat în joc, a fost doar pentru că mi-am dat seama, fără să-mi spună cineva că, vorbind românește, îmi anulez orice șansă. Așa-s unele din femeile astea. Cum văd un străin, cum se topesc după el. Ce importanță are că e urît, chel sau burtos. Totul e să vorbească altă limbă și să le facă ceva cadouri. Și atunci le auzi : „Italianul meu", „Neamțul meu" sau „Francezul meu". Toate se logodesc și toate au impresia că, dacă cumva au norocul să ajungă prin străinătate, nu vor mai avea nici o grijă.

Cum maiorul știe toate lucrurile astea de mult, se pare că m-a înțeles.

— Asta să-ți fie învățătură de minte ca altă dată să nu te mai dai drept ceea ce nu ești. În mod sigur,

dacă ai fi rămas român, așa ca taică-tu sau bunicu-tău, nu ți s-ar fi întîmplat nimic.

Îi dau dreptate, dar acum e oricum prea tîrziu să mai fac ceva. Pentru ca să fiu scos din cauză, trebuie prins criminalul. Iar ca să prindem criminalul nu e deloc ușor.

— Te mai întreb pentru ultima oară. Ești sigur că ai văzut un cadavru ?

— Cum mă vezi și cum te văd.

Vlad nu e prea bucuros că-s atît de sigur.

— Atunci să mergem înainte cu ancheta. Uite că vin băieții.

Într-adevăr, de noi se apropie Ionică-locotenentul care cere politicos voie să raporteze :

— Tovarășe maior, am întrebat peste tot. Cum majoritatea locatarilor sînt la lucru, n-am găsit acasă decît cîțiva din ei, iar aceștia n-au văzut nimic. O să mai trec după-amiază cînd vin ceilalți.

— Bine. Să mergem.

Urcăm din nou în mașini și ne punem în mișcare. De data asta nu mai sînt în capul coloanei fiindcă șoferul celeilalte mașini, după ce primise instrucțiuni de la Vlad, mi-o luase înainte. Spre surprinderea mea, în loc s-o luăm spre sediul miliției, o pornim spre marginea orașului. Șoseaua se termină curînd și începem să ne hurducăm pe un drumeag plin de praf. Dacă pînă acum situația-mi convenise, în sensul că pe asfalt puteam merge fără grijă în plasa primei mașini, acum praful care începe să-mi scîrțîie între dinți mă face să-mi reconsider fundamental părerea. Din fericire șoferul din față nu vrea să-și axfixieze șeful și merge destul de încet. Iar eu, potențialul vinovat, mă pot gîndi în voie la ce a fost și mai ales la ce va fi. Oricît aș

fi de ageamiu în ale criminalisticii mi-e clar că cineva vrea să scape basma curată pe spinarea mea. Cum puteți însă bănui n-am de gînd să-i fac pe plac. Am deplină încredere în maiorul Vlad, pe care-l cunosc bine, că va face totul ca să prindă criminalul. Iar eu îl voi ajuta cît pot.

În timpul ăsta, Ionică-locotenentul se întreabă cu ciudă ce nevoie mai are maiorul să alerge după cai verzi pe pereți, cînd îl are pe criminal lîngă el. E cît se poate de clar că eu am omorît-o pe femeie, beat fiind, și că acum caut să scap de răspundere, inventînd tot felul de lucruri. Oricum ar fi însă, el, locotenentul Ionică Bogdan, va afla adevărul. Prima anchetă mai importantă din viața lui va însemna un succes. E sigur!

CAPITOLUL III

În care se vede că pe o stradă șerpuită lucrurile nu merg niciodată drept, sfîntul Abraham Isaia apare, iar Elena Popescu găsește că e mai bine să fie veselă și sănătoasă, decît să-mi facă pe plac

Defilăm pe străduțele înguste în răcnetele de bucurie ale copiilor ce aleargă prin praf după mașini și ajungem la numărul pe care-l căutăm. Casa e ușor de recunoscut după teiul uriaș din față, mai ales că, pe o rază de o sută de metri, e singura clădire care avusese o asemenea idee. Știu acum, datorită bunăvoinței maiorului, că mergem acasă la Elena Popescu, pe strada Șerpuită, la numărul 34.

Oprim în fața porții și, pe dată, copiii încep să joace o sarabandă drăcească în jurul nostru. Se vede că ne-au luat prizonieri și acum dansează dansul scalpului, întrebîndu-se cu care din noi să înceapă sărbătoarea. Mașina mea, care n-are nimic comun cu binecunoscutele Dacia 1300, trezește admirația tuturor indienilor, transformîndu-i în mecanici auto :

— Cîți cilindri are nene ?

— Șase, răspund eu.

— Și ce capacitate ?

— 3 200 de centimetrii cubi.

N-apuc să-mi manifest admirația pentru cunoștințele lor, că sînt poftit să fumez pipa păcii cu ei. Pe cei cîțiva invidioși care susțineau că nu merit cinstea asta întrucît precis nu am piese de schimb la ea nu-i ia în

seamă nimeni. Din păcate, mă văd nevoit să refuz cinstea ce mi se face, pe de-o parte, pentru că nu fumez nici măcar țigări, darmite pipă, iar pe alta, pentru că mă cheamă maiorul.

N-apucăm să intrăm bine în curte că-n pragul ușii își face apariția un bătrîn cu barbă albă de patriarh. Se mișcă surprinzător de repede pentru vîrsta lui, la o primă apreciere îi dau vreo 200 de ani, dar nu m-aș mira să aibă mai mult.

— Domnul cu voi, pe cine căutați ?

— Miliția. Aici locuiește Elena Popescu ?

— Da. S-a întîmplat ceva cu ea ?

— Nu e acasă ?

— Nu. N-a mai dat pe aici de ieri.

Pînă acum s-ar potrivi. Oare ea să fie ?

— Mai doriți ceva, se interesează bătrînul sperînd c-a scăpat de noi.

N-am bătut atîta cale numai ca să vedem un monument al naturii, așa cum se arată a fi cel din fața noastră. Îl văd pe Vlad că se aprinde la față și presimt că pe capul alb al moșului se va abate furtuna. În loc de asta urmează o simplă ploicică de vară în urma căreia sîntem poftiți înăuntru, ca să stăm de vorbă mai în largul nostru. Camera în care intrăm miroase a ceară, tămîie și mere coapte, exact ca o biserică de țară. Ne așezăm în jurul unei mese rotunde, acoperită cu un ștergar brodat și, ca prin farmec, în fața noastră apare o farfurie plină cu faguri aurii.

— Luați de mîncați, sînt de la mine din prisacă, ne invită bătrînul.

— Merge cu albinele, merge ? întreabă Vlad servindu-se.

— Merge, cînd vrea dumnezeu, domnule, că nu vă știu gradul de tovarăș.

— Maior, moșule. Dar dumitale cum îți spune ?

Bătrînul ne aruncă o uitătură furișe.

— Dacă sînteți de la miliție, probabil vreți numele din buletin...

— Mai ai și altul ?

— Am cum să n-am, ne spune moșul încîntat. Oamenii de pe aici îmi zic „sfîntul", dar dumneavoastră, care nu credeți, puteți să-mi spuneți Colcer.

— Un sfînt face minuni, remarcă amuzat maiorul, sorbind din paharul cu apă din fața lui.

— Fac și eu cîte-mi dă voie domnul să fac.

Bătrînul pare convins de ceea ce spune. Mie mi-e clar însă că-i lipsește o doagă principală, celelalte fiind oarecum la locul lor, și că e doar o chestiune de timp ca să se mute la balamuc. Colcer, însă, începe să ne povestească cîți ologi a vindecat și cîți paralizați a pus pe picioare.

— Să lăsăm asta, domnule Colcer, îl oprește Vlad. Spune-ne mai bine ce fel de om e chiriașa dumitale ?

— Elena ? Nu vreau să vorbesc cu păcat dar...

Colcer se oprește ca și cum i-ar fi greu să vorbească despre asemenea lucruri și nu continuă decît la insistența lui Vlad.

— Își plătește chiria la timp, dar nu e o fată cuminte. Tot timpul aleargă după bărbați...

— Venea cu ei aici ?

— Aș, de unde ? Nu i-am dat eu voie. Avea o prietenă, una de-o cheamă Tencurci...

— Poate Tecuci ? ! ?

— Așa-i, Tecucu !

Vlad dă a lehamite din mînă și nu mai insistă fiindcă e clar despre cine-i vorba.

— Rămînea de multe ori la prietena asta a ei ?

— Nu știu. Ea așa zicea. Dar parcă poți să știi ? Femeile din ziua de azi nu mai au nimic sfînt în ele. Toată ziua aleargă după bărbați de le sfîrîie călcîiele.

Moșul are o optică cel puțin interesantă despre sexul frumos, optică la care nu pot adera din simplul motiv că la mine lucrurile stau invers. Eu alerg după ele de-mi sfîrîie călcîiele și nu invers.

— Ziceai că n-a mai fost pe acasă de ieri...

— Da. A trecut pe aici la prînz și de atunci n-am mai văzut-o.

— Nu știi, avea vreun prieten mai stabil ? Ai văzut-o mai des cu cineva ?

Moșul dă din cap :

— Am văzut-o. Cu unul blond, așa ca dumnealui. Înalt, voinic. Parcă să zic că era ceva mai în vîrstă ca dînsul.

— Putem să-i vedem camera ?

— Veniți după mine, vă conduc.

— Ai de gînd să-i percheziționezi camera, Vlade ? întreabă în șoaptă procurorul.

— Nu. Vreau doar să arunc o privire. Deocamdată, pînă nu sîntem siguri că femeia a dispărut, nu putem face una ca asta. Dacă trăiește și n-are nici o legătură cu afacerea care ne interesează, îți închipui ce halima va ieși. De asta vreau doar să mă uit. Poate găsim o fotografie de-a ei.

Mergînd în șir indian în urma „sfîntului", străbatem un coridor, trecem printr-o bucătărie unde o băbuță trebăluiește în fața unei plite uriașe apoi, după

ce ieșim printr-o ușă de placaj, bătrînul ne anunță în sfîrșit :

— Aici e !

Primul intră înăuntru maiorul, urmat de Ionică-locotenentul și de procuror. Fiindcă nu e treaba mea să intru prin casele oamenilor, rămîn la urmă mulțumindu-mă să privesc pe deasupra lor.

Camera nu e mare, de altfel nici nu mă așteptam să fie un palat. Ordinea și curățenia, însă, domnesc peste tot. Mă îndoiesc ca în aer să existe vreun fir de praf sau pe jos vreo scamă.

— Ea e ? întreabă maiorul, arătînd spre o fotografie înrămată, atîrnată deasupra patului.

Poza de familie ne înfățișează un trio, format dintr-o fată tînără și doi părinți mai în vîrstă, îmbrăcați în frumoase costume populare.

Pe părinți desigur că nu-i cunosc, iar fata n-am mai văzut-o în mod sigur. Încep să-mi pun întrebarea logică : cînd oare voi începe să cunosc și eu pe cîte cineva ?

— Nici pe ea n-ai mai văzut-o ? întrebă amărît maiorul.

Îmi pare rău pentru el că trebuie să-i spulber speranțele, dar asta e realitatea.

— Ionică, te duci la fabrică și încerci să dai de Elena. Voi ceilalți mergeți cu mine.

De data asta e sigur că ne întoarcem la miliție. Cînd ieșim afară, avem surpriza să vedem că-n fața porții s-a strîns o sumedenie de lume.

— Ce s-a întîmplat, sfinte ? strigă o grăsană cu gabaritul depășit binișor.

Colcer dă din mînă în sensul de „Las' că vă spun eu altă dată" și ne conduce spre ieșire. Nu-și ascunde deloc bucuria c-a scăpat de noi, dar am eu așa ceva ca o presimțire că se bucură prea devreme.

Ajungem înapoi la miliție cu formația descompletată de lipsa la apel a lui Ionică.

— Să intrăm înăuntru, îmi spune maiorul. Trebuie să dai o declarație.

— Nu pot să merg să mănînc ceva înainte ?

Vlad se uită la mine ca la un iresponsabil și, fiindcă nu găsește cu cale să-și mai răcească gura de pomană, mă ia frumușel de mînă și mă duce cu el. N-am cum să mă opun și nici nu încerc. Urcăm la etaj, iau foile de hîrtie pe care mi le întinde și mă apuc să scriu romane polițiste. Termin cam într-o oră, iau foile și le întind maiorului.

— Pot pleca ?

— De ce te grăbești așa ? Nu vrei să afli dacă Elena Popescu trăiește sau nu ?

Poate nu știți dar eu, cînd sînt flămînd, nu mă pot gîndi decît la stomacul meu. Cu toate astea, încerc să-i fac pe plac lui Vlad și să-i țin companie pînă la reîntoarcerea lui Ionică.

— Vreau să te mai întreb cîte ceva. Faptul că n-ai plecat cu Bella de la restaurant e mai presus de orice îndoială. A rămas acolo după plecarea ta încă două ore. Nu știi cine era femeia cu care ai stat pe bancă și nici nu-ți amintești cum ai cunoscut-o. Ia încearcă să-mi spui ! N-ai mai stat de vorbă cu nimeni acolo ? Orice amănunt poate să ne fie de folos.

— În afară de Bella, n-am vorbit decît cu chelnerul... Ia stai.

— Ei ?

— Nu ți-am spus, pentru că m-am gîndit că n-are nici o legătură cu întîmplarea asta. E vorba de doi bătăuși cu care am avut o altercație, unul din ei vroia să danseze cu Bella, eu m-am opus și, de aici, o ciocnire în urma căreia i-am cam atins pe amîndoi...

— Cine erau cei doi ?

— Habar n-am. Îți dai seama că nu am printre prietenii mei asemenea specimene. Oricum, unul din ei părea ieșit recent din închisoare. Încă nu-i crescuse părul.

— Bun. O să-i găsim și o să stăm de vorbă cu ei. Poate au remarcat ceva ce tu n-ai văzut...

— Vlade, se amestecă procurorul, toată ancheta asta a ta e lipsită de obiect, pînă nu găsim cadavrul. Ne trebuie neapărat corpul. Altfel, dacă nu există nici o reclamație privind dispariția vreunei persoane, voi fi nevoit să închid cazul.

— Dacă există, o să-l găsim. Nimic nu e mai greu de ascuns pe lumea asta decît un cadavru. O știi la fel de bine ca și mine.

— Bineînțeles. Așa e cum spui. Încearcă însă să-l găsești repede.

— Tovarășe procuror, mă amestec eu, ce interes aș avea să susțin, așa cum susțin, că am văzut un cadavru ? Doar mă acuz indirect de ceva foarte grav...

— Tinere, cînd vei avea douăzeci de ani de meserie ca mine, îți vei da seama că multe lucruri care par reale sînt exact contrariul. Uneori poți jura că ai văzut ceva, pentru ca pînă la urmă să se demonstreze că totul a fost o ficțiune. Așa e viața.

Rămîn singur cu maiorul.

— Ai auzit ce-a spus ? Are dreptate. Nu ne putem pierde vremea cu fantezii. Dacă cadavrul nu apare, cu tot regretul, va trebui să întrerup ancheta. Oricum, cîteva zile vom cerceta toate pistele posibile. Dacă pînă atunci nu ni se reclamă dispariția nimănui sau nu se găsește nimic, o să ne luăm la revedere și cu asta basta.

Nu mai găsesc argumente să-l combat. Aproape c-am început și eu să mă îndoiesc c-am văzut ce am văzut. Naiba m-a pus să beau. Așa se întîmplă cînd n-ai experiență la alde astea. Un pahar mai mult și începi să ai vedenii. Ca să fiu sincer, însă, nu mi-ar displace deloc ca totul să fi fost un vis de-al meu. Chiar dacă voi plăti o amendă, pentru inducerea în eroare a organelor de miliție, totuși, asta nu se poate compara cu o acuzație de crimă. Pînă la venirea lui Ionică îmi trec vremea discutînd în continuare cu maiorul. Mai învăț și eu cîte ceva cu ocazia asta.

— Tovarășe maior, permiteți să raportez, zice Ionică-locotenentul, imediat ce intră.

— Lasă ceremonialul, Ionică, și dă-i drumul. Ce-ai aflat ?

— Tovarășe maior, Elena Popescu e bine mersi la serviciu. Sănătoasă și veselă. Chiar eu am vorbit cu ea. Aseară n-a fost la Rodica Tecuci.

— Unde a dormit ?

— La un prieten. Mi-a dat numele, îl am aici. Îl cheamă Dobrescu.

— Ai vorbit cu el ?

— Nu e acasă. O să-l mai caut după-amiază.

— Ai grijă că ai cam multe de făcut. Să stai de vorbă cu locatarii pe care nu i-am găsit de dimineață, să-l cauți și pe Dobrescu ăsta. Vezi cum te împarți,

fiindcă mîine trebuie să fii la ora șapte aici. Asta e slujba.

— Am înțeles.

— Alex, du-te și mănîncă. O să ținem legătura. Te caut eu dacă am nevoie de tine.

Îi las singuri fără nici un regret. Faptul că Elena Popescu trăiește nu face decît să-mi adîncească bănuielile. Nu cumva am visat ? Îmi promit să nu mai pun gura pe alcool în viața mea și, cu gîndurile astea puritane în cap, cobor în stradă, urc în mașină și o iau spre casă. Dau colțul, intru în linie dreaptă și peste cine credeți că sînt gata gata să dau ? Să nu spuneți că ați ghicit ! Cea care traversează strada drept prin fața mașinii nu e alta decît Simona Udrescu în persoană... Simona, fata care-mi făcuse figura și, cînd mă refer la figură, n-am nici un moment în vedere un eventual portret al meu. Prea multe motive să-i port recunoștiință n-am, pentru că din cauza ei am intrat sau era să intru într-o încurcătură încîlcită de tot. Oricum, motive s-o calc n-am, așa că frînez ușor și, cînd ajung în dreptul ei, scot capul pe geam și o strig :

— Domnișoara Simona... Ce plăcere...

Nu pare încurcată și nici prea jenată nu se arată.

— Alex, ce faci pe aici ?

— Mă duc acasă. Am așteptat destul să vină cineva la „Hanul cu Cuc“ aseară...

Zîmbește așa cum doar ea știe s-o facă :

— Haide, haide, domnule mincinos. Doar nu vrei să spui că m-ai așteptat pînă acuma. Ți-am dat telefon dimineață să mă scuz, dar n-a răspuns nimeni.

— Ba eu cînd fac un lucru, îl fac temeinic.

Se uită la mine cu îndoială.

— N-am putut veni. Bunicul nu s-a simțit bine.

Abia azi dimineață s-a sculat din pat. Nu-l puteam lăsa singur.

Cum nu cunosc amănunte despre familia ei, n-o mai întreb dacă nu-l putea lăsa pe bătrîn cu altcineva.

— De-abia pe la unsprezece s-a liniștit și s-a culcat.

— Puteai veni și atunci. Eram acolo...

— Cu ce ? La ora nouă era altă situație. Cum era însă să umblu singură prin pădure la unsprezece ?

S-ar zice că-i pare rău că n-a venit. Asta-i bună. Oare să nu-i fiu indiferent ?

— Te rog să mă scuzi, Alex. Există și cazuri de forță majoră !

S-ar mira precis dacă ar ști cîte pot eu înțelege și mai ales cît de repede o pot face. N-apucă să termine fraza că am și șters cu buretele tot ce-a fost.

— Nu trebuie să te scuzi. Ce-ți mai fac genunchii ?

Nu mai poartă plasturii, dar juliturile sînt la locul lor.

— Mă mai supără nițel, dar va trece. Ai fost un doctor excelent. Am să te recomand la toate prietenele mele care au drum pe sub geamurile tale.

Îi mulțumesc pentru bunăvoință, dar de recomandații n-am nevoie, deoarece sînt cunoscut ca un cal breaz de jumătate din populația feminină a orașului.

— Încotro mergi ?

— Dacă întrebi ca să mă conduci, atunci îți spun. Spre casă.

— Nu urci ?

— Pentru cîțiva pași ? Stau la portița de colo.

Privesc spre poarta verde care închide drumul spre o grădină mare și remarc că, într-adevăr, e mult prea aproape ca să justifice un drum cu mașina pînă acolo.

— Atunci te las..

— Nu intri ?

A uitat că ieri n-a vrut s-o însoțesc ? Sau astăzi s-a schimbat ceva în situație.

— Te rog să-mi faci o vizită. I-am vorbit bunicului despre tine și vrea să te cunoască. Bineînțeles dacă-ți face plăcere...

N-am nimic împotrivă să-l cunosc pe bunicul minunii din fața mea. Dacă seamănă cu nepoata, e precis foarte simpatic. Iar cu persoanele plăcute poți discuta o mulțime de lucruri, fără să te plictisești.

— Fie, accept eu spre bucuria fetei. Dar nu pot sta mult.

— Nici nu-i nevoie. Cînd vrei să pleci, te dau eu afară, glumește ea, luînd-o înaintea mașinii.

Ajungem, eu în mașină, ea pe jos, cobor și Simona mă poftește în grădină. Ușor de zis ! Ca s-o fac, am nevoie de niște lucruri cum ar fi partea de jos a unei armuri milaneze, un ciomag zdravăn și o halcă de carne. Nu mai pun la socoteală curajul absolut necesar. Pe scurt, instalat pe aleea pavată cu dale de beton ce duce spre casă, un ditamai cîinele lup mă privește fix, arătîndu-și colții în joacă desigur. Iubesc animalele și copii, dar oare ele mă iubesc ?

Simona vede că mă codesc, o ia înainte, se apleacă deasupra alsacianului și-i zice, arătîndu-mă cu degetul :

— Baby, dînsul e Alex. Băiat bun. N-o să-ți facă nimic dacă ești cuminte.

Pe mine reclama mă satisface. Să vedem dacă e suficientă și pentru el.

— Nu-ți fie frică de nenea băiețaș. Nenea e bun...

Îmi vine să sar din papuci. Doar nu-i e frică c-am să-i mușc cîinele ?

— Poți intra acum. E în ordine.

Să rămîn afară nu se poate. Prea ar semăna cu lașitatea. Deschid portița, intru și mă apropii. Simona a înconjurat gîtul lupului cu brațele și, nu știu de ce, mă încearcă așa ceva ca un regret că nu sînt eu în locul lui. Cînd ajung lîngă ei, animalul își îmblînzește figura și-mi întinde, dînd din coadă, laba dreaptă. I-o strîng ca să nu-l jignesc, după care alături de Simona pornesc spre clădire.

N-apuc bine să fac cîțiva pași prin grădină că prin cap încep să-mi treacă tot felul de idei trăznite. Nu. Nu mă gîndesc la întîmplarea dinainte, pe care aproape am și uitat-o din moment ce nu e adevărată. Gîndurile-mi zboară spre cu totul altceva. Spre roșii, ardei, castraveți și altele asemănătoare. Nu glumesc deloc. Aici, în grădina bătrînului și a Simonei, pot vedea ceea ce nici prin cap nu mi-a trecut că există. Totul, toate legumele astea au niște dimensiuni impresionante. Cu mult mai mari decît tot ce-am întîlnit prin peregrinările mele la piață, în căutarea hranei zilnice.

Simona simte că s-a întîmplat ceva cu mine fiindcă se întoarce, îmi vede figura uluită și zice indiferentă.

— Bunicul se ocupă de astea, eu nu mă prea pricep. Hai să-l căutăm.

Capul începe să mă doară subit. N-am înnebunit și nici nu visez. Grădina asta întrece orice imaginație. Cu toate astea, Simonei i se pare foarte firesc tot ce-o înconjoară. N-am încotro și fac și eu la fel. Dăm ocol casei și ajungem pe o mică peluză cu iarba tunsă mărunt, pe care e înșirată o armată de soldați din plastic, gata de atac împotriva alteia, ascunsă însă în tranșee. Toată mulțimea e dirijată de un bătrînel uscățiv, cu favoriți à la, să nu rîdeți, Franz Josef. Moșul e îmbrăcat

într-o uniformă pe care o categorisesc ca datînd de pe vremea războiului de independență și poartă la șold o sabie grea de cavalerie.

— Pe cine-mi aduci, locotenente ?

— Un prizonier, domnule mareșal, răspunde milităreşte Simona pocnind din călcîie.

Vreau să spun și eu ceva, dar fata-mi face semn să tac.

— L-ai interogat ?

— Da, excelență.

— Refuză să vorbească ?

— Categoric. N-am putut scoate nimic de la el.

— A divulgat codul ?

— Nu.

— Foarte bine. E un soldat curajos. Să fie împușcat și înmormîntat cu onoruri militare.

Stabilind astfel soarta mea, moșul se întoarce la bătălia lui în timp ce Simona mă trage după colț.

— Azi e marți.

— Și ce dacă ?

— Marțea se joacă de-a războiul. E gogorița lui.

Mă îndoiesc, după ce-am văzut scena dinainte, că bunicul ei e întreg la minte. Vreun savant nebun, fără îndoială. Am mai cunoscut eu unul din ăsta. În familie era om normal, dar cum intra în laborator, nu te mai puteai apropia de el.

Ne întoarcem amîndoi pe cîmpul de bătaie, acolo unde „mareșalul" se dă de ceasul morții încercînd să străpungă liniile dușmane, bine fortificate.

— Dacă-mi permiteți, excelență, șoptesc eu spre urechea dreaptă a bătrînului, nu credeți c-ar fi bine să trimiteți cavaleria prin păduricea de colo ?

Și-i arăt niște tufe lăsate nesupravegheate de adversarul ocupat să piseze cu artileria centrul armatei bunicului. Mareșalul procedează întocmai și-n cîteva minute dușmanul e cu tot efectivul în țărînă. După felul cum arată, cred că-i va trebui o groază de timp pînă ce se va pune din nou în picioare.

— Mulțumesc, locotenente, te fac colonel !

Moșul sare peste grade cu cea mai mare ușurință iar eu, ca să nu-l dezamăgesc, prind de haină „Marea Cruce A Nu Mai Știu Cărui Ordin" și-i mulțumesc cu căldură.

— Vă sînt profund recunoscător, excelență !

— Gata cu războiul, mi-o reteză el.

Bunicul face pași repezi spre redobîndirea statutului de om normal și-n curînd se poate discuta cu el foarte bine.

— Stai jos pe bancă, bei ceva ?

— Nu, mulțumesc, sînt cu mașina.

— Tinerii din ziua de azi nici măcar să bea nu mai știu. Cum te cheamă ?

— Alex E. G.

— Îmi pare bine, Napoleon Udrescu.

Îi strîng mîna, mi-o strînge și el, apoi întreabă :

— Nu te cheamă Sandu, precis ?

— Sandu Costin ?

— Da.

— Bineînțeles că nu, doar v-am spus numele meu. Sandu e un fost coleg de facultate...

— Îmi pare bine. Ți-e cumva prieten ?

— N-aș putea să spun asta.

Moșul se bucură vizibil.

— Ți-o fi chiar antipatic ?

A nimerit exact.

— Atunci pot să-ți spun. O tot plictisește pe nepoată-mea cu telefoane. Pînă la urmă săraca de ea a cedat și i-a acordat o întîlnire ieri. Nu protesta Simona, se rățoiește bătrînul, amenințînd-o cu degetul. Nu pricep mare lucru, dar stau să văd ce va urma.

— Atunci știi ce-am făcut ? M-am prefăcut bolnav ca să nu se ducă. Mototolul o fi stat acolo pînă i s-a urît !

— Papa, de ce vorbești așa ? îl mustră Simona abia stăpînindu-și rîsul cînd îmi vede figura asasină.

Am acum, deși n-am căutat-o, explicația absenței fetei. Ce-o să fac cu ea voi vedea.

— Tu poți s-o inviți, că te văd băiat simpatic, mă asigură bătrînul făcîndu-mi cu ochiul.

Îi mulțumesc pentru apreciere, cînd îl văd că se uită la mine atent ca și cum m-ar cunoaște de undeva.

— Ia spune-mi, nu lucrezi la Cooperativa „Drum Nou“ ?

— Nu. Sînt inginer la fabrica de confecții.

— Înseamnă că te confund cu altcineva. Simona, adu niște vin. Din cel de lîngă perete. Mai sînt vreo trei sticle.

— Nu vă deranjați, protestez eu fără prea multă convingere. V-am spus că nu beau.

— Un pahar merge, decretează moșul fără să-mi ia în seamă opoziția.

Fata se ridică în timp ce moșul scoate din buzunar o tabacheră de argint și-și răsucește o țigară.

— Fumezi ?

— Nu, mulțumesc.

Privesc de jos de pe bancă grădina bătrînului cu admirația în priviri și, fiindcă tot n-am ce discuta cu el pînă la venirea Simonei, îi spun :

— Frumoasă grădină aveți. N-am mai văzut o alta pînă acum cu legume atît de mari. Cum le-ați obținut ?

— Greu, greu de tot. Muncesc la ea de douăzeci de ani și mai bine. Cam de cînd mi-a murit fata cu ginerele într-un accident de mașină. Erau părinții Simonei... Am luat-o la mine și de atunci muncesc pentru ea. Spune drept, așa-i că-ți place ?

Pot să-i scuz lipsa de modestie. Într-adevăr, ce văd aici e grozav. Un singur lucru mă intrigă. De ce nu se aplică toate astea pe scară largă ? Cu o singură roșie din astea poți face o salată cît toate zilele. Atunci ? Papa parcă-mi ghicește gîndurile :

— Te întrebi de ce nu se aplică, așa-i ? Simplu. Invidia și dezinteresul. Cică secătuiesc solul. Asta e concluzia domnilor specialiști. Au venit, au văzut și au plecat... Dar să tăcem, se oprește el, vine Simona și ei nu-i place să audă că mă plîng.

Fata se apropie de noi cu o tavă pe care tronează o sticlă de vin aburită și trei pahare.

— Fii binevenit la noi ! îmi spune Papa, turnînd vinul rubiniu în pahare.

Ciocnim și bem vinul într-adevăr bun. Pe urmă mă scuz, pentru că senzația de foame mi s-a agravat și nu mai pot rezista mult. Simona e cea care mă conduce spre portiță.

— Pot să te mai caut zilele astea ? o întreb eu convins dinainte de răspuns.

— Dacă-ți face plăcere...

În caz că asta-i singura problemă, am depășit-o deja. Plăcere-mi face și încă una grozavă.

— Bine, o să-ți dau telefon, Am înțeles că ai...

— 3606. Sînt în cartea de telefon la litera R.

— Păi nu te cheamă Udrescu ?

— Udrescu după bunicul. După tata însă mă cheamă Radu. Simona Radu.

Îi mulțumesc pentru informații, îmi iau la revedere și plec. Ajung acasă cînd mai aveam puțin pînă la limită. Singurul gînd, obsedant pe tot parcursul drumului, a fost că trebuie să mănînc ceva. Intru în bucătărie și deschid frigiderul. Nimic în afară de salamul de care nu mă ating fiind relicvă istorică. Singurul rezultat e că-mi îngheață urechile. Nimic de zis. Bune frigidere. Au însă un defect mare. Nu se umplu singure cu ceea ce trebuie. Îl închid, cobor în oraș și curînd mă întorc cu cele necesare preparării unei omlete strașnice, adică vreo douăzeci de ouă, ulei, brînză, șuncă și pîine. Rețeta o știu de la una din prietenele mele cu care aveam de gînd să mă însor odată. Cînd am văzut-o însă ce rîvnă depune ca să mă învețe să gătesc, am renunțat urgent. Nu era de nasul meu. Rețeta asta s-a lipit de mine pentru motivul că-i simplă. Adică. Spargi ouăle, avînd grijă să arunci cojile care nu-s bune de mîncat (nu vă luați după găini că ele le mănîncă din alte motive), le amesteci bine într-o farfurie, avînd grijă să n-o spargi, pui brînza tăiată mărunt, după gust, sau înaintea lui, n-are importanță, apoi verși conținutul farfuriei într-o tigaie încinsă în care ai prăjit ușor șunca. Asta e momentul cel mai important, pentru că, dacă nu nimerești tigaia, riști să rămîi flămînd. Dacă însă reușești să torni totul în recipient, atunci ai șanse să mănînci o omletă formidabilă. Legea cauză-efect se aplică artei culinare mult mai bine decît oricărei discipline științifice. Lucrul cel mai ciudat e că uit aproape totdeauna cîte ceva din rețetă. De multe ori mi se întîmplă să torn ouăle direct pe plită și în tigaie nimic. Chestie de obișnuință.

Eu le mănînc oricum atunci cînd mi-e foame și foame mi-e întotdeauna cînd mănînc. De aici și bucuria cu care mă apuc de gătit și surprizele ce rezultă mai totdeauna în urma eforturilor mele. E de necrezut ce număr uriaș de variante poate produce un număr atît de redus de componente.

Încep operațiile, așa cum v-am descris înainte și-n circa zece minute am în față produsul eforturilor mele. Totul e de data asta în regulă, doar că am uitat sarea. Ce mai. De data asta am avut noroc ! Mănînc repede ca să nu pierd nimic din timpul meu prețios apoi, ca orice bărbat care se respectă, spăl farfuria. Realizez acest tur de forță cu brio, pun mîna pe telefon și formez numărul Simonei. Vorbesc cu ea, ne înțelegem în cîteva cuvinte și plec s-o iau de acasă.

— Simona, îi spun eu de cum o văd din nou, ce-ar fi dacă am merge în seara asta la „Hanul cu Cuc ? N-ar fi decît o amînare cu o zi...

— Vrei într-adevăr ? Ce drăguț din partea ta ! Mergem, cum să nu, doar să pun ceva pe mine.

Cînd o femeie zice că lipsește „doar cît să pună ceva“ pe ea, atunci bărbatul trebuie să se înarmeze cu o doză de răbdare bunicică. Așa și eu. Din fericire Simona e mai operativă decît marea majoritate a semenelor ei și, după o jumătate de oră, o văd că iese îmbrăcată într-o rochie verde, ca un cîmp de primăvară. Arată grozav așa, privită în ansamblu.

— Sînt gata. Ce părere ai ?

Nu vreau s-o laud ca să nu devină încrezută. Îi fac deci un compliment de complezență și plecăm. În mod sigur nu s-ar bucura dacă ar ști că dorința mea subită de a revedea „Hanul cu Cuc“ se datorește și altor cauze decît plăcerii de a-mi petrece seara cu ea. Vreau pur

și simplu să mă conving cu ochii mei că Bella trăiește și să revăd locul. Cine știe. Poate-mi mai amintesc ceva.

— Papà a rămas acasă ? o întreb eu ca să întrețin conversația.

— Nu. A plecat la niște prieteni.

— Ai văzut ce figură mi-a făcut ?

Rîde.

— Așa e el, plin de neprevăzut.

Ca să nu zic un lucru urît, nu mai comentez ceea ce a fost și aduc vorba despre grădina bătrînului :

— Ia spune-mi și mie. Cum e cu descoperirile lui ?

Spre surprinderea mea, Simona evită să-mi răspundă și schimbă vorba.

— Să lăsăm lucrurile astea. Mai bine spune-mi cum te-ai distrat aseară cînd m-ai așteptat ?

De data asta evit eu să-i răspund. N-are rost să-și strice buna impresie despre mine, auzind că m-am consolat atît de repede cu o cîntăreață de restaurant. Norocul meu e că ajungem la han. Ne apropiem de clădire, eu cu precauție, ea cu seninătatea pe care ți-o dă neștiința. Nimic nu s-a schimbat de ieri, doar că de data asta nu mai încearcă nimeni să mă agațe la intrare.

Chelnerul ne conduce la o masă liberă, în care timp profit de ocazie și-mi aranjez părul în oglinda care-i ține loc de frizură. Să nu credeți că omul a lansat o nouă modă. Nu. Părul însă-i lucește într-un asemenea hal sub stratul gros de briantină că în fața lui ar păli de invidie și o oglindă de Murano. Vreau să-l întreb dacă primește un spor de salariu pentru economiile pe care le aduce localului prin renunțarea la oglinzi, dar mă opresc la timp ca să nu creadă cumva că n-am să-i dau bacșiș în caz de răspuns afirmativ.

— Două cotlete și o baterie de vin, sună comanda. Notează ce i-am cerut într-un carnețel și fuge. Habar n-am dacă o să-mi aducă comanda repede, dar, dacă se preface că e grăbit, a reușit. M-a dus.

Examinez locul pe furiș în așa fel ca Simona să nu bage de seamă. Și pe cine credeți că-l văd la distanță de două mese ? Pe Ionică-locotenentul în compania secretarei maiorului. Omul îmbină, se vede, utilul cu plăcerea, pentru că prea mare ar fi coincidența să se afle aici doar din întîmplare. Nu vreau să spun că mă urmărește ci doar că a venit aici ca să studieze locul. Ca să nu-i stric plăcerea, trec cu privirea peste el ca și cum nu l-aș fi văzut și-i spun Simonei :

— Dacă și astăzi va cînta orchestra de ieri, trebuie să ne băgăm vată în urechi. Cîntă groaznic de prost.

— Dar solista ?

— Cu ea e altă poveste. Are voce destul de bună.

— Deci ai intrat ieri, așa-i ?

M-a prins. Așa pățești dacă nu taci din gură.

— Am aruncat doar o privire în timp ce te așteptam.

Văd că nu mă crede, ceea ce era previzibil, de altfel.

— O să-ți crească nasul, ai grijă !

Aici se oprește pentru că cei cinci indivizi din seara precedentă, nu întîrzie să apară. Își acordează instrumentele îndelung, de parcă la ei asta ar avea vreo importanță, apoi dau drumul primei melodii. Nu dau nici un semn de răgușeală, deși răcnesc ca din gură de șarpe, semn că au gîtlejurile tăbăcite de fum și băutură. Singura soluție ar fi să le sară corzile de la chitare sau să dea peste ei o pană de curent. Cum însă n-am nici o

pilă pe sus pe la vreun sfîntuleț mai acătării, degeaba mă rog. Melodia continuă fără pauză pînă la final. Mă uit la Simona. Ascultă atentă, încercînd să priceapă cuvintele. Nu-i acord nici zece la sută șanse. Ar trebui să aibă prea mare noroc să reușească.

În timp ce eu îmi muncesc mintea căutînd o soluție ca să-i fac să tacă, chelnerul vine cu platoul. Aduce tot ce i-am cerut și-n plus, o vază cu flori.

— Sînteți al o sutălea consumator din seara asta. O mică atenție din partea conducerii.

Mă ridic în picioare, mulțumesc din partea colectivului, după care, fără să-mi arăt mirarea pentru frumosul gest cu care, de ce să nu zic, nu sînt obișnuit, iau vaza și o așez între mine și Simona. Pe urmă-i urez poftă bună și vreau să mănînc. Lucrurile care zac în farfuriile noastre sub numele de cotlet de porc, sînt doar la o primă vedere comestibile, cu excepția garniturilor. În momentul în care Simona încearcă să taie bucata de carne, cuțitul sare din ea ca dintr-un cauciuc. Astfel fata pierde și ultima fărîmă de speranță că s-ar putea sătura. Despre mine ce să vă mai spun ? Foame nu mi-a fost și am comandat de mîncare doar ca să-i țin companie fetei. Ca bărbat ce mă aflu, preiau inițiativa și încerc la rîndul meu să fac ceva. Zadarnic. Tovalul din care se confecționau tălpile pantofilor e floare la ureche pe lîngă rezistența manifestată de fripturile noastre în fața oricărei tentative de a le tăia.

— Ce părere ai ? o întreb pe Simona privind la ea cu durerea întipărită pe figură.

— Nu cred să murim de prea multă mîncare, răspunde ea.

— Și nici să ne îmbătăm, completez eu fraza de îndată ce sorb din paharul cu vin și constat că un pește

de apă dulce s-ar simți foarte în largul lui acolo. Noroc cu Bella. Apare exact la țanc ca să-i distragă atenția. Cu toate că știam că trăiește, vederea ei îmi provoacă un adevărat șoc nervos. E cazul să consult un psihiatru. Cunoașteți dumneavoastră vreunul care să nu mă întrebe ce dorințe refulate am avut în copilărie și ce traumatisme morale a produs asupra mea primul trei la latină ? Dacă da, atunci dați-mi repede adresa. Am nevoie de el ca să nu-mi pierd mințile. De altfel, trăind în atmosfera asta nici nu e greu, v-o spun precis. Încerc să-mi adun gîndurile de pe unde umblă, reușesc, le număr, văd că-s toate, apoi continui dialogul cu Simona, ca să nu creadă cumva c-am adus-o aici să comemorăm cine știe ce eveniment tragic.

În timp ce Bella-și continuă melodia, chelnerul revine și ne întreabă dacă mai dorim ceva.

— Cu ce vă mai servim ?

Pare serios, deci n-a gustat din fripturile noastre. Bine măcar că-s îndeplinite condițiile de igienă.

— Ceva într-adevăr comestibil n-aveți în meniu ?

— Dar astea ? întreabă el arătînd spre farfuriile noastre.

Mă uit în jur să văd dacă nu trage cineva cu urechea, îi fac semn să se aplece și-i șoptesc la ureche :

— Să-ți spun un secret pe care te rog să-l păstrezi cu grijă. Chestiile astea nu-s bune de mîncat. Dacă ai vreun dușman prin sală, ți le recomand cu toată căldura. N-o să mai calce pe aici.

Nu pare convins că lucrurile stau așa. Are nevoie de o demonstrație ? Fie. Chem pisica ce se învîrte printre picioarele mele de vreo jumătate de oră și-i arunc bucata de carne din farfuria mea. Se apropie pofticioasă, o miroase, o linge, apoi încearcă să muște din

ea, dar carnea îi sare din gură singură. Mirat, animalul îi dă ocolo de vreo două ori, se preface indiferent apoi, deodată, sare și-și înfige colții drept în mijloc. De data asta cotletul aterizează drept pe pantofii lustruiți ai chelnerului. Pisica primește o lovitură și o ia la goană miorlăind tragic, iar băiatul adună cu un gest rapid farfuriile. Revine imediat cu niște creier pane, pe care-l devorăm cu poftă. Așa mai merge, nu credeți ? Aștept pînă ce termină și Simona, apoi mă scuz :

— Te rog să mă ierți. Vreau să mă duc la responsabil să-i spun cîteva vorbulițe.

Rămîne între noi. Mint. E adevărat că vreau să stau de vorbă cu cineva, dar în nici un caz cu responsabilul, ci cu Bella. A terminat recitalul și s-a retras la cabine. Cum drumul pînă acolo nu s-a schimbat, îl găsesc ușor și curînd bat la ușa ei.

— Intră, aud din nou vocea de ieri.

Mă vede, se uită la mine rece și mă întreabă din vîrful limbii :

— Ce doriți ? N-ați citit pe ușă că intrarea persoanelor străine e interzisă ?

Ieri era parcă mai amabilă cu sută la sută, ba chiar mi-a propus prietenie veșnică. Ce-o avea acum de se poartă așa ?

— Nu mă recunoști ?

— Ba da. Ești... Franz Josef.

— A, nu. Mă numesc Alex E. G. Ieri, cînd mi-am dat numele celălalt, eram cam amețit.

— Și pentru că dumneata bei cam mult, trebuie să bagi oamenii cumsecade în bucluc ? Ce-ți veni, măi omule, să spui c-ai plecat cu mine de aici ? Ce sînt eu ? Tîrfă ?

— Așa mi s-a părut...

Se face bleumarin.

— Adică, vreau să zic, mi s-a părut că am plecat împreună. Asta vroiam să zic...

Mi se pare mie, sau mă bîlbîi ?

— Pe crezutelea nu dă nimeni nici două parale. Te rog să părăsești camera și să mă scutești de prezență. Bună seara !

Plec cu coada între picioare. Nici măcar nu știu bine ce am vrut de la ea. Așa-mi trebuie dacă nu mă gîndesc bine înainte.

Ies pe coridor, ocolind chelnerii încărcați cu tăvi pe care recunosc aceleași fripturi tari ca pielea și, cînd ajung la masă, îl găsesc acolo pe șeful de local, un individ gras și nesemnificativ, pe al cărui ecuson pot citi : Onu Gheorghe, responsabil. Simona n-a pierdut vremea cît am fost eu plecat.

— ...nu vreau să fac reclamație, dar ar fi bine să luați măsuri. E intolerabil ca să nu poți nici măcar tăia friptura, dar s-o mai și mănînci.

— S-a nimerit carnea tare, altfel era altă situație. E și bucătarul nou. Pînă mai învață...

— Cît timp îi trebuie ?-intervin eu.

— Pentru ce întrebați ?

— Ca să știu cît timp stau departe de localul dumneavoastră.

Încearcă să zîmbească, dar nu iese decît o grimasă jalnică.

— Vă rugăm să ne iertați.

Mie-mi ajunge lecția. Dacă și Simona e de acord, să-l lăsăm pe individ să-și critice subalternii în prima ședință și să ne vedem de ale noastre. Ieșim afară și, după fumul și căldura dinăuntru, aerul curat e o adevărată binefacere.

— Respiră adînc, îi recomand eu Simonei, trăgînd aer în piept.

— Pentru ce ? se miră ea.

— Fiindcă nu se știe cînd mai avem ocazia să venim aici. Bucătarului îi vor trebui precis doi-trei ani ca să învețe meseria, așa că...

— Ai de gînd să te ții de cuvînt ?

— Totdeauna, domnișoară, răspund eu, luînd-o de braț.

Apucăm pe cărăruia ce se afundă în pădure. Dacă primăvara e anotimpul dragostei, vara în schimb face minuni. În nici o perioadă nu se pierd atîtea verighete și nu se înfiripă atîtea prietenii efemere, ca-n astea trei luni. Așa se face că, deși e destul de tîrziu, în parc nu e nici o bancă liberă.

— Ce ne facem ? întreabă obosita mea tovarășă de drum.

Cred și eu. Cu pantofii care-i are în picioare, greutatea ei se ridică la peste 150 de kile. 50 ea și restul pantofii. Din fericire, eu sînt insensibil la capriciile modei și-n locul butucănoșilor pantofi pe care puteam la rîndul meu să-i încalț am preferat o pereche de sandale ușoare. N-o să mă cațăr pe niște tălpi de 12 centimetri, numai și numai pentru că așa a decretat cine știe ce mare cunoscător de la Paris.

— Vrei să stăm pe iarbă ? îmi vine așa deodată o idee.

— Oriunde, numai să stăm undeva.

Mă decid să-mi sacrific haina pe altarul lui Cupidon, o invit să ia loc, apoi mă așez și eu alături de ea în iarba fragedă și înaltă. Dacă aș fi fost înzestrat cu coarne, ceva ce nu se știe niciodată și cu patru picioare, aș fi păscut totul dintr-o suflare. Cum însă n-am nimic

comun cu un asemenea animal, spre deosebire de alţii, mă mulţumesc să admir poienița în lumina soarelui de argint de pe tavan. Cum se întîmplă de cele mai multe ori cînd lucrurile merg prea bine, lîngă noi răsună deodată o tuse seacă.

— 25 de lei amendă, zice proprietarul tusei dinainte, în loc de bună seara.

Mă uit în sus și disting cu greu o siluetă prevăzută cu chipiu. Un paznic, fără îndoială.

— Amendă ? Pentru ce ?

— Aţi călcat iarba. N-aţi văzut plăcuţa ?

Pe întuneric, numai o pisică ar fi putut distinge ce scrie pe ea, dar la lumina lanternei paznicului, reușesc să cîtesc :

„Tineri, noi ca și natura
O-ngrijim întotdeauna".

Iar alături desenat un pionier halterofil, în stilul de bîlci al anilor '30.

— Și ce dacă scrie asta acolo ? nu pricep eu.

— Nu înțelegeți ? Înseamnă că nu aveți voie să vă așezați pe iarbă. Doar e clar. Tineri sînteți, deci trebuie să îngrijiți natura întotdeauna.

— Atunci de ce nu anexați și traducerea alături ? încerc eu să fac o glumă.

Ori cu el, ori cu statuia sfinxului tot aia e.

— O s-o traducem în toate limbile de circulație internațională, mă asigură el.

— Eu mă referam la limba română.

Nu-mi merge. Paznicul luminează o altă tăbliță de data asta cu un fluture și-mi citește scandînd cuvintele:

— Cine-i floare și e-n viaţă...

— Este pară mălăiață, completez eu strofa spre amuzamentul Simonei.

— Nu. Este viu și are viață, termină iluminat de o sfîntă inspirație paznicul.

Legea e lege, chiar expusă aiurea ca aici. N-am ce face, plătesc, primesc în schimb o chitanță pe care o bag cu un gest neglijent în buzunar și, tocmai cînd mă pregăteam să plec, aud :

— Acum că ați plătit, puteți rămîne mai departe. Eu mi-am făcut datoria.

Tot e băiat cumsecade. Altul în locul lui mi-ar fi luat și banii și nici nu m-ar fi lăsat să rămîn. Mă pregăteam tocmai să-i expun Simonei considerațiile mele personale privind paznicii de zi și de noapte și faptul că în curînd prin toate poienițele de munte va scrie „Nu călcați iarba“ și pe toți copacii va atîrna cîte o tăbliță conținînd o interdicție, cînd aud lîngă mine o altă voce. Liniștea e făcută bucățele, fără menajamente, de un alt individ, tot cu lanternă și tot cu chipiu. E prea mult pentru o singură seară, nu credeți ?

— Ce-i cu dumneavoastră aici ? Nu știți că nu e voie să stați pe iarbă ?

Din fericire nu-mi vede mutra, că altfel ar fugi cu siguranță.

— Sînteți paznicul, așa-i ?

— Da.

— Și vreți probabil să plătesc 25 de lei amendă.

Aprobă.

— Pentru că pe undeva pe aici, pe niște tăblițe, un idiot a afișat niște poezii „existențialiste“ și le-a înfipt în pămînt.

— Ce idiot, tovarășul. E responsabilul parcului.

— Transmite-i te rog din partea mea că e un dobitoc. Să mergem, Simona.

— Un moment, nu merge chiar așa. Trebuie să plătiți !

— Am mai plătit o amendă astă seară și, orice-ai spune dumneata, două amenzi pentru aceeași vină sînt prea multe. Poftim chitanța !

I-o întind și plecăm dispărînd în întuneric. În urma noastră, paznicul ia bucata de hîrtie, aprinde lanterna și citește : „Prostule, te-am dus !“.

— Hei, stați, stați, strigă el zadarnic.

În timpul ăsta, falsul paznic își numără banii și-și spune :

„Încă doi, trei fraieri și fac mia“.

CAPITOLUL IV

În care Onu-și adună cu chiu cu vai banda, Pavel se transformă-n gropar, iar fantoma lui Patrocle părăsește beciul.

Ziua scadenței se apropie cu repeziciune, dar Onu tot nu s-a hotărît încă, dacă să plătească sau nu. „Și ăia trei care nu mai dau pe aici", se gîndește el cu ciudă. Tocmai cînd Onu-și face problemele de mai sus, fără să găsească și rezolvarea, Pavel intră vesel ca un cintezoi pe ușă :

— Salve, patroane, tot liber, tot liber ?

Onu nu gustă gluma cîtuși de puțin.

— Mă, ție nu ți-e bine !

— Ba da.

— Atunci taci din gură și ascultă. Am o socoteală cu tine...

Lui Pavel i se aprind scîntei în ochi în timp ce adulmecă aerul în căutarea mirosului de bani.

— Cu mine, șefule ?

— Cu tine și cu Nae. Dar fiindcă ai venit primul, o să mă ocup întîi de tine.

Odată cu ultimele cuvinte, Pavel încasează „cash" o palmă, urmată imediat de sora ei mai mare.

— De ce dai ?, se vaită el.

— Să nu dau ? Să nu te lovesc ? Atunci cînd pierd din cauza ta și a deșteptului celuilalt o groază de bani ? Ce-ați avut să vorbiți de Patrocle la cîrciumă ? Ai ? Ca să vă audă unul Pârvu și să vină să mă șantajeze ?

Pavel tace cît tace, pe urmă-și ia inima-n dinți și zice :

— Poate am vorbit, da' nu-mi aduc aminte. Eram cam băuți.

— Nu v-am spus eu să nu vă piliți ? Atunci cînd ați plecat.

Pavel se vede nevoit să aprobe.

— Atunci de ce-ați băut, mă ? De ce v-ați pierdut mințile ? Spune !

Răspunde dacă poți !

Pavel smiorcăie din nas, apoi zice :

— Pârvu ăsta n-are dovezi...

— Ce dovadă vrei mai bună decît cadavrul ăla din pivniță, dobitocule ? Sau ai uitat că e încă acolo. După povestea aia nu v-ați mai arătat mutrele pe aici. Credeați probabil că mă vor aresta și o să scăpați cu fața curată. Nu vă faceți iluzii. Primii care or să vină după mine se cunosc ei.

— Să facem să dispară corpul...

— Bună idee. Mă și mir că nu mi-a venit încă. Unde să-l ducem ? La tine acasă cumva ? Ce zici ?

Pavel găsește că ideea nu e bună.

— Să-l îngropăm undeva, într-un loc ferit.

— Pavele, mă crezi tîmpit ?

Acolitul lui Onu, care are cea mai bună impresie despre inteligența lui Onu, de cînd își încasează banii cu regularitate, protestează energic :

— Se poate, patroane ? ! ?

— Bine c-am lămurit-o măcar pe asta. La ce crezi că m-am gîndit singur, cît timp voi v-ați văzut de ale voastre ? La bunica ? Nu. M-am gîndit cum să ieșim din situația asta. Și, oricum am sucit-o, am ajuns la

concluzia că fără voi nu pot face nimic. Nici măcar să-l scot de acolo din pivniță. Voi, însă, nici pomeneală să veniți. Tu, Nae... De Iorgu ce să mai spun...

— M-am întîlnit cu el ieri dimineață... Era și Nae...

— Acum unde e ?

— Cred că la el acasă.

— Caută-l. Și pe el și pe Nae. Iar, dacă-i găsești, adu-i aici. Trebuie să terminăm odată cu povestea asta. A ajuns să-mi provoace insomnii.

Pavel pleacă pentru a executa ordinele, bombănind nemulțumit. Contrar regulilor ce guvernează teoria probabilităților, reușește să dea de Nae în prima cîrciumă întîlnită în cale. Al treilea ca importanță în bandă e matolit binișor, deși ora e destul de matinală. Dacă cineva ar fi avut vreo îndoială, ar fi fost suficient să privească sticlele ce zac în jurul mesei, pentru a-și elimina orice dubiu.

— Prietene, te cheamă șeful, îi șoptește Pavel după ce reușește cu greu să se strecoare printre mese.

— Care șef ? Eu n-am nici un șef !

Pavel pricepe că celălalt se află în faza belicoasă și adoptă o atitudine potrivită cu situația :

— Bine, bine, lasă. Hai că dau și eu un rînd !

Nae dă coniacul pe gît ca pe apă și revine la sentimente mai bune :

— Bună băutură, zice el plescăind din limbă. Ce spuneai ?

— Ne cheamă Onu !

— Atunci ce mai stăm ? Să mergem !

— Nimerești singur ? îl întreabă Pavel de cum ies afară.

— Eu să nu nimeresc ? Nimeresc orice, de la orice distanță, se laudă Nae luînd o piatră și făcînd țăndări un bec la o distanță bunicică.

— Ai văzut ? Dacă mai beau ceva, e și mai bine !

— Lasă băutul, că-ți dă Onu cînd ajungi, îi spune Pavel, gîndindu-se la chelfăneala ce-l așteaptă pe Nae. Pe Iorgu l-ai văzut ?

— Care Iorgu ?

Pavel nu-i mai explică, fiindcă-i clar.

— Bine, bine. Spune-i lui Gheorghe că m-am dus la Iorgu acasă. Dacă nu uiți, desigur !

Trimisul lui Onu-l părăsește pe Nae și, sperînd că nu-l va ridica nici o patrulă pentru tulburarea liniștii publice, se grăbește să dispară. Purtat de pași pe străduțele liniștite, Pavel se simte tot mai atras de ideea de a lăsa totul baltă și a se retrage la țară. Viața de om cinstit, dacă nu-i va aduce mai mulți bani, îi va produce infinit mai puține necazuri, lucru nu chiar de lepădat. Cum, însă, Pavel își știe șeful deosebit de răzbunător, pune ideea deoparte pentru altă dată. Vorba ceea. Nu se știe cînd ai nevoie de o idee bună, idee care nu-ți vine totdeauna la țanc. De asta e bine să ai una pusă bine în rezervă. Gîndindu-se într-una la avantajele și dezavantajele vieții pe care are de gînd s-o ducă, Pavel ajunge la locuința lui Iorgu. După ce se uită în jur, conform regulilor conspirativității, urcă treptele, intră într-un gang și sună la ușă. După un timp destul de lung, pași ușori se apropie și un ochi se lipește de vizetă :

— Ce vrei, Pavele ?

— M-a trimis șeful după tine ?

— Știi de ce mă cheamă ?

— Da. O să-ți povestesc pe drum !

Ușa se deschide.

— Intră pînă mă îmbrac ! Sînt gata imediat.

Iorgu se grăbește spre dormitor, în timp ce Pavel rămîne în antreu, holbîndu-se cu gura căscată la pozele decupate din reviste, lipite pe pereți. Diferite siluete de femei, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, i se arată lui Pavel, oriunde și-ar arunca ochii. „Ăsta da harem", se gîndește el sorbind din priviri o blondă drăguță foc. Uitîndu-se mai bine, Pavel își dă seama că femeia nu e stea de cinema, ci o persoană foarte reală. Ceva comun tot are cu pozele de pe pereți. Blonda e îmbrăcată suficient de sumar pentru ca pe Pavel să-l treacă nădușelile.

— Sărut mîna, îngaimă el pierdut în admirație.

— Bună, scumpule. Nu te-am mai văzut pe aici. Ești un prieten al lui Iorgu ?

Idila pe cale să se înfiripe e întreruptă brutal de intrarea precipitată a lui Iorgu.

— Ce cauți aici ? ! ?

— Am auzit soneria și am ieșit să văd cine e...

— Să nu te mai prind că ieși din dormitor în ținuta asta. Pune ceva pe tine, nu mai sta așa, ca o...

— Bine, iubitule, nu te supăra. Așa o să fac, răspunde femeia privindu-l pe Pavel drept în ochi, adînc, fără să se ascundă.

— N-auzi ce ți-am spus ?

Femeia nu se sinchisește cîtuși de puțin, continuînd să-l privească pe Pavel, studiindu-l în amănunt și evaluîndu-i posibilitățile. Cînd crede că a terminat, se întoarce și-i aruncă peste umăr :

— Mai vino pe la noi !

Apoi iese. Singurul lucru care l-ar putea împiedica pe Pavel să dea curs invitației e Iorgu.

— Femeia asta, cum vede un bărbat, cum i se aprind călcîiele de nu i le mai stinge nimeni, nici măcar un pluton de pompieri. Pe tine, Pavele, dacă vrei să rămînem prieteni, te sfătuiesc să-ți vezi de nevastă-ta și să-mi lași prietena în pace. Altfel mă fac rău. Și, cînd sînt rău, mușc. Mușc al dracului de tare...

— Fii liniștit. Nu fac eu din astea la prieteni. Haide să mergem că ne-așteaptă Onu. Nu uita. E zor mare !

— Ia-o înainte că vin imediat și eu.

Mînat de curiozitate, Pavel privește totuși înapoi în timp ce coboară și-l vede pe Iorgu încuind ușa și proptind-o pe dinafară cu un drug gros de fier, în așa fel ca nimeni să nu poată intra, dar mai cu seamă să nu poată ieși.

— Ai priceput sper ce te-am rugat, zice Iorgu imediat ce ajunge lîngă Pavel.

— Ți-am spus că prietenii mei n-au a se teme de nimic din partea mea...

— Prieteni, prieteni, dar brînza-i pe bani. Dacă te prind la ea, s-a zis cu tine ! Să bagi bine la cap treaba asta !

Deoarece în ultima vreme Pavel are parte tot de amenințări, obișnuința începe să-și facă efectul așa că ceea ce-i spune Iorgu-i intră pe o ureche și-i iese imediat pe cealaltă, pierzîndu-se în vînt.

— Ce s-a întîmplat ! întreabă apoi adjunctul lui Onu, în timp ce pașii-i poartă spre reședința șefului. Pavel îi explică plin de răbdare totul.

— I-am spus că-i prea violent, zice Iorgu, respirînd ușurat, mulțumit că n-are nici un amestec.

Cînd cei doi își fac apariția, Onu era cît pe ce să-i dea la serviciul de persoane dispărute. Acum că-i

vede sănătoși, se potolește, îl mai bagă o dată pe Nae cu capul în lighianul cu apă rece, apoi îl lasă jos și se întoarce spre ei :

— În sfîrșit ! Mai să cred că v-a răpit cineva și o să mă trezesc cu o cerere de răscumpărare.

— Iorgu știe tot. I-am spus, raportează Pavel vesel.

— Așa e. Mi-a spus Pavel ce s-a întîmplat. Cum naiba ai putut să-l lovești atît de tare ?

Onu-și privește palmele mari ca lopețile și pleacă capul rușinat. Pe urmă-și aduce aminte că el e șefui și-l înfruntă pe Iorgu privindu-l dur.

— Acum degeaba vorbim. Trebuie să vedem ce facem cu Patrocle și mai ales cum scăpăm de ăia doi, șantajiștii ! Sau le dăm banii ?

Protestele răsună unanim.

— Nu. Orice, numai bani nu !

— Cît au cerut ? întreabă Iorgu, mai practic ca ceilalți.

— 20 000.

— Nu-i mult. De ce nu-i dai ?

— Las că-ți explic eu, răspunde Onu și-i face cu ochiul.

Iorgu pricepe că aici e vorba de un secret care trebuie să rămînă între ei doi și nu mai insistă.

— De unde au aflat ?

— Tîmpiții ăștia doi s-au pilit la cîrciumă și au acceptat să bea împreună cu Pârvu. Le-a făcut cinste pînă au spus tot.

— Păi nu ne-ai zis dumneata, patroane, să nu ne bem banii că alții nu mai căpătăm pînă săptămîna viitoare ? Dacă omul a vrut să ne dea de băut, cum era să-l refuzăm ?

— Mă, Pavele. Nu bănuiești deloc cum de s-a legat chiar de voi ?

Iorgu cască urechile mari, fiindcă începe să priceapă.

— Vrei să zici că-i urmărea mai demult și că prin ei vroia să ajungă la tine ?

— Da.

— Atunci știe ?

— Totul.

— E groasă, șefule. Ce ne facem ?

— Partea proastă e că le-am dat o hîrtie în care recunoșteam omorul. E la ei acum.

— Ai făcut prostia să recunoști crima în scris ? se miră Iorgu în gura mare. Cum ai putut ?

Onu îl repede :

— Să te fi văzut pe tine ce făceai dacă încăpeai în mîinile matahalei ăleia de Micu. Dacă nu făceam ce mi-au cerut, m-ar fi omorît în bătaie.

Iorgu se gîndește cîteva clipe ce-i de făcut apoi, văzînd că Onu e prea speriat ca să poată gîndi, preia conducerea operațiilor.

— Trebuie să punem mîna pe ei și să-i închidem undeva. Pe urmă o să-i convingem cu binișorul că nu-i frumos ce fac și le vom da drumul, doar cînd îșI vor cere scuze. Cadavrul trebuie să-l facem dispărut. O să-l coasem într-un sac și-l aruncăm la noapte în rîu N-o să dea pe dinafară, sînt sigur.

Înfățișate astfel, problemele par destul de simple.

— Bine, bine, dar cum punem mîna pe hîrtie ? Și cum îi venim de hac malacului ? El singur ne poate bate pe toți.

— Nu-ți fă probleme. Am lîngă mine niște țigani care, pentru-o sută, mi ți-l umflă cît ai clipi. Trebuie

doar să le dau banii și să le spun cînd să vină. Restul îi privește !

Onu-și recapătă, vorbă cu vorbă, buna dispoziție.

— Atunci, așa facem. Îl coasem pe Patrocle în sac, îi legăm o greutate de picioare și-l aruncăm în rîu. Ai auzit, Pavele ?

— Am auzit, sigur că am auzit, da' nu știu ce mă privește tocmai pe mine... Doar n-o să-l arunc singur...

— Nu. Tu o să-l coși în sac. Pînă mergem noi în oraș să cumpărăm frînghie pentru întîlnirea cu Pârvu, te urci frumușel în pod și, după ce găsești doi saci vechi, cobori în beci și-l coși pe Patrocle în ei. Pînă ne întoarcem, să fie gata totul. Vrei să-ți mai explic o dată ?

— Nu. E clar. Mie însă mi-e frică de morți. Pune pe altul !

— Pe cine ? Pe Iorgu ? Trebuie să meargă în oraș cu mine. Nae vezi și tu în ce hal e... Cine mai rămîne ? Tu. Așa că vezi să faci bine treaba !

Văzînd că hotărîrea lui Onu nu poate fi schimbată, Pavel își ia inima-n dinți și zice tare :

— În cazul ăsta, eu mă retrag !

— Ce face ?

— Da. Vreau să plec ! M-am săturat de munca asta. Tot timpul pericole iar, acum, și un cadavru. Pînă ne ocupam tot de pocher, mai mergea cum mai mergea. Acum, însă, o să vrei să-i omori și pe ăștia doi, mîine pe alții și, uite așa, pivnița dumitale o să se transforme în cavou. Nu vreau să stau în pușcărie tot restul vieții !

— Mă. Ție nu ți-e bine !

— Ba da, ți-am mai spus...

— Ba nu ți-e. Ai obrajii roșii. Cred că din cauza temperaturii...

Pavel se uită speriat în oglindă, dar se liniștește imediat :

— Nu sînt !

Instantaneu, două palme răsună pe obrajii recalcitrantului !

— Acuma sînt. Ești mulțumit ? Sau mai vrei explicații suplimentare ?

Aflat la ananghie, Pavel se hotărăște să facă ceva concesii :

— Vreau să te ajut, cum să nu. Pînă scapi din buclucul ăsta. Pe urmă, pot pleca ?

— Vorbim atunci. Dacă faci așa cum am spus, îți dau partea ta și mergi sănătos !

— Chiar mi-o dai ?, nu-l crede Pavel.

— Sigur că da. Doar ți-am promis. Un șef are un singur cuvînt !

Maxima preferată a lui Onu a fost pronunțată atît de des, încît nu-i mai produce lui Pavel nici o impresie. Ba din contră. Auzind vorbele lui, Pavel începe să-și piardă și ultima brumă de speranță.

— Iorgu și cu Nae sînt martori. N-o să-ți iei cuvîntul îndărăt ?

— Vrei să mă jur ? Ți-i dădeam și pînă acum, dar i-ai fi cheltuit pe prostii. Ar trebui să-mi fii recunoscător că te-am împiedicat s-o faci.

— Sînt, patroane, cum să nu fiu, dar acum vreau să-i am, să-i simt, să-i pipăi, să-i văd cum îmi umflă buzunarele. Vreau să am și eu o sumă mai mare de bani ca să știu pe ce-am muncit.

De data asta Onu nu mai suportă :

— Ce face ? Ai muncit ? Zici că meriți banii ? Cînd de zece ani de cînd te cunosc ai făcut numai prostii ? ! ? Tremura inima-n mine cînd te trimiteam

să faci și tu cîte o treabă, după capul tău. Muream de frică ! De ce ? Pentru că te știam, te cunoșteam ca pe un om de nimic. La pocher nu erai în stare să ții minte nici cele mai elementare lucruri, de pălăvrăgit, ai pălăvrăgit în gura mare... Dacă sînt acum în situația asta, din vina ta e. Și acum ai tupeul să-mi spui că ai muncit pentru banii ăștia ? ! O să-ți dau partea ta, dar acum marș unde ți-am spus și fă ce trebuie că, de nu, te arunc pe tine în rîu în locul lui Patrocle...

— N-ar fi mai bine pe amîndoi ? se amestecă Nae.

— O să mă gîndesc la propunerea ta, dar acum mergi la culcare. Am nevoie de tine treaz !

Pus la punct în felul acesta, Pavel ar plînge de mila lui dacă ar avea o bănuială cît de mică că lacrimile ar putea mișca inima de piatră a lui Onu. Cum, însă, știe din experiență că o asemenea minune nu se poate petrece, Pavel înghite în sec și urcă în pod. Sus e suficientă lumină ca să se descurce fără luminare, așa că, sacii nu sînt greu de găsit.

„Ce-o fi acolo ?", se întreabă el văzînd sub maldărul de saci o cutie de dimensiuni impresionante. Curios din fire, Pavel se apleacă, deschide capacul și rămîne mut de uimire. Mînat de norocul ce călăuzește orice prost, eroul nostru dă drept peste comoara lui Onu, o cutie de carton, plină ochi cu bancnote.

„Ce-ar fi să-ți iei partea ta chiar acum ?" îi șoptește un drăcușor lui Pavel, în timp ce acesta privește cu ochii holbați banii. „Dacă o să te prindă o să te omoare", îi spune îngerul păzitor. Cele două pieze, cea bună și cea rea, sfîrșesc prin a se lua la bătaie în timp ce stăpînul lor rămîne în clasica postură a măgarului lui Buridan. Spre deosebire de pașnicul animal, Pavel

se hotărăște totuși, scoate un teanc de bancnote și la zece pachete a zece mii. Spre mirarea lui, fundul cutiei e acoperit cu alt fel de bancnote.

— Ce naiba de bani or fi ăștia ? se miră el cu voce tare.

În cele din urmă se dumirește că ceea ce vede acolo n-are nici o importanță, deoarece de bani vechi n-are nevoie nimeni :

— Ia te uită ce idee pe Gheorghe, să păstreze asemenea antichități, ce păcăleală !

Închizînd cutia, Pavel mîngîie cu privirea teancurile de lei nou nouți pe care-i ținea în mînă :

— Ăștia da bani ! se bucură el, lăsînd cutia plină de valută acolo de unde o luase.

Mulțumit, Pavel îndeasă bancnotele în buzunar și se pregătește să coboare.

— Aici o să-i vadă, se dumirește el, studiindu-și buzunarul umflat. Mai bine-i ascund tot aici în pod și-i iau mai tîrziu cînd o fi s-o șterg.

Conform proverbului „Cu buzunarul plin se muncește mai cu spor", Pavel înhață doi saci și coboară în pivniță :

— Ia să vedem ce-i cu omul nostru, își zice el din nou, deschizînd chepengul.

Mirosul greu de jos îl face să se tragă înapoi și să-și lege nasul cu o batistă.

— Măi, să fie, că rău mai miroase, se minunează Pavel începînd să coboare scările.

Lumînarea aprinsă pe care o ține în mînă nu reușește să împrăștie decît parțial bezna de dedesubt. Cu toate astea un lucru se vede cît se poate de clar. Cadavrul a dispărut !

— Să-l fi mutat Onu ? se întreabă Pavel fără să fie prea mirat de ciudata dispariție.

Întrebarea rămînînd fără răspuns, Pavel se vede nevoit să se învîrtească în jurul pereților căutînd într-una și presupunînd tot felul de prostii ca să explice dispariția. Cum treaba care o face nu-l ajută la nimic, groparul de ocazie lasă sacii jos și-și spune cu regret că, dacă tot a ajuns acolo jos, n-ar fi rău să tragă o dușcă. Cele două butoaie îi fac ademenitor cu ochiul și vă puteți închipui că la o asemenea tentație Pavel n-are cum să reziste. Singura dilemă e că nu știe care din vinuri e mai bun, pentru a nu mai pierde vremea cu gustatul. Din fericire, totul se rezolvă atunci cînd dai dovadă de bunăvoință. Cana de tablă e la îndemînă, cancaua se deschide ușor, nu mai rămîne decît să umpli cana și s-o dai pe gît. Cum lumînarea îl cam incomodează în efectuarea operațiilor de mai sus, Pavel așează pe unul din butoaie suportul și trece la acțiune. Cînd să ducă la gură cana și să soarbă, lumînarea se stinge brusc, lăsîndu-l în beznă. Pentru moment, Pavel nu realizează cum de s-a făcut deodată întuneric, apoi scoate bricheta și aprinde din nou lumînarea.

Și acum, la treabă ! își face el curaj, ridicînd cana.

Din nou lumînarea se stinge. De data asta, după ce pîlpîie înainte de cîteva ori. Fiind foarte slab la fizică, Pavel nu pricepe în ruptul capului legătura ce există între dusul la gură al cănii și stingerea lumînării. Ca să se dumirească, face lumină din nou, apoi ridică ușor mîna fără cană. De data asta nu se întîmplă nimic. Cele cîteva mișcări înșelătoare făcute de data asta cu mîna cealaltă micșorează flacăra lumînării de fiecare dată. Subit, Pavel începe să simtă o stranie ne-

liniște. Ceva nedefinit plutește în aer și așa, deodată, un hohot satanic răsună de undeva de sus. Uluit, Pavel rămîne pentru moment încremenit de groază. Cana-i scapă din mînă, lumînarea se stinge și o voce cavernoasă se face auzită :

— Pa-tro-cleee !

Pavel, care inițial n-avea nimic împotriva faptului că profesorul a dispărut, ba din contră, găsea lucrul respectiv foarte binevenit, acum, cînd se găsește față-n față cu fantoma lui, începe să prefere prima variantă. Retrăgîndu-se încetișor în direcția în care presupune că se află scara, Pavel pipăie din cînd în cînd zidul ca să nu se rătăcească. Ultima atingere întîlnește însă în loc de răceala plăcută a zidului o mînă descărnată, la fel de rece. Urletul de groază scos de nefericitul Pavel l-ar fi invidiat și Tarzan, cît era el de rege al junglei :

— Ajutor !

— Mai încet că-mi spargi urechile, strigă stafia aproape la fel de tare.

Să supere o fantomă e singurul lucru pe care Pavel nu l-ar face în momentul acela nici în ruptul capului.

— Vă rog să mă iertați !

Odată cu scuzele, Pavel scoate bricheta și o aprinde. Lîngă el nimeni.

— Stinge drăcia aia !

— Nu te supăra, domnule Patrocle, n-am știut că fantomelor nu le place lumina...

— Treaba asta o știe orice țînc. Așa e mai bine. Pe întuneric. Dar de ce ai pălit așa ? Nu cumva ți-e frică ?

— Mi-este, recunoaște cinstit Pavel.

Fantoma rîde satisfăcută.

— Așa-i că te-am cam speriat ?

Pavel rîde și el mînzește ca să-i facă pe plac.

— Da.

— Sper să nu te superi, dar știi, ăsta e rolul nostru pe lume. Acum răspunde-mi la o întrebare. Ții la viață ?

La o asemenea întrebare nu se poate răspunde decît afirmativ.

— În cazul ăsta, spune-mi unde e Onu ?

— Nu-i acasă. A plecat în oraș cu Iorgu.

— Și tu ești singur ?

— Cu Nae, dar el doarme sus.

— Foarte bine. Acum uite ce faci. Urci în casă, lași chepengul deschis și o întinzi cît mai departe de aici, pentru că o să sară totul în aer. Ai înțeles ?

Pavel nu așteaptă să i se spună de două ori, își ia picioarele la spinare și, fără să-i pese de soarta lui Nae, pune cîteva străzi între el și casa lui Onu. Acolo-l găsește șeful cînd se reîntoarce.

— Ce-i cu tine aici ? Ai terminat treaba ?

Din nefericire Pavel vrea să spună multe lucruri într-un timp mult prea scurt, așa că ceilalți nu pricep nimic.

— Ce fantomă visezi mă și ce sare în aer ?

— Casa ta !

— Casă ? Mă, tu ai dat drumul la gaze !

— Nu. Fantoma a zis.

— Pavele, lămurește-mă despre ce fantomă e vorba că altfel te iau de gît. Om mare și crezi în prostii. Răspunde. Despre ce stafie e vorba ?

— A lui Patrocle, zice Pavel pe nerăsuflate.

Pe Onu-l încearcă o bănuială.

— Măi Pavele, tu n-ai făcut de frică ce ți-am spus și acum cauți scuze.

— Am încercat, crede-mă dar, cînd am coborît jos, acolo nu era nimeni. Corpul dispăruse. Ce vroiai să cos în sac dacă nu mai era ? Pe urmă, lumînarea s-a stins și am auzit o voce care spunea că e fantoma lui Patrocle și că, dacă nu fac ce zice ea, mă omoară.

— Și ce ți-a spus să faci ?

— Să ies afară, că o să sară casa în aer.

În acest punct al discuției, Iorgu găsește cu cale să se amestece :

— Știi ce cred, patroane ? Că Patrocle n-a murit și a făcut pe fantoma ca să poată fugi. Mă prind pe ce vrei că-i așa cum spun. Haide să vedem.

— Bine zici. Să mergem... Pavele, dacă ai mințit...

Amenințarea abia deghizată îl hipnotizează aproape și Pavel se oprește.

— Asta e încrederea pe care o ai în mine ? Asta merit eu ?

Onu i-o retează fără pic de milă :

— Ți-am mai spus o dată ce-ai merita. Acum lasă teatrul.

Cînd ajung acasă, primul lucru pe care-l aud este vocea de bas a lui Nae, zbierînd în gura mare niște cîntece a căror cuvinte nu pot fi reproduse în nici un manual al manierelor elegante.

— Ia te uită și la ăsta, se minunează Iorgu plin de invidie. N-are nici o grijă.

— Lasă vorba și haide jos.

Coborînd scara, Onu constată cu bucurie că Pavel a spus adevărul.

— Iorgule, sîntem salvați! Patrocle a dispărut. E viu, mă, auzi? E viu. Pârvule, n-ai decît să poftești acum. Te aștept.

— Ușurel, Gheorghe, nu te bucura prea devreme. Nu uita că au hîrtia pe care le-ai dat-o.

— Păi la ce le mai folosește acum, odată ce profesorul e viu?

— Nu e numai asta. Sau ai uitat?

Buna dispoziție afișată de Onu dispare brusc.

— Ai dreptate, trebuie să-i primim totuși, așa cum se cuvine. Ca pe niște musafiri scumpi. Mergi după țiganii ăia și nu uita că n-avem prea mult timp.

Comitetul de primire alcătuit în onoarea lui Pârvu îl așteaptă de o bună jumătate de oră cînd, în sfîrșit, în ușă răsună bătăile așteptate.

— Intră! îl invită Onu, știind despre cine e vorba.

Fața lui numai zîmbet și bucuria neprefăcută îl fac pe Pârvu să se întrebe dacă nu cumva pe Onu l-a prostit nenorocirea. „Să nu fi înnebunit cumva", se gîndește el stupefiat.

— Ce faci? Nu poftești? Intră!

Înainte de a da curs invitației, Pârvu scrutează întunericul de afară.

— Dar Micu unde-i? îl întreabă Onu plin de grijă.

— Mă așteaptă în stradă. Trebuia să las hîrtia la cineva în siguranță.

— Sigur că trebuia, mai ales că n-are nici o valoare.

— Cum n-are?

— Exact. N-are. Ți-aș spune eu ce să faci cu ea. Patrocle n-a murit. A fost doar leșinat și acum e bine

sănătos acasă la el. Reclamație n-o să facă. Am aranjat deja cu el, pentru o sumă frumușică. Ce mai zici ?

— Bați cîmpii, zice tare Pârvu, bănuind o stratagemă. Nu te cred.

— Nu, ? Se miră Onu. Îmi pare rău. Bani însă toi n-ai să capeți de la mine.

— Ai uitat, se vede, de hîrtia prin care recunoști crima ?

— Nu face doi bani. Poți s-o arunci la coș. Băieți, puneți mîna pe el.

Pavel, Iorgu și cu Nae, apărut fiecare de unde era ascuns, reușesc să-l doboare repede pe Pârvu și să-l lege burduf. Cum n-are altceva la îndemînă, Pavel îi îndeasă în chip de căluș o bucată murdară de sac în gură.

— Lăsați-i gura slobodă, ordonă Onu. Trebuie să-l cheme pe Micu.

— În ruptul capului, se opune Pârvu, de îndată ce se vede în stare să vorbească. O să se ducă la miliție, așa cum i-am spus și, chiar dacă e așa cum spui și Patrocle n-a murit, de cealaltă chestie n-o să scapi.

— Va să zică, nu vrei...

— Nu.

— Te încăpățînezi ? Bine. Dacă vrei să sting țigarea asta pe fruntea ta, continuă să zici nu. Uite, număr pînă la trei. Unu, doi...

La „doi", Onu apropie vîrful incandescent al țigării de fața lui Pârvu.

— Stai, strigă acesta văzînd că nu e de glumă cu Onu. Îl chem, numai duceți-mă la fereastră.

Iorgu și cu Nae îl cară ca pe un balot pînă la geam.

— Micule, mă auzi ?

— Da, răspunde acesta de pe partea cealaltă a străzii.

— Poți veni, s-a aranjat !

— Imediat, dom'le Pârvu.

Și într-adevăr, Micu sosește, dar nu pe picioarele proprii ci adus pe sus de trei țigani zdraveni :

— Uite-l, boierule, ăsta-i, nu ?

— Da. Luați-vă banii și nu uitați. Mucles !

— Se poate ? Așa ne știi matale pe noi ? Mormînt !

Pe dată, Micu e întins la pămînt alături de tovarășul său.

— Ia te uită la ei, parcă-s doi bușteni ! remarcă Pavel care tot nu a renunțat la ideea de a-i vîrî bucata de sac în gură lui Pârvu. Onu contemplează și el satisfăcut scena.

— Ei, acum putem discuta altfel. O să vă închid cîteva zile, pînă o să uitați ce vreau eu să uitați, și o să vă piară cheful de escrocherii. Pe urmă, dacă vă vine mintea la cap, poate o să vă dau drumul. Însă, numai dacă vă luați angajamentul că, după treaba asta, vă luați tălpășița și nu mai aud de voi.

Onu așteaptă zadarnic un răspuns, deoarece Pavel și-a atins scopul avînd grijă să le astupe la amîndoi gurile. Cîrpele, care numai gust de ambrozie nu au, îl fac pe Pârvu să turbeze de o furie neputincioasă.

— Uite, continuă Onu, ca să nu ziceți că sînt al dracului, pun la vot. Cine e pentru ca să-i închidem să ridice mîna !

Trei mîini se ridică simultan.

— Tu ce faci, Pavele ? Nu votezi ?

— Eu mă abțin.

— Bine. Deci, trei voturi pentru. Ceilalți doi să zicem că sînt împotrivă, deși din motive obiective, aș spune, nu pot ridica mîna. Ca să facem o socoteală simplă, avem trei voturi în favoarea propunerii mele, o abținere, cea a deșteptului ăstuia și două voturi contra. La zdup cu ei !

— Unde-i închidem ?

— În pivniță, Nae. E liberă acum. Or să vadă astfel și ei că Patrocle nu mai e acolo.

— Cum să vadă, că e întuneric beznă ?

— Mă rog, atunci să simtă...

— Pe pielea lor, completează Iorgu.

Stabilind în acest mod democratic soarta lui Pârvu și a gorilei sale, Onu se simte foarte mulțumit. Puterea a dat totdeauna celui ce a avut-o un sentiment de împlinire, iar a dispune de soarta semenilor tăi, după bunul plac, e un lucru minunat. Privind trupurile de jos, Onu regretă pentru o clipă că inchiziția spaniolă s-a desființat și că trasul în țeapă e doar o amintire, apoi face un semn cu degetul gros spre pămînt. Așa se face că cei doi sînt aruncați cu capul în jos pe trepte, fără menajamente de prisos.

— Sper că și-au rupt scăfîrlia, mormăie Onu în barbă, tentat pentru o clipă să coboare după ei și să le sucească nițel gîtul. Îl oprește din nou cuvîntul dat. A spus că-i va ține cîteva zile închiși, îi va ține orice s-ar întîmpla, iar de va fi să moară în acest timp vreunul din ei asta nu va fi în nici un caz din vina lui.

— Iorgule, zice Onu de îndată ce operațiunea e terminată, iei banii pe care i-am promis lui Patrocle

și-i duci la destinație. Iar tu, Pavele, suflet milostiv așa cum te știu, o să iei lacătul ăla mare, și o să-l pui aici, la chepeng. Să n-avem vreo surpriză !

Pavel n-are ce face și se execută în timp ce Onú urcă în pod după bani.

— Profesorul ăsta e mort...

— Păi n-a înviat ?, măi Nae, întreabă Pavel surprins.

— După bani mă, de ce nu mă lași să termin ? îl repede acesta.

CAPITOLUL V

În care, Gigi Unsurosu primește o invitație care nu-l prea bucură, iar sechestrații evadează din subsol, lăsîndu-i lui Onu amintiri plăcute.

— Mulțumesc pentru plimbare. Dacă scădem restaurantul, totul a fost minunat, declară Simona din pragul ușii, tocmai cînd mă pregăteam să plec.

— Și plin de neprevăzut. Ți-a plăcut figura pe care i-am făcut-o paznicului ? Credea că-i merge cu mine. Auzi tu. Să plătesc de două ori amendă...

E de acord cu mine. Se vede că sîntem sortiți să ne înțelegem, orice s-ar întîmpla.

— Ce faci mîine ?

Vreau să-i dau întîlnire, de asta o întreb. Dacă acceptă, atunci totul e bine. Fiindcă întrebarea nu e grea. Greu e doar răspunsul.

— N-am nimic deosebit.

— Atunci poate vrei să mergem la ștrand ?

— De ce nu ?

— Bine. Vin la nouă să te iau.

— S-a făcut. Să nu întîrzii !

Avertismentul e de prisos. Nu obișnuiesc să întîrzii. Ea să fie gata, că de rest o să mă ocup eu.

Plec fără să mă uit înapoi, ca să nu fiu tentat să rămîn. Trebuie să ajung acasă și, cum nu se găsește nimeni să mă împiedice, reușesc să descui ușa și să

mă urc în pat. De acum încolo, lucrurile sînt simple. Pun capul jos și adorm cît pot de repede ca să nu mai pierd timp.

În biroul maiorului Vlad, lumina arsese pînă tîrziu în noapte. Hîrtiile de pe birou serveau acum drept pernă obositului personaj, care n-are nevoie de plapumă pentru a dormi buștean. Un asemenea somn, numai odihnitor nu poate fi așa că, a doua zi, cînd secretara îl trezește, maiorul își simte toate oasele, ca și cum ar fi fost călcat de urs.

— Tu erai ? întreabă maiorul, frecîndu-se la ochii cîrpiți de somn.

Fața drăgălașă a secretarei se transformă într-una maternă, atunci cînd zice :

— De ce nu v-ați dus acasă, tovarășe maior ? O să se supere soția !

— A renunțat la obiceiul ăsta de vreo douăzeci de ani, adică de cînd și-a dat seama că e inutil, glumește Vlad.

— Să vă fac o cafea ?

— Fă-mi. Trebuie să am capul limpede. Și, dacă se poate, te rog să încerci la bufet. Poate găsești un borcan de iaurt, plin desigur, și vreo două cornuri. Mi-e grozav de foame.

— Nu mergeți acasă ?

— Nu. Am de lucru. M-am odihnit destul. Cheamă-l pe Ionică te rog.

Secretara rostește discret :

— Nu știu dacă a venit...

— Dacă ești tu aici, înseamnă că nici el nu poate fi departe. Ce naiba, doar nu credeți că m-am ramolit pînă într-atîta încît să nu mai observ cele mai ele-

mentare lucruri ? ! ? Nu te conduce el în fiecare dimineață, minus duminicile și sărbătorile legale pe care le petreceți împreună prin excursii ? Să-ți mai zic că în concediu ați fost la mare, desigur, fără să știți unul de altul și că numai coincidența a făcut să vă alegeți aceeași stațiune ?

— Și pe asta o știți ? remarcă cu ciudă Amalia.

— E de datoria mea să mă ocup de bunul mers al serviciului ori, de la o vreme încoace, greșelile pe care le faci cînd îți dictează el s-au înmulțit îngrijorător de tare. Ai grijă !

Secretara iese mai roșie cam cu două nuanțe decît înainte și, aproape imediat, Ionică-locotenentul pătrunde în cabinet :

— Să trăiți tovarășe maior, m-ați chemat ?

— Ai vreo îndoială ?

— Nu, răspunde încurcat locotenentul.

— Atunci de ce pui întrebări din astea ? Ia loc !

Ionică nu pricepe ce anume l-a supărat pe maior așa de dimineață, dar știe din experiență că pe șefi e bine să-i lași să se calmeze singuri, așa că se conformează și așteaptă.

— Ia raportează, Ionică. Cum ți-ai petrecut după-amiaza ?

— N-am aflat nimic în plus. Cadavrul, dacă există un cadavru, s-a volatilizat. Nimeni n-a văzut niște oameni cărînd ceva pe scări, nimeni nu e în stare nici măcar să-și amintească dacă i-a văzut venind...

— Pe Alex cu femeia aceea ? E normal să nu-i vadă nimeni, fiindcă au venit cam pe la ora două noaptea. Ori oamenii au altceva mai bun de făcut la ora aia, decît să caște ochii pe fereastră sau să asculte pe la uși.

— Era totuși o posibilitate...

— Era. Zi-i mai departe.

— Elena Popescu a plecat de la fabrică și n-am mai reușit să dau de ea. Pe la Colcer n-a mai trecut...

— De ce te interesează femeia asta ?

— M-am gîndit că poate știe ceva despre Rodica Tecuci, sau despre Alex E. G. N-ați spus dumneavoastră că e bine să urmărim orice pistă, indiferent cît de improbabilă ar părea ?

— Așa am zis, recunosc, zîmbește maiorul. O să mai stai de vorbă cu ea, dacă ai să vrei. Vezi însă să nu afle Amalia...

Ionică-l privește mirat.

— De ce să nu afle ? Doar e interes de servici ? ! ?

— Eu îți spun ce e bine. Tu faci ce vrei, se spală pe mîini Vlad.

Tocmai atunci se găsește și Amalia să deschidă ușa. Aduce pe o tavă borcanul cu iaurt și cornurile cerute de maior și, pe figură, niște zîmbete destinate locotenentului. Dintr-o dată în cabinet se face nu se știe cum lumină, iar dimineața de vară devine mult mai plăcută.

— Tovarășe maior, ce fac cu individul din cabinet ? Se tot fîțîie de colo colo...

— Poftește-l înăuntru. Cred că s-a „copt".

Ionică nu se poate stăpîni și întreabă :

— Dumneavoastră l-ați chemat ? Cine e ?

— N-ai auzit de Gigi Unsurosu ? Renumitul *gigolo ?* Spaima inimilor slabe din cartier și a bărbaților însurați ? Dacă nu, ai să-l cunoști acum. Merită !

Aproape imediat pe ușă intră un papițoi care-și merită cu prisosință porecla. Totul lucește pe el, ca și cum ar fi fost muiat într-un butoi cu undelemn. Fața,

mîinile, cămașa de mătase, pantalonii, totul sclipește să-ți ia ochii, nu altceva.

— La soare mă pot uita, da' la tine ba ! îl ia în primire maiorul.

— Rîdeți de mine, văd bine că rîdeți de mine, zice Gigi, îndoindu-se din șale în unghi drept.

— Ia spune, Unsurosule, nu-ți era dor de mine ?

Studiind podeaua din aceeași poziție, Gigi răspunde :

— Ca să v-o zic p'a dreaptă, nu prea. Că de aici, de la dumneavoastră, nu se pleacă acasă la nevastă ci la „mititica". Nu vi se spune degeaba „adio, mamă".

Vlad își ascunde un zîmbet.

— Nu știam că am o poreclă...

— Chiar mai multe.

— Bine, să lăsăm poreclele mele și să trecem la treabă. Sînt patru ani și mai bine de cînd n-ai mai fost pe la noi. Mai să cred că te-ai cuminți. Cînd, ieri, aud că-mi spune cineva ceva despre tine.

— Pe onoarea mea, domnule maior, sînt „curat".

— Poate prea curat, Unsurosule. Ia spune, din ce trăiești ?

— Din leafa nevestei...

— Nu-ți e rușine, mă, om în toată firea, voinic ca tine, să te întrețină o femeie ? ! ?

— Ba mi-e, că de aia n-am vrut să vă spun decît silit, se apără Gigi.

— Ia spune, de cînd nu te-ai mai dus la lucru ?

— De vreo trei ani. Nu era de mine serviciul de acolo. Toată ziulica încarcă Gigi vagonu', descarcă Gigi vagonu'. Treabă era aia ? La pregătirea mea...

— Ce școală ai, dacă nu-s indiscret ?

— Patru clase primare, răspunde Gigi mîndru, spre hazul lui Ionică care-l găsește pe golan mult mai simpatic decît anumite personaje binecunoscute dumneavoastră.

— Ai dreptate, îl compătimește Vlad sincer, cu pregătirea ta erai mai bun la mătură. Ascultă Gigi, de ce ții tu morțiș să mă dezamăgești ?

Unsurosu face ochii mari :

— Eu ? Pe dumneavoastră, care-mi sînteți ca un tată și care mi-ați arătat drumu' drept în viață ?

— De arătat ți l-am arătat, nu zic, dar te-ai cam rătăcit de el.

— Pe fericirea mea, domnule maior...

— Fericirea ta o să fie foarte scurtă, dacă mă mai superi. Ia spune, știi de ce te-am chemat ?

— Nu, de unde să știu ?

— Mai bine zis, nu „te-am chemat", ci „te-am adus"...

Unsurosu își face pe furiș semnul crucii :

— Gigi, nu te speria, își zice el cu voce tare, scuipînd în sîn.

— Așa că te-am adus, reține vorbele astea, ca să stăm de vorbă.

— Eu ? Cu dumneavoastră ? Domnule maior, lămuriți-mă și pe mine, că nu mai pricep nimic... Ce am eu să vă spun ? Ce vă poate interesa pe dumneavoastră ? N-am nimic pe suflet. De ce să vă deranjez degeaba ?

— De deranjat poți să mă deranjezi, că de aia sînt plătit. Mai ții minte cînd m-ai alergat pe cîmp, mai să-mi iasă sufletul ? Atunci nu ți-ai pus problema dacă mă deranjezi sau nu. De cînd ai devenit atît de grijuliu, Gigi ?

— Ba mi-am pus-o, dar eu trebuia să fug, că ăsta era rostul meu ca hoț ce eram, iar dumneavoastră trebuia să mă prindeți, că asta era meseria dumneavoastră. Și-a făcut-o fiecare cum s-a priceput mai bine, dar de cîștigat ați cîștigat dumneavoastră, iar eu am pierdut trei ani din viață.

— Să știi că nu mi-a făcut nici o plăcere că te-am închis. Mai bine te apucai de muncă...

— Nici mie, domnule maior, încearcă să glumească Unsurosu, pîndind reacțiile maiorului.

— Bine, Gigi, acum hai să lăsăm „gargara" și să trecem la ale noastre. Dă-i drumul la „muzicuță" — „Ciripește" !

Unsurosu privește candid în ochii maiorului :

— Nu știu nimic ce v-ar putea interesa. Așa că mai bine întrebați-mă dumneavoastră.

Vlad cască plictisit :

— Văd că trebuie să-ți aduc aminte, dar e bună și ideea ta. Ia spune, nevasta-ți dă bani să bei ?

— Și ea și prietenii, care apucă...

— Se întrec unii pe alții, așa-i ? Ia spune, ce făceai tu acum două zile la „Hanul cu Cuc" ? Așa, pe la ora zece seara ?

Gigi se relaxează pe loc, iar Vlad își dă seama că Unsurosu se speriase crezînd c-o să fie întrebat alt lucru. Cum ideea e bună, maiorul i-o păstrează drept surpriză pentru final.

— N-am fost la restaurant, am fost la Frosa, sună răspunsul.

— Aventurile tale amoroase nu mă interesează. Ceea ce vreau să aflu e adevărul. Ia spune, nu cumva în jurul orei zece, te-ai săturat de compania Frosei și ți-ai spus că n-ar fi rău să tragi o dușculiță ?

— Da. Așa a fost.

— Vezi că începem să ne înțelegem ? Era cumva și Ciclopu cu tine ?

— M-am întîlnit acolo cu el.

— Perfect, își freacă Vlad mîinile. Deci erai acolo, la han, cu Ciclopu.

— Eram, de ce să mint ?

— Bine că am lămurit-o și pe asta. Și cam ce făceau domniile voastre acolo ?

Gigi se arată uimit de o asemenea ignoranță :

— Cum adică, ce făceam ? Pileam...

— Aha, exclamă Vlad, va să zică „pileați"... În loc să faceți trebșoara asta la fabrică, voi o făceați la restaurant. Mă rog, tot muncă se cheamă că e. Cîteodată efortul de a duce paharul la gură poate să-ți dea chiar febră musculară, cînd nu ești obișnuit cu munca. Bine. Pileați. Și cam cît ați băut voi acolo ?

— Nu mai țin minte, da' ne cam matolisem.

— V-a costat ceva bani, așa-i ?

— Nu prea mult. Au ăia acolo un vinișor pe cinste. Și bun și ieftin. Mișto local. Dans, antreu...

— Antren, poate, nu se stăpînește Ionică.

— Așa e cum ziceți, mulțumesc, se întoarce Gigi spre el salutînd cu două degete duse la tîmplă.

— Fiindcă tot am ajuns la dans, nu cumva ați dansat și voi ?

În sfîrșit Unsurosu pricepe cam unde bate maiorul și se grăbește să dea amănunte :

— Eu n-am dansat. Numai Ciclopu. A invitat-o pe cîntăreață, una de-o cheamă Bella. Frumoasă femeie, ca o cadră. Lu' Ciclopu-i căzuse cu tronc la inimă și ar fi dat oricît s-o danseze măcar o dat. Ea însă nimic.

Topită după un străin, un papițoi îmbrăcat după ultimul jurnal.

La pasajul ăsta lui Ionică începe să-i placă povestea.

— Străinu' se vedea că e plin de parale ca un bancher, așa că nu-i de mirare că și cîntăreața îi făcea ochi dulci. Doar nu era să se uite la noi...

Aici Gigi se oprește, cere voie să-și aprindă o țigară, apoi trage adînc fumul în piept.

— Cum a terminat femeia de cîntat, hop și el după cortină. A ieșit cu ea după vreo juma' de oră și au început să danseze. Fir-ar ea să fie. Nu-i mai ajungeau românii noștri.

— Adică voi, nu ?

Unsurosu nu consideră necesar să protesteze.

— Ciclopu se scoală de la masă și se duce la ea s-o invite. Să fiu al naibii dacă nu s-a aplecat și de spate, cum fac gentlemenii prin filme. Cu toate astea, străinu-i arde una bietului băiat, mai să-i bage familia în parastas.

— Ce familie ? Ciclopu n-are familie.

— N-are, da' așa vine vorba. Ciclopu nici acum nu și-a revenit. Face ca deșteptătorul, tic-tac, tic-tac.

— Nu mă interesează buletinul medical al lui Ciclopu. De altfel, am impresia că boala i se trage de la spargerea aia de la vinalcool. Nu cumva e implicat și el ? Poate ai și tu un amestec mic ? Mic de tot ? Ce zici ?

Gigi pălește și începe să dea semne de neliniște evidente. Orice îndoială care mai sălășuia în mintea lui Vlad dispare astfel cu desăvîrșire

— Nici n-am auzit de ea. Domnule maior, doar nu vreți să mă nenorociți pe degeaba ? ! ?

— Lasă că mai vedem noi. Acum răspunde la o mică întrebare : Ce a fost mai departe, Gigi ?

— Știți cît de mare e Ciclopu ! Ei bine, pirpiriu' ăla l-a dat gata dintr-o lovitură. Cînd s-a lovit cu capul de perete, mi-am zis. „Adio, dragă prietene, ne vedem pe lumea ailaltă". Noroc că e tare de cap, altfel acum era mort și îngropat. Pe cinstea mea, s-a zguduit localu' ca la cutremur, de-au început femeile să țipe. Vă dați seama că nu puteam să-mi las prietenul bătut și încă de un străin. Barem să fi fost unul de-al nostru. Așa că m-am băgat și eu la mardeală. M-a dat și pe mine gata la fel de repede. Ce mai, străinu' avea pumnu' tare.

— Gigi, să lămurim un lucru. Lasă balivernele. Știi doar la fel de bine ca și mine că omul nu era străin ci român !

Figura Unsurosului începe să semene cu cea a vițelului uitîndu-se la o poartă foarte nouă, în timp ce maiorul, văzînd că intuiția nu l-a înșelat nici de data asta, zîmbește mulțumit.

— Vezi, Gigi, că știu mai multe decît crezi ?

— Atunci ce rost are să vă mai spun eu ?

— Vreau să aud din gurița ta. Îmi place cum povestești. Mă distrează.

— Cum doriți, domnule maior. Omul nostru a ieșit afară. Se cam clătina pe picioare, cred că băuse și el ceva.

— Era singur cînd a ieșit ?

— Singur. N-avea nevoie de sprijin. Nu era chiar atît de beat. Cum a ajuns afară, de el s-a apropiat o femeie...

— Pe asta de unde o mai știi ? Doar voi erați înăuntru.

— L-am urmărit. Vroiam să i-o plătim. Cum a ieșit, hopa și noi după el. Ne-am prefăcut că plecăm, da' ne-am ascuns în niște tufe. Femeia sporovăia cu el pe nemțește. Pe urmă l-a luat de mînă și s-au pierdut în pădure. Noi după ei !

— Și Ciclopu ?

— Și el.

— Păi nu spuneai tu că s-a damblagit ? Că face ca deșteptătorul ?

— Tovarășe maior, se amestecă Ionică, dacă-l ține boala asta pe Ciclopu, sau cum ați spus că-l cheamă, o să facem economie la arest. N-o să mai avem nevoie de ceas...

Vlad își privește subalternul patrat. Pe urmă-și îndreaptă din nou atenția spre clientul său.

— Ei ?

— Nu chiar imediat, mai tîrziu. Da' să vă spun mai departe. Noi am fi vrut să-i înapoiem datoria pe loc, da' tocmai atunci trecea pe acolo o patrulă, așa că n-am putut face nimic. „Mă Ciclopule, zic, hai mai bine să-i lăsăm și să ne întoarcem să bem. Se încălzește vinul". El însă nu și nu. Că n-o să mai poată da ochii cu prietenii lui după o asemenea întîmplare cînd l-a dat gata un mucea. Din păcate am așteptat degeaba pentru că patrula a rămas acolo și a trebuit să ne uităm din tufe cum se giugiuleau acolo, pe bancă. Pe urmă femeia l-a luat din nou de mînă și au ieșit la mașină. Acum tipul se clătina parcă mai tare, iar ea-l ducea ușurel, să nu se spargă cumva. După ce au ajuns acolo, a descuit ușa și s-au urcat. Ea la volan, iar el alături. Cam asta-i tot. Restul nu mai e interesant.

— Ce vorbești ? Uite că pe mine tocmai restul mă interesează. Ce mi-ai spus pînă acum e apă de ploaie. Nimic. Continuă, te rog.

— Ei au plecat cu mașina iar noi...

— Ați oprit un taxi și i-ați urmărit. Taxiul îl conducea un șofer mai în vîrstă, chel, îmbrăcat într-o haină de piele neagră.

— Șefule, pardon, dom'le maior, sînteți mai tare ca Serlon Holmă !

— Cînd vrei să faci comparații, Unsurosule, învață întîi să pronunți corect numele și pe urmă dă-ți drumul la gură. Uite, ca să te scutesc să mai minți, îți spun eu ce-ați făcut mai departe. V-ați urcat în mașină și i-ați spus că sînteți de la miliție și că urmăriți un criminal periculos. Omul, de bună credință, v-a dus unde trebuia, mergînd pe urma celeilalte mașini, iar la coborîre l-ați plătit cu o chitanță, în loc de bani, pe care scria, ia să vedem... Vlad caută în sertar, găsește un petec de hîrtie și punîndu-și ochelarii, întreabă : Să-ți citesc ce scrie aici, tovarășe... căpitan ?

— Nu-i nevoie, știu.

— Fugi de aici ? Nu zău, știi ? Acum, fie vorba între noi, un căpitan ar trebui să facă mai puține greșeli de ortografie.

Gigi nu poate decît să aprobe clătinînd din cap în sus și în jos.

— Ceea ce ați făcut voi se numește uzurpare de funcție, fals și uz de fals. Ce zici ? Să-ți citesc și care e pedeapsa pentru asta ?

— Luați-o ca pe o glumă...

— Ție-ți vine să rîzi ?

— Nu, recunoaște Gigi alb la față ca sfîntîna.

— Nici mie. La o asemenea glumă, urmarea logică e pușcăria. Acum, că știi cum stai, spune mai departe și vom vedea noi ce-o să fie. Nu uita însă că-ți cer colaborare fără rezerve. Ori spui tot, ori ne certăm. Cum te porți cu mine, așa mă port și eu cu tine. Sper că ți-e clar.

Unsurosu-și mai revine și reia povestirea de unde-o lăsase :

— Șoferul ne-a dus în fața casei unde era parcată mașina tipului ăluia. Era una verde metalizată. El cu femeia tocmai urcau pe scări cînd am ajuns noi. Eu vroiam să plecăm dar Ciclopu nu și nu, că n-are să aibă liniște pînă ce nu-i întoarce datoria. Nu l-am putut opri, degeaba l-am rugat. A urcat după ei, iar eu am rămas afară să-l aștept. Ciclopu a coborît după vreun sfert de oră...

— Precis Ciclopu a urcat sus ? Nu cumva ai fost tu acela ?

— Nu eu, domnule maior. El a fost. N-a vrut să-mi spună ce-a făcut. Fluiera tot timpul și din cînd în cînd mai scotea și cîte un nechezat de satisfacție. Pînă să ajungem acasă la el, nu ne mai puteam înțelege. Orice-i spuneam, el îi dădea înainte cu fluieratul. Pe urmă a întrebat cît e ora și a început să facă : Tic-tac. Tic-tac. Atunci mi-am dat seama că bietul meu prieten s-a damblagit.

— Uite ce-i, Gigi. M-am săturat de minciunile tale. Ori ai de gînd să spui adevărul, ori schimb foaia cu tine. Alege. Nu Ciclopu a urcat sus, ci tu. El nu putea s-o facă. Mi-a spus șoferul că de-abia mergea. Probabil șocul de pe urma loviturii. Tu ai fost acela care te-ai suit după ei. Cum însă nu ești prost, te-ai gîndit că el n-o să te contrazică, dacă nu vrea ca „dam-

blageala" lui să fie luată drept ceea ce e, o simulare. Și uite așa, tu scapi basma curată, iar el intră la apă. Ascultă-mă bine, Gigi... În vocea maiorului se strecoară ceva ce-l face pe Unsurosu să se înfioare de spaimă : În casa aceea s-a comis o crimă ! O femeie a fost omorîtă. Dacă nu spui tot ce știi, ajungi cel puțin complice. Și, cu cazierul tău, numai asta-ți lipsește ca să intri la închisoare pe douăzeci de ani.

Unsurosu cască gura, trage aer în piept, nu găsește destul oxigen în cameră, se descheie la gît, apoi zice încet :

— Apă vă rog !

— Ionică, servește-l pe domnul. Am impresia că ceea ce i-am spus l-a cam impresionat. Apoi în timp ce Gigi bea apa : Ai urcat sus. Ușa era încuiată. De aici încolo te las pe tine să spui.

Gigi repetă ca un automat :

— Am urcat sus. Ușa era încuiată. Am bătut și ușa s-a deschis. Înăuntru era întuneric ca și pe scări. Chiar m-am mirat de ce n-or fi aprins lumina. Puteam să-mi rup gîtul din cauza lor. Femeia, căci ea a deschis, m-a luat de mînă, m-a întrebat cum de mi-am uitat cheia, apoi mi-a zis : „Dragule, ne-am înșelat. E român". Am bănuit ceva necurat, mi s-a făcut frică și am șters-o. Domnule maior, eu sînt hoț cinstit. Nu mă bag în branșa altora nici să mă tai. Fiecare cu ale lui. Nu zic, fur, dar de omorît, n-am omorît pe nimeni, vă jur.

— Așa te cunoșteam și eu, Gigi. Și pe urmă ? După ce-ai fugit ?

— Ne-am ascuns amîndoi în boschetul din fața intrării. Cum pe stradă ardea un bec, iar cu femeia aia nu era lucru curat, ne-am gîndit că poate ciupim un ban, dacă mai aflăm ceva.

— Șantaj, adică ? ! ?

— Unul mic. Eram în pană de fonduri, altfel nu ne-am fi coborît pînă acolo. N-am apucat să ne ascundem bine că-n casă a intrat un bărbat. A urcat la etaj și cred că pe el îl aștepta femeia. L-am urmărit pe scări, pînă aproape sus. M-am și descălțat pentru asta...

— L-ai putea recunoaște ?

— Vă pot spune cum arăta, doar din ce-am văzut la lumina becului de pe stradă. Era cam cît mine de înalt, brunet și avea o cămașă albă. Ducea în mînă o sacoșă grea, se vede, că mergea cam aplecat într-o parte. După ce a intrat el, eu am coborît și am așteptat mai departe, să vedem ce-or să facă cu tipul.

— De ce erați curioși să aflați ce-i cu el ?

— Păi v-am spus, domnule maior, nu era lucru curat. Femeia-l adusese cu ea crezînd că e străin. Cu un român de-al nostru n-avea ce face. Era normal să mă aștept la ce-i mai rău. Poate chiar la...

— O crimă, așa-i ?

— Dumneavoastră ați spus-o !

— Bine, dă-i drumul mai departe.

— Nu după multă vreme, a mai venit o femeie. Și ea a urcat tot în apartamentul ăla. Chiar m-am gîndit ce-or fi avînd toți de urcă numai acolo ? După un timp, bărbatul a ieșit cu una din ele, în timp ce ailaltă a rămas sus.

— Cu care din ele a ieșit ?

— Nu știu. De îmbrăcată, era îmbrăcată cam ca a doua, dar de mers mergea ca prima. Parcă așa să zic... Asta mergea ușurel. A doua care venise își cam tîra picioarele.

— Cum arăta una și cum arăta ailaltă, Unsurosule ?

— Femeia de la restaurant era blondă, da' și ailaltă era tot blondă. Știți, nu m-am prea uitat atent la ele. Pe noi ne interesa bărbatul...

— N-ai putea să recunoști pe nici una din ele ?

— Nu știu. Pe cea de la restaurant am văzut-o mai de la distanță. Am văzut-o bine așa, ca aspect general, dar să vă zic cum arăta la față nu pot. În timp ce erau pe bancă n-am văzut nimic, iar pe urmă, totul s-a petrecut în întuneric. Pe a doua, la fel. Am văzut-o doar cînd a intrat, chiar mai puțin ca pe prima.

— Și cam cum arăta „aspectul general" al blondei cu care a plecat omul vostru de la restaurant ?

— Cam un metru șaizeci, subțirică și blondă, așa cum v-am spus.

— Altceva nu-ți mai amintești ? Nu cumva avea și un picior de lemn ? Ceva esențial. Particular aș zice ?

— Nu ajunge cît v-am spus ? se miră Gigi.

— Mă Gigi, ca să găsim o femeie subțirică și blondă printre femeile din orașul nostru e cel mai ușor lucru din lume. Fiindcă toate celelalte sînt brunete și grase. Parcă tu nu ai știi că, imediat ce vine vara, jumătate din ele se vopsesc blond. Și cum aproape toate au în jur de un metru șaizeci, să te văd pe tine cum te descurci.

Unsurosu ridică din umeri în semn de neputință.

— Acum uite ce faci, domnule Gigi. Te duci alături și scrii cu scrisul tău frumos de căpitan o declarație care să conțină tot ce mi-ai spus mie aici de bună voie și nesilit de nimeni, inclusiv ceea ce am scos de la tine datorită aportului nemijlocit al intuiției mele. Să nu uiți nimic. Iar pentru Ciclopu să nu-ți faci griji.

După ce va avea o discuție cu mine, „damblageala" o să-i dispară ca luată cu mîna. Habar n-ai ce doctor bun sînt cîteodată.

. . . . . .

Din zborul planat și aterizarea forțată, lui Pârvu i-au cam sărit oasele de la loc, plus ceva elemente din dantura pe care dăduse ceva mai mult de o mie de mărci la unul din cei mai buni dentiști din Hamburg. Gîtul și toate oasele principale sînt la locul lor, dar, cu toate astea, situația nu e deloc roză, ba aș spune că bate într-un negru pronunțat. Legați fedeleș și cu căluș în gură, nu e de mirare dacă lui Joe și gorilei sale viața pare că nu le mai oferă mare lucru. Reîntîlnirea șefului cu subalternul său direct, are loc într-un mod imprevizibil, deoarece ultimul e gata-gata să-l facă zob pe primul în clipa cînd cade peste el. Cum însă ordinea aruncării fusese cea ierarhică, nu se poate supăra nimeni. Matahala și-a pierdut în timpul căderii călușul și unul din pantofi, iar acum are avantajul că poate vorbi nestingherit.

— Unde ești, șefule ? Nici un răspuns. N-auzi ? Ești întreg ?

Tot nimic.

Oricît ar fi de redus mintal Micu tot pricepe pînă la urmă că lucrul acela moale, ce se zbate sub el, nu poate fi altceva decît cel pe care-l caută. Coborînd cu regret de pe ceea ce crezuse că e o saltea, Micu scoate cu dinții călușul din gura șefului.

— Cum vroiai să-ți răspund, mă maimuțoiule, dacă aveam cîrpa aia în gură ?

Micu se vede retrogradat de la rangul de gorilă la cel de maimuță obișnuită, lucru ce nu-i prea convine. Din prudență se abține însă și nu protestează.

— Spune, mă, de ce te plătesc ? Ca să caști gura ? Ca să le pici în labe ca un fraier ?De ce ai venit și n-ai respectat consemnul ?

— Păi dumneata m-ai chemat...

— Și nu-ți spusesem înainte că pînă nu ies afară singur, n-ai de ce să te apropii de casă ? De ce-ai venit ?

— Am uitat...

— Bine. Să zicem c-ai uitat. Acum, însă, găsește un mijloc de scăpare ca să te iert.

Micu se conformează, nu găsește nimic pe unde caută, apoi se declară învins la puncte.

— Tu ești creierul. Găsește tu și spune-mi ce să fac.

Tăcerea se așterne cîteva minute bune.

— Ei ? Ai găsit ceva ?

— N-auzi că mă gîndesc ?

Micu ascultă, n-aude nimic, dar tace totuși pînă ce Pârvu se face auzit.

— Întîi trebuie să ne dezlegăm, că altfel nu facem nimic. Altă soluție decît să rozi legăturile nu văd. După felul cum înghiți sarmalele cred că n-o să fie nici o problemă.

Resemnat, Micu se tîrăște spre locul unde ar trebui să fie Pârvu. Cum însă vocea se reflectă de pereții beciului iar atunci cînd coborîse din cîrca lui Pârvu Micu nu avusese prevederea să se rostogolească mai aproape, acum șeful poate fi în trei locuri deodată.

Derutat complet, Micu ajunge rostogolindu-se pînă la perete, după care mărturisește :

— Nu te găsesc, șefule !

— Sînt aici. Nu mă vezi ?

Micu drăcuie în gînd, o ia în altă direcție și din nou ajunge la perete. Sătul să tot facă pe bila, satelitul lui Pârvu are șansa să întîlnească în cale o cercevea uitată de cine știe cîtă vreme acolo. Goriloiul sparge geamul cu o lovitură de picior dar, așa cum se întîmplă mai totdeauna, piciorul cu pricina se nimerește tocmai cel descălțat. Tăietura-i provoacă lui Micu dureri atroce :

— Ce-i cu tine ?

— M-am tăiat la picior...

— Mă miram să faci și tu un lucru ca lumea. Nu te mai văita atîta că nu mori tu din așa ceva. Mai bine taie-ți legăturile, dacă n-ai vrut să le rozi așa cum ți-am spus.

În timp ce Micu face ceea ce i se sugerase, Pârvu se chinuiește să alunge de pe pieptul lui un șobolan, mare cam cît o pisică de Angora.

— Hai mai repede, ce faci ?

În sfîrșit Micu e liber. Frecatul încheieturilor, ca să pună sîngele în mișcare îi mai ia cîteva clipe, pe urmă pleacă în căutarea șefului, sărind într-un picior. Ultima săritură calculată la fix nimerește drept pe figura și așa boțită a lui Pârvu. E rîndul lui acum să scoată un răcnet animalic.

— Fii mai atent, dobitocule !

Restul frazei se pierde într-un șuierat ca de șarpe. Cum puteți bănui, șeful nu-i adresează cuvinte prea amabile celuilalt, așa că să trecem peste ele și să ne întoarcem doar atunci cînd, în fine, Pârvu se vede

scăpat de legături. Din spilcuitul vizitator al lui Onu nu mai rămăsese nici urmă.

— Ce bună ar fi acum o țigară, se vaită Micu așezat pe ultima treaptă a scării, încălțîndu-și pantoful găsit pe jos.

— Mie mi-e foame, declară celălalt, respirînd adînc.

— Și mie. Ce-aș mai mînca acum niște varză cu costiță afumată, sau niște cîrnăciori cu muștar...

— Taci, sadicule, nu mai vorbi de mîncare că înnebunesc, se stropșește Pârvu care de foame a ajuns să-și iasă din sărite. Există o soluție.

— Care ?

— În caz că nu scăpăm de aici și nici nu găsim de mîncare nimic, nu ne mai rămîne decît să ne mîncăm unul pe altul. Ca naufragiații. Cu puțină imaginație putem să ne închipuim că sîntem pe mare.

— Și după ce-l termină, ce face supraviețuitorul ? Se mănîncă singur ?

— Deocamdată nu poate fi vorba despre așa ceva. Cînd n-o să mai putem răbda...

— Cînd foamea ne va răscula...

— Ce mă, ai înnebunit ? Faci versuri ?

— Eu nu. Unul Coșbuc. L-am citit cînd eram mic.

— Bine c-ai citit și tu ceva. Puteam să jur că-n afară de gazete, nici nu știi cum arată un rînd tipărit. Deci, ca să revin la ce-ți spuneam. Pînă să ajungem să ne mîncăm unul pe altul, mai bine încercăm să ieșim afară. N-avem amîndoi decît de cîștigat. Urcă sus pe scară și încearcă să vezi ce-i cu chepengul ăla.

Micu se conformează, pune umărul, se proptește și împinge. În afară de o ușoară trepidație datorată efortului, nimic.

— E prea tare pentru mine. Nici nu se clintește. Și, pe urmă, chiar dacă ieșim, or să ne înhațe ăia din nou.

— Vino jos. Uite. Ca să ne mai trecem timpul, hai să tragem de pe acum la sorți, care o să fie cel mîncat și care canibalul. Am aici o monedă. O s-o arunc în sus și dacă o să cadă...

— N-o mai găsim, completează Micu ideea.

— Așa e, n-o mai... Fir-ar al naibii, știi că ai dreptate ? În bezna asta, cum o să știm pe care față a căzut ? Dacă o găsim, desigur.

— Eu zic s-o lăsăm baltă. Povestea asta cu mîncatul e cam trasă de păr. De unde foc să te frig ? Și crud cred că n-ai nici un gust.

— De unde știi tu cum trebuie să fiu mîncat ca să am gust ? Tocmai tu, grăsanule, te găsești să mă judeci ? M-ai mai mîncat vreodată ca să știi ?

— Nu. Dar eu sînt convins că n-ai.

— Las' că vedem noi.

Micu se întreabă cum o să vadă, dar asta e treaba lui Pârvu ca șef ce se află.

— Facem altfel, decretează acesta. Ascund moneda într-o mînă și cel care o trage ăla e. De acord ?

— O.K., așa să fie. O să-mi dau silința să-ți fiu pe plac. Hai, ascunde-o !

Între timp, Pârvu mai scoate din buzunar o monedă iar acum șansele lui Micu de a fi mîncat, cresc de la cincizeci la sută la sută.

— Trage !

Bineînțeles, Micu trage moneda.

— Să văd și mîna ailaltă, cere el cu totul pe neașteptate, bănuind înșelătoria.

De spaimă Pârvu dă drumul monedei rămase pe cimentul treptelor. Cum Micu nu e surd, ba din contră, are un auz de animal sălbatic, își dă seama pe loc c-a fost tras pe sfoară.

— M-ai trișat. O să te mănînc eu pe tine. Să n-avem vorbe !

— Să mai tragem o dată, se roagă Pârvu.

— Nu. Cînd o veni vremea te mănînc și gata. Ai familie s-o anunț ?

— N-am pe nimeni !

— Foarte bine. Înseamnă că n-o să plîngă după tine. Așa mă simt și eu mai liniștit. Acum, pînă mi se face foame, să-ți zic una bună. Hai să ieșim !

— Păi n-ai zis tu că nu se poate ?

— Da. Dar nu încercasem cu asta.

— Cu ce ?

— Am găsit lîngă perete o bîrnă. Nu se poate să nu-i venim de hac capacului, dacă lovim cu ea. Pînă să se lămurească ei ce s-a întîmplat, noi o să fim departe.

— Nu merge. Trebuie să-mi iau înapoi pașaportul și pistolul.

— Ce să faci cu el, că tot n-avea gloanțe...

— Nici nu-mi trebuiau. Era suficient să pot amenința cu el. Cel care ar fi avut chef să vadă dacă e încărcat sau nu ar fi riscat să fie. Și, pe urmă, dacă te găsește miliția pe aici cu o armă, e mai bine să fie descărcată. Eu zic așa. Înainte de a trece la fapte trebuie să fim prevăzători. Ascultăm întîi dacă nu se aude sus vorbă. În caz că e liniște, acționăm. Chiar dacă e unul singur, îl dăm noi gata.

Micu urcă scara și-și lipește urechea de chepeng.

— Parcă aud niște sforăituri, zice el de sus.

— O fi noapte...

— S-ar putea. Banditii ăștia mi-au luat ceasul. Era fosforescent.

— Nu-i nimic. Dacă scăpăm, îl luăm înapoi precis. Am eu o metodă ca să-l fac pe Onu să ne dea tot ce-o să-i cerem, îl consolează Pârvu.

— Ce facem ? Îi dăm drumul ?

— Da. La „trei" lovim. Unu, doi...

La cuvîntul trei, bîrna trece prin scîndură ca prin brînză, iar Pavel, care dormea cu capul pe masa așezată deasupra, se trezește cu roatele în sus.

— Cutremur, zbiară el, luînd-o la sănătoasa.

În urma lui o nouă lovitură face să zboare chepengul definitiv din balamale, iar în cameră-și fac apariția cei doi evadați. Afară e o dimineață minunată, dar lumina puternică a zilei îi orbește pentru cîteva momente, așa că cei doi se învîrtesc în cerc cîteva clipe. Primul care-și revine e desigur Pârvu, ca șef ce se află.

— Nu e nimeni, am avut noroc !

Micu nu-l ascultă, continuînd să bîjbîie cu mîinile înainte. Văzîndu-l într-o asemenea stare, Joe se hotărăște să ia măsuri disciplinare, așa că-l altoiește sus la mansardă de cîteva ori, așa ca să țină minte și să nu se mai revolte altă dată. Se vede că palmele l-au adus pe Micu în situația de a vedea din nou, fiindcă-i mulțumește politicos pentru ajutor.

Iată-i așadar pe cei doi în bună stare de funcționare, dar fără carburanți. Stomacul își cere drepturile cu insistență.

— Se pare c-am avut noroc. Nu-i nimeni ! Onu trebuie că e la restaurant, iar ceilalți la lucru.

Un Micu cu stomacul gol nu face două parale. Unul sătul poate însă săvîrși minuni.

— Ia miroase aici aerul. Cu nasul tău e imposibil să nu dai de cămară, îl îndeamnă Pârvu.

Rezultatul operațiunii e că alimentele din cămara lui Onu sînt în pericol real de dispariție.

Prin cămară parcă trecuse o ceată de flămînzi, plus taifunul Flora, în clipa cînd Micu, sătul, începe să se uite scîrbit la mîncarea rămasă în rafturi. Pârvu terminase de mult și se mulțumise să privească admirativ la Micu. Și vă rog să mă credeți, spectacolul e așa de formidabil, încît Pârvu, uluit de viteza cu care dispăreau alimentele, se frecase la ochi convins că visează.

— 21 de cîrnați, trei borcane de gem, o juma de șuncă și un borcan de murături, exclamă Pârvu admirativ.

— Și cinci bucăți de telemea, completează Micu numărătoarea, încercînd să înghită ultima îmbucătură oprită undeva între gît și stomac.

Cînd reușește, îl apucă sughițul. Ochii aproape i-au ieșit din orbite, cînd are norocul să pună mîna pe o damigeană de țuică. Înainte ca Joe să-l poată opri, jumătate din lichid e la adăpost în stomacul lui Micu.

— Ajunge, hai să căutăm actele și celelalte lucruri. N-avem prea mult timp, îi zice Pârvu încercînd să-l oprească.

Se vede că Micu tare ar mai avea chef să termine ceea ce a început. Tocmai vrea să răspundă, cînd de afară se aud pași ușori.

— Taci. Vine cineva, îi șoptește Pârvu.

— De ce să tac ? se burzuluiește Micu. Dacă am chef, vorbesc. Să-l văd eu p'ăl care o să mă împiedice !

Pârvu-l mai imploră o dată degeaba, în clipa cînd ușa se deschide și figura de viezure a lui Pavel apare în prag.

— Salut, amigo, se bucură Micu punîndu-și laba prietenește pe umărul lui.

Bineînțeles că împiedicat în acest fel să plece lui Pavel nu-i mai rămîne altă soluție decît să se lase tras în cămară. De situație-și dăduse seama imediat ce văzuse chepengul scos din balamale. Ce-i venise însă ca, în loc să fugă, să se uite în cămară, habar n-avea. Iar dacă în minte începe să-și facă loc întrebarea dacă nu cumva Onu are dreptate atunci cînd susține că e un prost, nu e nici o mirare. Acum faptul e consumat, iar bucuria afișată de Micu nu poate fi împărtășită în nici un caz de Pavel.

Gorila se află în stadiul în care ești prieten cu toată lumea, indiferent de rasă, culoare sau sex. Nu-și slăbește prizonierul cu dovezile de afecțiune, dovezi de care Pavel s-ar lipsi bucuros cu condiția să fie la distanță cît mai mare de el.

— Hai. Trage un gît de aici ! N-am uitat că tu te-ai abținut la vot.

— Da. Dar tot el ne-a vîrît în gură călușul, zice Pârvu ca să toarne gaz pe foc.

— Nu contează. Bea !

Damigeana pe care i-o pune Micu în brațe îl cocoșează pe Pavel. Dacă totuși nu bea e pentru că recunoaște îngrozit în recipientul pe care-l ține în mîini damigeana cu țuica preferată a lui Onu.

— Cine nu bea cu mine mi-e dușman ! îl face Micu atent. Să vă fie clar la toți patru !

Primul care cedează e Pavel, chiar așa în dublu exemplar cum este. Pârvu însă rezistă pe poziții și o

ține pe a lui. Trebuie să plece cît mai repede de acolo ! Pavel bea deci, Pârvu nu. Micu are însă ambiția să vadă toată lumea la fel de beată ca și el și urmărește cu tenacitate scopul.

— Văd că nu vreți, bine, îi zice el lui Pârvu. O să vă ajut eu !

Pârvu e înhățat cu o mînă, iar cu cealaltă Micu ia damigeana și o blochează în poziția „curs în valuri". Stomacul nefericitului se revoltă sub avalanșa de alcool, dar în cele din urmă Joe reușește să scape și se refugiază într-un colț.

Cum Pavel ar putea s-o șteargă între timp, Micu-l așează într-un cuiu pentru cîrnați și începe să-l urmărească pe Joe prin cămară

— Micule, pricepe o dată că trebuie să găsim actele și s-o ștergem. Fiecare secundă e prețioasă ! Altfel ajungem înapoi în pivniță. Să-l întrebăm pe ăsta unde le-a pus. Trebuie să știe !

— Nu vreau să-l întreb nimic. E prietenul meu. Iar dacă ne închid, te mănînc și gata. Haide, „tu bei or not tu bei ?"

Hamlet însuși, cît era el de prinț al Danemarcei, ar fi rămas perplex auzind originala interpretare a celebrelor lui cuvinte, vă imaginați stupefacția lui Pârvu cînd aude o gorilă pronunțîndu-le. De mirare uită să mai fugă și se trezește prins în brațele primitoare ale lui Micu.

— Bea !

— Micule, ți-am spus...

— Nu vrei ?

Odată cu ultimele cuvinte, Joe e aruncat peste o grămadă de sticle în fundul cămării și cum n-are altceva mai bun de făcut, leșină. După un timp, se trezește

în zgomot de motoare de avion, fără să poată pricepe cum a ajuns să zboare cînd el se știa în cu totul altă parte.

Cînd deschide însă ochii poate vedea explicația, fără efort. Sus, agățat în cui, Pavel imită la perfecție zgomotul motoarelor, iar mai jos, sub el, Micu se amuză grozav ferindu-se de cutiile de conserve care cad ca ploaia în chip de bombe.

— Te-am atins, explodează de satisfacție Pavel cînd reușește să spargă un borcan cu gem de măcese drept în creștetul lui Micu.

— Ajutor, sînt rănit, se vaită acesta cînd vede culoarea lichidului ce i se scurge pe față. Impresia durează pînă ce-i poate simți gustul. Cum de sînge dulce n-a auzit încă nimeni, Micu se lămurește în sfîrșit ce s-a întîmplat și-i spune lui Pavel :

— Ajunge. Dă-te jos !

Dar acesta nu s-a urcat singur și, e puțin probabil să poată da curs invitație, adică să coboare fără ajutor.

— Nu vrei ?

Înainte ca Pavel să-i poată explica pentru care motive e nevoit să rămînă sus, Micu-l apucă de picioare și smucește zdravăn. Astfel aviatorul de ocazie ajunge la pămînt într-un mod neprevăzut, căzîndu-i drept în cap lui Micu.

— Așa va să zică, se enervează acesta, vrei să mă omori ? Eu mă port frumos cu tine, îți dau de băut, iar tu-mi sari în cap ?

Orbit de furie, Micu nu mai vede în fața ochilor decît figura devenită brusc antipatică a lui Pavel. Hotărîrea de a-i crăpa capul i se citește clar în ochi și nu mai trebuie decît să găsească un obiect potrivit, pentru ca să-și aducă intenția la îndeplinire. Alegerea se

oprește asupra unei toporiști de tăiat oase, numai bună pentru capul lui Pavel. Oricît de amețit ar fi fost acesta, vederea obiectului în chestiune are darul să-l trezească din beție instantaneu. Pârvu s-a lipit și el de zid, sperînd din tot sufletul că setea de sînge a lui Micu se va potoli cu o singură victimă. În timpul ăsta, gorila se pregătește de atac. După felul cum strînge mînerul, oricine-și poate da seama că are de gînd să termine cu el dintr-o singură lovitură, iar Pavel are tot atîtea șanse să scape cîte are o scrumbie afumată să revadă din nou apele Dunării. Malacul se află între el și ușa salvatoare, iar să încerce să treacă prin zid e un lucru care nici nu poate fi pus în discuție.

În sfîrșit, luîndu-și avînt, Micu pornește la atac ca și cum ar vrea să despice un copac din cei mari și lovește năpraznic. Înainte de a-și atinge ținta însă, toporul se înțepenește într-un raft de stejar aflat ca prin minune, drept deasupra capului lui Pavel. În timp ce Micu încearcă să-și scoată arma de acolo, Pavel o zbughește ca un iepure spre ușă. Întîmplarea face că și lui Pârvu-i venise aceeași idee în același moment. Așa se face că cei doi se întîlnesc în prag, fără să poată trece dincolo nici unul din ei, conform cunoscutului principiu al fizicii care spune că nu poți trece elefantul prin urechile unui ac. Cînd reușesc s-o facă, ies la fel ca dopul din gîtul unei sticle de „Produs obținut după metoda din Champagne".

Primul gest făcut de Pârvu cînd se vede afară este semnul crucii, iar al doilea o piedică pusă lui Pavel, care ar fi vrut să pună între ei o distanță mai mare decît i-ar fi convenit lui. Pe urmă răsucește cheia în broască, încuindu-l pe Micu în cămară.

Lui Pavel i se pare atît de incredibil că a reușit să scape cu viață, încît se ciupește de cîteva ori de braț să vadă dacă nu cumva visează. Concluzia la care ajunge e cea logică. Trăiește ! Entuziasmul i se mai potolește doar cînd vede figura rea, de cobră, a lui Pârvu, la numai cîțiva pași de el. Pavel își dă seama că n-a făcut decît să schimbe un dușman beat cu unul treaz, lucru nu totdeauna de preferat.

— Ridică-te !

Pavel se conformează.

— Unde vroiai s-o ștergi ? Să-l anunți pe Onu ?

— Nu. De ce să-l anunț ? Vroiam doar să scap. Ăla de colo era cît pe ce să mă omoare, doar ai văzut. Ce vroiai să fac ?

— Ai dreptate, cedează Pârvu mărinimos. Noi avem însă o mică socoteală, așa că trebuie să stai de vorbă cu mine, fie că vrei, fie că nu. Ia spune, ție ți-e dragă viața ?

Pavel se vede confruntat cu aceeași întrebare, în mai puțin de două zile, așa că i se pare cel puțin ciudată situația în care a ajuns. Pârvu însă nu așteaptă răspunsul afirmativ așa că întreabă :

— Spune. Unde e Onu ?

— Un' să fie ? La restaurant !

— Și ceilalți ?

— Nu știu...

Întrebările de zece puncte fiind epuizate, Pârvu trece la cele mai scumpe.

— Unde-s actele și pistolul meu ?

— Nici asta nu știu. Onu le-a pus bine.

— Să zicem că așa e. Îți mai pun doar una dar, dacă nu răspunzi nici la asta, poți să-ți iei adio de la viață. Unde-și ține Onu banii ?

Pavel încearcă să zîmbească :

— Nu pot să răspund, pentru că nu știu.

— Poate-ți aduci aminte dacă-i dau drumul ăluia de colo. Știi ce te așteaptă...

În fața primejdiei iminente, Pavel se moaie ca un boț de ceară. Orice s-ar zice, mai aproape de piele îi e cămașa decît haina, iar în privința lui Onu, avînd toate șansele să facă un infarct cînd va afla de dispariția banilor, riscul asumat de Pavel e ca și nul.

— Bine. Îți spun. Banii sînt sus în pod. Prea bine nu știu unde, dar pot să-i caut.

Pârvu se vede confruntat cu o dilemă nu ușor de rezolvat. Dacă urcă în pod, înseamnă să-l lase pe Pavel nesupravegheat și e mai mult ca sigur că nu-l va mai găsi la întoarcere. Dacă rămîne el jos și-l trimite în pod pe Pavel, atunci riscă ca acesta să nu aducă toți banii pe care-i găsește. Cîntărind pro și contra situația, Pârvu ajunge la concluzia că e mai bine să procedeze în al doilea mod, făcîndu-l atent însă pe Pavel ca nu cumva să păstreze ceva pentru el că e jale ! Să urce amîndoi sus era și asta o idee dar, în timpul ăsta, Micu, nesupravegheat, putea ieși afară și la ce-ar mai fi servit atunci banii, dacă nu i-ar mai fi putut cheltui ?

— Bine, cade de acord Pîrvu. Te urci sus după ei, dar ai grijă ! Dacă uiți să-mi aduci tot ce găsești și dosești măcar zece lei, te-ai ars. Înainte, spune-mi dacă aveți pe aici un furtun de stropit grădina.

— Avem, răspunde Pavel, fără să înțeleagă prea bine ce legătură există între furtun și banii din pod.

— Dacă este, leagă-l de robinet și adu capătul ălălalt aici.

Între timp, Micu, lovind turbat în ușă, reușise să facă o breșă pe care o lărgește tot mai mult.

— Grăbește-te !

Îndemnul e inutil, pentru că Pavel aleargă să îndeplinească ordinul cu cea mai mare rîvnă. Pînă ce Pârvu se pregătește sufletește pentru confruntarea cu Micu, Pavel a și sosit cu furtunul.

— Micule, astîmpără-te ! încearcă Joe să-l potolească, ținînd cu amîndouă mîinile capătul furtunului îndoit în așa fel ca să nu curgă apa.

— Să pun eu numai mîna pe el și dacă nu v-o place...

— Vezi ce ți se pregătea ? Haide. Pînă-l liniștesc eu pe ticălosul ăsta, tu urcă în pod și vezi să găsești banii... O să ai partea ta.

Bineînțeles că, urcînd scara, Pavel uită să spună, desigur, în mod neintenționat, că de partea lui avusese grijă deja. Ajungînd acolo unde trebuie, Pavel ia din cutie doar banii valabili. „Cu ceilalți ce să facă ?“ se gîndește el, apoi coboară.

— I-ai adus pe toți ?

— Mai încape vorbă ? răspunde Pavel și-i întinde sacul în care băgase banii.

— Pune-l jos și ia zece mii din el. Așa-și răsplătește Pârvu prietenii, ține minte.

Nu prea bucuros de o asemenea mărinimie, Pavel se conformează, ia banii, apoi se trage pe neobservate către ușă.

— Micule, încetează și-ți dau drumul !

— Pot să ies și singur, ce crezi ? C-o să mă oprească o prăpădită de ușă ?

— Bine... Tu ai vrut-o !

Odată cu ultimele cuvinte, Pârvu dă drumul unui șuvoi de apă, țintind figura lui Micu. Cum distanța nu e prea mare, e greu să nu nimerească ținta.

— Fir-ar mama lui...

Restul se pierde într-o mormăială neinteligibilă Curînd cămara lui Onu e o baltă în care înoată pînă la genunchi Micu.

— Ajunge, închide apa, cedează în cele din urmă acesta.

— Ai auzit, Pavele ? Închide apa !

De Pavel însă nici urmă. Profitînd de ocazie, acesta se făcuse nevăzut.

— Atîta pagubă, zice Pârvu, ajutîndu-l pe Micu să-și stoarcă hainele. Avem banii, ăsta-i lucrul cel mai important.

— A fugit, așa-i ?

— Da.

— Vezi dacă nu m-ai lăsat să-l dau gata ?

— De ce să-l omori ? Ce ne-a făcut bietul om ? Nimic. Ba mai mult. Fără el nu găseam banii niciodată.

— Da, dar din cauza lui era să devin canibal...

— De vină-i Onu. Pe el trebuie să ne răzbunăm. Ăsta-i doar un trepăduș, la fel ca ceilalți. Acum lasă vorba și să căutăm repede actele. Trebuie să fie pe undeva pe aici, răscolește totul și nu umbla cu mănuși. Sparge tot ce-ți cade-n mînă, să se învețe minte.

Micu tocmai se pregătește să înceapă cînd Pârvu-l oprește :

— Mă, tu ai auzit de unul Gingis Han ?

— Nu. Ce-a făcut ?

— Pe unde trecea el, nici iarba nu mai creștea un an, doi.

— Aha, un fel de bombă atomică, se dumirește Micu, apucîndu-se de treabă. Pârvu-l ajută și el cum se pricepe mai bine și în curînd locuința lui Onu începe

într-adevăr să semene cu o casă devastată de vandali, huni, goți și alte popoare la fel de migratoare.

Odată pornit, Micu e greu de oprit :

— Prinde-o, șefule, răcnește el în culmea bucuriei, aruncînd spre Joe o vază uriașă de flori.

Bineînțeles că acesta n-are cum s-o apuce și drept urmare vasul se face țăndări. Dintre sfărîmături un maldăr de hîrtii își face apariția :

— Stai așa, l-am găsit ! se bucură Pârvu reintrînd în posesia pașaportului. Acum putem pleca.

— Nu-i dăm foc ?

Micu e pus pe distrugere, dar șeful îi tempercază zelul :

— Vrei să-l lipsim de plăcerea de a vedea toate astea ? Noi de ce-am muncit aici ?

CAPITOLUL VI

În care întîrzii fără vina mea, îl cunoașteți în sfîrșit pe Sandu, Onu se găsește față în față cu sărăcia, iar o oarecare înțelegere începe să domnească între răufăcători.

Dimineața, așa cum ne-am înțeles, pun mîna pe telefon încă înainte de a mă trezi complet.

— Alo, Simona ?

— Da, aud eu vocea somnoroasă de dincolo.

— Mai mergem la ștrand ?

— Sigur că da. Vino să mă iei.

Sper că n-ați uitat că astăzi trebuie să mă întîlnesc cu Simona ? După cum vedeți, n-am uitat nici eu și nici ea. Nu-mi trebuiesc două invitații ca să alerg acolo unde mă așteaptă o fată frumoasă. Las deci baltă toate belelele, uit tot ce s-a petrecut acum cîteva zile și mă pregătesc să trăiesc. Simona, apă, soare, plaje, sînt al vostru ! Să ne bucurăm de libertate, că nu se știe niciodată,...

Mă spăl la iuțeală, beau laptele de pe masă, urc în mașină și la drum. Pornesc în viteză pe străzi și de ce mi-e frică nu scap. Mă oprește un milițian în uniformă, cu chipiu alb pe cap și nu vă spun nici un secret dacă vă anunț că plutonierul e de la : „Circulație".

— Bună ziua, sînt plutonierul Ionesi.

N-aș putea spune că-mi pare tocmai bine de cunoștiință.

— Actele, vă rog !

Încep să simt așa, ceva ca o teamă pentru buzunarul meu. Totdeauna începe așa. Bună ziua, sînt cutare, ia faceți bine și plătiți 250 pentru depășirea vitezei legale, pentru că ați călcat linia sau altele asemenea. Cu toate astea, scot de acolo de unde le am puse bine actele, apoi i le întind pe toate, plus certificatul care dovedește că m-am născut și o adeverință din care reiese că am predat cincizeci de kilograme de fier vechi.

Le ia prea puțin grăbit, le sucește pe toate părțile în timp ce eu fierb de nerăbdare. Îmi ard cauciucurile s-o zbughesc mai repede, dar din nefericire plutonierul are timp berechet, pe care s-a hotărît să-l piardă cu mine. Într-un tîrziu, care mi se pare o veșnicie, zice :

— Știți de ce v-am oprit ?

Ghici ghicitoarea mea. Sigur că știu, dar n-o să recunosc.

— Da.

— Dumneavoastră ați trecut pe roșu !

Cînd îl aud, îmi vine o inspirație grozavă, ca toate ideile care-mi vin pe neașteptate :

— Și ce-i cu asta ?

Se uită la mine ca la urs și repetă fraza convins că n-am înțeles. Nu-i spun că pricep limba română de mic copil, ca să nu creadă că sînt surd.

— Dacă-mi puneți o asemenea întrebare, înseamnă că nu cunoașteți legea.

— Ba o cunosc, pentru că tocmai de asta am trecut.

Mă privește uluit de atîta impertinență.

— Cum așa, reușește el să articuleze.

— Păi dumneavoastră erați în intersecție în poziția care-mi dădea cale liberă ori legea spune, că-n astfel de cazuri, indicațiile semaforului nu se mai respectă.

— Ce cazuri ? ! ?

— Cînd un agent de circulație dirijează traficul.

— Dar eu nu-l dirijam ! protestează el furios.

— Foarte rău, o să mă plîng superiorilor dumitale. Eu așa știu. Un agent de circulație aflat în mijlocul unei intersecții dirijează traficul. Sau nu sînteți în timpul serviciului ?

— Ba da.

— Vedeți ? Și nu trebuie să dirijați circulația în timpul ăsta ?

E nevoit să admită că am dreptate.

— Bun, trag eu concluziile. În consecință n-am săvîrșit nici o abatere.

Milițianul stă cîteva clipe pînă-și revine. Asemenea obrăznicie cred că n-a văzut nici în filme. Tocmai cînd sînt pe cale să cred că l-am încuiat, îl văd că se luminează la față :

— Ia să facem un mic control...

— Ce control ?

— Să vedem puțintel starea tehnică a mașinii.

— Păi n-ați văzut dovada de verificare anuală ?

— Ba da, însă cu mașinile astea vechi, de pe vremea lui Noe, nu știi niciodată ce se strică. Azi e bună și mîine te trezești în șanț. Ia semnalizați stînga... dreapta... Bun. Acum călcați frîna, luminile de poziție... Frîna de mînă... Porniți acum ușor. Vedeți ? Ce v-am spus eu ? Nu prinde. Cincizeci de lei amendă și remedierea pe loc a defecțiunii. Dacă nu, vă iau certificatul de înmatriculare.

N-am ce face. Am căutat-o cu lumînarea. Naiba m-a pus să fac pe deșteptul. Am aproape 1 500 băgați în chitanțe de amenzi și, dacă o să continui în ritmul ăsta, cum sînt încă tînăr, am timp berechet să mai co-

lecționez încă o dată pe atîtea. Pînă ce se va găsi un suflet milostiv să-mi ridice carnetul definitiv, spre marea bucurie a maiorului Vlad, pe care l-am rugat nu de puține ori să mă salveze din necaz.

A trecut mai bine de o oră de cînd, încercînd să salvez un fleac de cincizeci de lei, am întîrziat de la întîlnire. Ajung la Simona furios la culme pe miliția-nul care nu se clintise de lîngă mine pînă nu se con-vinsese personal că frîna de mînă prinde și fără să mai țin cont de Baby, alsacianul, intru în curte și-l găsesc pe Papa ocupat cu udatul legumelor :

— Bună ziua, o caut pe Simona.

Mă recunoaște dintr-un foc.

— A plecat acum o jumătate de oră. Părea cam su-părată.

— S-a dus la ștrand ?

— Nu știu precis, nu mi-a spus.

Se pare că Papa nu e cu gîndul la mine de cînd cu figura făcută dragei lui nepoțele. Aproape sigur, acum se gîndește ce atitudine să adopte față de mine. Dau să plec, cînd îmi strigă din urmă :

— Caut-o la rîu !

Îl asigur că, fără indicația asta, aș fi umblat după ea pe la Miami Beach, Florida, U.S.A., mă sui din nou în mașină și plec acolo unde mi s-a spus. Cum ajung, parchez mașina și mă apuc de căutat acul în carul cu fîn. Plaja de la Mamaia în fața Cazinoului nu e nimic în comparație cu ștrandul de pe malul rîului ce străbate liniștitul nostru orășel. Cu toate astea nu disperez. Simona trebuie să fie aici, deci o voi găsi. Iar cînd voi da de ea, nu cred să-mi refuze plăcerea unei audiențe particulare în care să-i pot explica ce

s-a petrecut cu mine de-am întîrziat. Dacă o voi găsi, așa cum mă aștept, în compania vreunui amorez, atunci o s-o ajut să rămînă singură cu mine, indiferent dacă vrea sau nu. Pentru asta am eu o metodă specială și metoda asta a mea nu ține de judo sau de karate ci de intelect.

Așa cum v-am mai spus, plaja e plină de oameni grăbiți să se bronzeze pe toate fețele. Văd doi care mai au puțin și se transformă în fripturi iar nițel mai încolo alți trei s-au și făcut scrum. N-am idee cum au reușit dar, cînd mă apropii, văd că-s negri nu din cauza soarelui ci de la natură. N-am timp să mă întreb unde s-o mai caut pe Simona că mă aud strigat :

— Alex, măi Alex ! Vino aici !

Aoleo. Sandu ! Cine e Sandu Lazăr ? Ei bine, dacă Afrodita s-a născut din spuma mării ca să le facă oamenilor o bucurie, el s-a născut ca toată lumea ca să mă scoată pe mine din sărite. Nu mă întrebați cum am ajuns să-l cunosc. E un fost coleg de facultate și, cum bine știți, colegii nu ți-i alegi singur, ci ți-i dă decanul. Dacă vreți să vă faceți idee cum arată, luați un obuz antiaerian, gata să explodeze de ifose, atașați-i un cap brunet, rotund ca o bilă și niște fălci de bulldog, apoi dotați-l cu o părere foarte bună despre propria-i persoană, de genul, „eu sînt cel mai...", înlocuiți punctele cu „frumos", „deștept", etc. etc. și veți obține adevărata imagine a celui care mă strigă acum. Și încă nu v-am spus lucrul cel mai rău. Se crede prieten cu mine și deci obligat să-mi povestească isprăvile lui amoroase. Eu nu-l cred pentru că nu s-a născut încă femeia care să fie atît de mioapă ca să-l bage în seamă. Aș da orice, chiar și plăcerea de a o întîlni pe Simona, numai ca să fiu la un kilometru distanță.

— Stai jos, mă invită el pe cearșaf, ce mai faci ?

— Bine, n-am visat astă noapte nimic rău, deci am șanse să-mi meargă și în continuare la fel.

Asta i-o spun pentru că pe lîngă celelalte cusururi îl are și pe acela de a fi superstițios.

— Mă ierți că nu pot rămîne cu tine. Caut pe cineva, încerc eu să evit contactul prea îndelungat cu Sandu.

— Stai doar o clipă. Să-ți prezint o prietenă. O bomboană de fată... Știu ce urmărește. Vrea să-mi trezească interesul, prezentîndu-mi cine știe ce duduie. V-am spus înainte, că din partea asta nu mă pot aștepta la nimica bun, așa că rămîn liniștit.

— Să vezi, mă Alex, ce bucățică. Ce trup, ce picioare. N-ai văzut așa ceva de cînd ești.

Mă uit la el. Nu glumește.

— E o frumusețe, crede-mă. Și dacă ai ști de cînd umblu după ea..., te-ai cruci. Și astăzi, hodoronc-tronc, mă trezesc cu un telefon de la ea și-mi pică așa, deodată, în brațe. Ce zici de asta ?

Mă încearcă o bănuială.

— Și unde zici că e minunea asta ?

— În apă.

— Și tu ce faci aici ?

— Cum, ce fac ? Păzesc hainele să nu le fure cineva. Ea m-a rugat.

— Bineînțeles că, dacă te-a rugat, nu puteai refuza...

Nu apuc să termin, că Sandu-mi face semn cu cotul :

— Liniște, vine !

Fac ochii mici din cauza soarelui și o văd bineînțeles pe Simona apropiindu-se. Să mori de rîs și nimic altceva. Ce coincidență ! Fata se apropie unduindu-și

corpul în mers. Poartă un costum de baie roșu, fără nici o cută de prisos și-și scutură părul din mers. Invidia se citește pe fețele femeilor, iar pe cele ale bărbaților nu vă mai spun ce se citește, ca să nu fiu nevoit să-i iau la palme. Mă întorc cu spatele ca să-i fac o surpriză plăcută cînd m-o vedea. Ce-o să se mai bucure... O aud venind. Acum se așează pe cearșaf. Își scutură părul din din nou, înprăștiind stropi de apă în jur și abia acum își dă seama că mai e cineva de față.

— Mă iertați, nu v-am observat.

— Simona, să-ți prezint un coleg de facultate, inginerul Alex E.G.

Nu-l las să continue și mă întorc :

— Îmi pare bine de cunoștință.

Fata se pleoștește dintr-o dată cînd mă vede. Cred și eu că nu prea are motive să fie bucuroasă, totuși intră în joc imediat. Are talent nu glumă și dacă n-aș ști că ne cunoaștem de cîteva zile, mai c-aș crede că acum mă vede pentru prima oară.

— Sînteți coleg de servici cu el ?

— Ferească sfîntul, zic încet. Și tare : nu, am fost doar colegi de facultate.

Subiectele de conversație clasice sînt astfel epuizate. Pe urmă Simona se întoarce spre Sandu și-mi declară război, spunîndu-i :

— Ce-ar fi să-l rugăm pe dînsul să aibă grijă de haine pînă facem noi o baie ? Cred că te-ai copt, sărăcuțul de tine.

Și-l apucă cu două degete de bărbia lui cea groasă.

Să mai facă o baie ? Haida de. Prea e cusută cu ață albă dorința asta a ei.

— Sînteți amabil ? se întoarce ea spre mine.

Amabil sînt din născare, dar ceea ce vrea ea să facă e prea de tot. Nu am *pedigree* și nici n-am făcut armata la „Paza contractuală". Dacă are chef de scaldă în compania lui Sandu, n-are decît, dar fără mine în rol de asistent. Fata vede că a reușit să mă impacienteze și nu-și ascunde încîntarea. Trebuie să i-o plătesc.

— Îmi permiteți, domnișoară, să vă felicit. Aveți un amic poet. Adineauri v-a descris foarte plastic vorbindu-mi. Shakespeare dacă ar fi trăit și n-ar fi putut descrie mai bine persoana dumneavoastră.

— Mă credeți Julieta ?

— Nu. N-aveți balcon. Iar el nu poate fi Romeo. E prea gras să poată urca pe scară.

Aiurit complet, Sandu crede că visează. Din păcate n-am timp să-i spun că a pierdut trenul și că Simona l-a ales drept manta de vreme... bună.

— Mă duc să cumpăr Pepsi, se scuză el, ridicîndu-se.

Cîmpul de bătaie e la discreția mea. Cruț viața prizonierilor și-l las liber pe Sandu, care ia niște bani și dispare în direcția unui chioșc cu răcoritoare în fața căruia stau la coadă circa trei sute de persoane. Socotind cam treizeci de secunde pentru fiecare, tot îmi dau două ore și ceva. Suficient. Am timp berechet să închei conflictul diplomatic cu Simona în mod favorabil. În ceea ce-l privește pe Sandu, s-a speriat degeaba. N-aveam de gînd să-l trădez. Mă întorc așadar spre „bucățica" de Simona și o întreb :

— Facem pace ?

Binevoiește să-mi zîmbească acru :

— Gelos cumva ?

— Gelos ? Compătimitor, mai degrabă !

— N-ai de ce. Ies cu cine-mi place...

— Dacă-ți place individul ăsta, atunci trebuie într-adevăr să ne vedem fiecare de treburile lui. Prea sîntem deosebiți la gusturi.

— De ce să nu-mi placă ? Are totuși ceva simpatic în el.

— Așa e. Uitasem că-ți plac clovnii. Uite ce-i, Simona, continui eu pe patru limbi de circulație internațională plus hotentota pe care o vorbesc din leagăn, hai să plecăm. Lasă-l naibii pe afurisitul ăla să stea la coadă. Venim mîine și-l luăm dacă-ți lipsește.

— Nu se poate. Am venit cu el... Și pe urmă nu mi-ai spus de ce-ai întîrziat ?

— Ți-aș spune dar mi-e că nu mă crezi. M-a oprit un agent de circulație și m-a pus să repar frîna de mînă. Era dereglată.

Îi povestesc în cîteva cuvinte întîmplarea și drept dovadă-i arăt chitanța de amendă.

— Va să zică de amendă n-ai scăpat ? rîde ea binedispusă.

Observ că figura mea amărîtă-i provoacă veselie. Oare o să ne certăm din nou ? Din fericire pentru relațiile noastre viitoare, mă ia de mînă și mi-o strînge ușurel.

. . . . . .

Dacă ne întoarcem în locuința lui Onu, o s-o găsim tăcută și pustie, așa cum o lăsase Pârvu. O casă bîntuită de stafii ar fi arătat mult mai vesel, vă rog să mă credeți. Prin aer plutesc încă fulgi de pernă pe care orice curent de aer îi face să se ridice din nou și să se așeze pe mobilele făcute țăndări. Prin cameră parcă trecuseră migratorii, exact așa cum dorise Pârvu. Dacă vreți să vă faceți o idee, totuși, despre felul cum arată casa

și dacă explicațiile mele nu v-au satisfăcut, imaginați-vă două camere încărcate de mobile, cu perdelușe înflorate la ferestre, covoare groase și tapet, în care un oarecare dă drumul unui elefant înfuriat. Lăsați-l două ore acolo și, pe urmă, dacă aveți curaj, scoateți-l afară și contemplați rezultatul. O să vă luați precis cu mîinile de cap, iar dacă cumva sînteți proprietarul încăperilor de mai sus, o să vă mutați la balamuc pînă ce vă va ieși din cap ideea c-ați visat.

Pavel, scăpat așa cum ați văzut din mîinile lui Pârvu, își găsește șeful făcînd casa la restaurant :

— Patroane, vino repede, zice el după ce-și recapătă suflul.

— Ce vrei, mă ? întreabă el oprindu-se din numărat.

— Hai acasă, au fugit ăia.

— Cum s-a întîmplat ?

— Dormeam cu capul pe masă, cînd au spart chepengul și au ieșt. Pînă să-mi dau seama ce s-a întîmplat, eram în mîinile lor. Doamne ce-a mai fost. Vroiau să mă omoare ca să spun.

— Ce să spui ?

— Unde-s banii...

— Păi ce, știai ?

— Sigur că nu, minte cu seninătate Pavel.

Onu răsuflă ușurat.

— Bine că nu i-au luat.

— N-am spus asta. Din contră, i-au găsit...

— Cum ? ! ?

— S-au urcat în pod și au căutat pînă ce i-au găsit.

Lui Onu i se pare prea neobișnuită întîmplarea ca să fie adevărată pe de-a-ntregul și simte că Pavel îi ascunde ceva :

— Au luat toți banii ?

— Nu chiar pe toți. Numai pe cei buni...

Bănuiala lui Onu se transformă în certitudine.

— Minți !

— Eu ? Să te mint eu pe dumneata ? N-aș face asta niciodată. Ce am de zis îți zic de-a dreptul.

— Atunci cum poți să spui că au luat leii și au lăsat mărcile acolo, cînd ei tocmai asta căutau ? Pe cine prostești tu, mă Pavele ?

Din motive obiective, acolitul lui Onu rămîne fără grai. La una ca asta nu se așteptase. După părerea lui, banii rămași în pod nu valorau nici două parale, iar acum află că sînt buni. O lovitură de genul ăsta ar da gata oameni mult mai tari decît eroul nostru. Avînd în vedere noua situație, Pavel se hotărăște să recunoască, fie și parțial, adevărul.

— O să-ți spun cum a fost. Cînd m-ai trimis în pod să iau sacii, am dat din întîmplare de bani. Nu m-am atins de ei bineînțeles, pînă nu s-a pus problema, viața mea, contra cîtorva amărîte sute de mii. Atunci m-am urcat sus și am adus banii. Mărcile le-am lăsat acolo, fiindcă știam că n-or să aibă timp să le caute. Credeau probabil că le-ai ascuns în altă parte.

Onu ascultă fără să-și creadă urechilor.

— Știi ce mă împiedică să te omor ? Habar n-ai ! O să mă răfuiesc însă cu tine mai tîrziu, n-avea grijă.

Drumul pînă acasă la Onu e străbătut în timp record, chiar dacă obezul proprietar nu mai poate alerga ca la douăzeci de ani. Cum ajunge, cu ultimele puteri,

Gheorghe se repede în pod și constată că cele spuse de Pavel sînt adevărate. Abia după ce coboară jos, ghinionistul nostru vede dezastrul din jurul lui.

— Ei au făcut-o, patroane, îl lămurește Pavel.

— Și tu probabil i-ai ajutat. Ba ți-o fi făcut chiar plăcere, te pomenești...

O acuzație atît de nedreaptă îl lasă pe Pavel perplex.

— Tu ești de vină ! Din cauza ta s-au întîmplat toate. De ce oare te-am lăsat pe tine să-i păzești, cînd știam cîte parale faci ? ! Mi-au furat și banii, mi-au distrus și casa. Numai tu ești sănătos și vesel ca un cintezoi...

Într-un asemenea moment nepotrivit, Pavel se găsește să zică :

— Casa se mai repară, dar dacă mă omorau pe mine, ce te făceai ?

Onu scoate un muget de zimbru rănit și-i sare lui Pavel în gît. Intenția lui nemărturisită e să-l omoare, dar acesta se ferește și pune o oarecare distanță între ei.

— Mai bine te-ar fi făcut harcea-parcea, îi strigă Onu cu vocea plină de venin, atunci cînd vede că nu-l poate ajunge, decît să-mi distrugă agoniseala. Toată munca mea de zece ani s-a dus din cauza unui dobitoc în cîteva minute. Pielea ta pusă pe băț nu valora nici o zecime din ce pierd eu datorită prostiei tale proverbiale...

Aici Onu se oprește ca să-și tragă sufletul, apoi zice încet ca pentru el :

— Ce-ar fi să-l împușc ? Poate-mi împrumută Vasile pușca de vînătoare, și ceva gloanțe pentru mistreți... Pentru că tontul ăsta o să mă aducă în sapă de lemn mai repede decît o să-mi pot da seama.

Stă în putința lui Pavel să-i mai atenueze amărăciunea, spunîndu-i că suma pierdută se ridică doar la patru sute de mii, nu la cinci, așa cum crede Onu. Cu toate astea se abține sperînd că lucrurile se vor opri aici. Pavel e salvat deocamdată de sosirea lui Iorgu și a lui Nae. Priveliștea ce-i întîmpină le provoacă aceeași reacție ca și lui Onu.

— Nu trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat, pentru că știu. Au scăpat ăia doi, zice deșteptul bandei, Iorgu.

Nae, ocupat să se scobească în nas cu degetul gros, dă din cap în semn că aderă la ideea colegului.

— Că au făcut ce vedeți nu-i mare lucru. Mai rău e că au găsit banii, iar asta datorită lui Pavel !

— Miliția, ajutor, hoții ! se trezește Nae strigînd.

— Taci din gură, mă, nu mai zbiera. Dacă-i reclam la miliție, cum justific suma ? Pentru că întîi asta or să mă întrebe. Nu pot să mă duc la ei și să le zic așa, simplu, „Scuzați, eu sînt Onu Gheorghe, gestionar, mi s-a furat o sumă de cinci sute de mii".

— Dar restul, știi tu..., întreabă plin de interes Iorgu.

— Zi-le pe nume, că tot a aflat ăsta. Acum dacă nu vrem ca mîine să știe tot orașul, ar fi bine să-i astupăm gura cumva. Fiindcă tontul ăsta o să trăncănească precis cum i se va ivi ocazia.

— Patroane...

— Taci, se răstește Onu, fără să-i arunce nici măcar o privire. O să văd ce fac cu tine, dar fii sigur că n-ai să-mi mai produci greutăți.

— Și restul de bani, șefule ? nu se lasă Iorgu.

— Din fericire, sînt la locul lor. Toți ! Iar asta doar pentru că lui Pavel, aici de față, nu i-a trecut prin cap că ar fi bine să-i ducă și pe ei jos.

— Despre ce e vorba ? se amestecă și Nae, interesat brusc de problemă.

— Nu-i nevoie să știi și tu. Îmi ajunge unul care-și bagă nasul peste tot.

— Bine, patroane, dar eu n-am aceleași drepturi ? De ce el să știe și eu nu ?

Onu nu se ostenește să-i explice, fiindcă nu se îndoiește deloc că Pavel îi va spune tot lui Nae cu prima ocazie.

— Tot e bine c-au rămas măcar ăștia, concluzionează el.

— O fi, dar nu uita că sîntem lefteri, zice Iorgu, ori mie la sfîrșitul lunii trebuie să-mi dai bani pentru acont la mașină.

— Dacă eram în Sicilia, încasai un glonț în cap și te turnam în beton, îi comunică părerea lui personală Onu.

— Dacă...

Încheierea socotelilor poate aștepta pe mai tîrziu, socotește Onu, trecîndu-i lui Iorgu o nouă obrăznicie la catastif.

— Ce facem ? Nu putem pierde atîția bani fără să încercăm să-i luăm înapoi...

— Astai și părerea mea, zice și Onu aprobînd cele spuse de Nae. Cine are vreo idee ?

Liniștea e cea care-i răspunde. Numai Nae are ceva de zis la fel ca înainte :

— Dacă ai de gînd să-i omori, pe mine să nu contezi. Putem să-i batem, să-i scalpăm, să le tăiem urechile, dar să nu mă amesteci pe mine într-o crimă, că mi-a ajuns una nereușită, cea a lui Patrocle.

— A zi cineva ceva de vreun omor ? Atunci ? Ce-ți veni ?

— E drept, n-a zis nimeni, dar eu ți-o spun așa, ca să știi.

— Lucrul de căpătîi e să recuperăm banii. Nu-mi convine să pierd o sută de mii, zice Iorgu.

— Nici mie ! îl susține Nae.

Numai Pavel tace din prevedere.

— Trebuie să aflăm întîi unde locuiesc și să dăm lovitura. Nu cred să depună banii la CEC.

Pavel rîde :

— Faci bancuri cu noi, șefule ? Sigur că n-or să-i depună. Ce, sînt proști ?

— Dar dacă au plecat din oraș, ce facem ? pune Nae o problemă greu de rezolvat.

— N-au plecat, îl liniștește Onu, sigur.

— De unde știi ? Eu să fi fost în locul lor, eram acum departe.

Patronul îl privește cu superioritatea unuia care știe mult mai multe ca celălalt :

— Uite așa, știu și gata. Sînt aici și aici or să rămînă cît timp vreau eu. Nu mă întreba de unde știu, pentru că n-o să-ți spun ! Iar primul lucru pe care trebuie să-l aflăm e unde locuiesc. Nae, parcă tu aveai un văr recepționer la „Bulevard". Vezi dacă telefonul a rămas întreg și sună-l. Pînă vorbești cu el, eu o să mă uit nițel prin casă. Vedeți și voi ce mi-au făcut.„

Onu arată cu un gest larg camera și așteaptă ca asistența să izbucnească în plîns. Cum lucrul acesta nu se întîmplă, pentru simplul motiv că pe ceilalți îi doare în cot, Onu se vede nevoit să înceapă cercetările fără a avea ca suport moral compătimirea lor.

Fiecare nouă descoperire îi provoacă lamentări, strigăte de indignare și blesteme. Furia lui atinge paro-

xismul în momentul în care constată că damigenele lui cu țuică de Zalău sînt goale :

— El a băut-o, iarăși el, scrîșnește din dinți patronul amintindu-și la timp că Pavel mirosea suspect a țuică. Gîndind mai profund, Onu își dă totuși seama că un singur om n-ar fi putut bea o asemenea cantitate de țuică, fără să cadă în comă alcoolică.

— Sigur că da, n-a băut-o singur ci împreună cu ceilalți. Asta înseamnă că s-au înțeles să mă prade. Nu m-ar mira să-i fi dat partea lui de bani escrocului ăluia de Pavel.

. . . . . .

După circa două ore de eforturi, Pârvu reușește să devină iarăși om, în timp ce Micu se canonește în baie să dea jos de pe el jegul adunat în timpul detenției. Pentru treaba asta fîșia de șmirghel pe care o folosește se dovedește insuficientă.

— Încearcă cu sodă caustică, îl încurajază Pârvu, de alături.

Micu-și dublează eforturile, sforăind ori de cîte ori apa-i ajunge pe față.

— Nu iese !

— Lasă-mă să număr banii și termină cu nechezatul, îi strigă Pârvu, cînd se încurcă cu numărătoarea pentru a nu mai știu cîta oară. În zgomotul apei curgînd, vocea lui se transformă într-o simplă șoaptă.

— Ce zici ? întreabă Micu în gura mare.

Oftînd, Pârvu deschide ușa, în timp ce gorila se acoperă fulgerător cu prosopul.

— Zic să nu mai faci scandal că nu mă pot concentra ! urlă de data asta inutil de la numai cîțiva centimetri Pârvu.

— Bine, bine, admite Micu trîntindu-i ușii un picior.

Pârvu abia apucă să se ferească din calea ei.

— Fii atent ca mă omori. Ce, nu ți-e bine ?

— Ce zici ?

Răbdarea șefului se apropie de sfîrșit :

— Termină odată că sînt aproape patru ceasuri de cînd te speli și ești mai murdar ca înainte. Las-o baltă !

— Păi odată-mi spui să mă frec bine, iar acum îmi zici să n-o mai fac. Treabă-i asta ?

— Grăbește-te, îți zic ! N-avem prea mult timp. Ăia de colo or să încerce să se răzbune pe noi și trebuie să luăm măsuri de prevedere. Îmbracă-te și să mergem. Trebuie să-i telefonez lui Onu ca să ajungem la o înțelegere. Altfel știi și tu cum merge. Doi se ceartă și miliția cîștigă.

— Miliția ?

— Da. Banii ăștia nu sînt cîștigați cinstit. Onu ăsta nu e în stare să facă un lucru ca lumea fără să încalce legea. Hai acum, lasă vorba și îmbracă-te. Pune-ți costumul pe care ți l-am făcut pe comandă la Sibiu.

Nu trebuie să deduceți de aici că Pârvu ar fi cumva filantrop din fire, nu, faptul că-i făcuse lui Micu costum se datora exclusiv staturii lui gigantice, care excludea posibilitatea găsirii de haine pe măsură. Și, cum știe toată lumea, singura șansă, cînd ai un asemenea gabarit, e să-ți comanzi pantofi și haine pe măsură la o cooperativă de profil. Speranțele că astfel vei putea apărea într-o ținută cît de cît decentă, au oarecare șanse să se îndeplinească cam de la a suta probă încolo.

Deci Micu trage pe el un costum bleumarin în dungi, în timp ce Pârvu-și pune unul gri și astfel cei doi sînt gata să plece.

— Pune banii în sacoșa aia și hai să mergem. O să-i ascundem în portbagaj, în cutia de scule.

Cei doi coboară și se urcă într-o Dacie albă, pe al cărei parbriz un oval albastru face cunoscut doritorilor să știe că mașina aparține ONT-ului. Demarînd, Pârvu cîrîie cutia de viteze într-un mod care face trecătorii să se întrebe cine o fi ageamiul de la volan și-n cele din urmă reușește să pornească. Mașina parcurge cîteva sute de metri și oprește în fața unui telefon public.

— Așteaptă-mă aici, îi spune lui Micu șeful, coborînd.

Lui Pârvu nu-i trebuie mult ca să afle numărul lui Onu, îl formează, apoi așteaptă să răspundă cineva.

— Alo, bună ziua. Cu Onu Gheorghe aș dori... La telefon ? Pârvu te deranjează !

Aici, șeful lui Micu e nevoit să întrerupă convorbirea și să depărteze receptorul de ureche. Fiind un om civilizat, detestă înjurăturile, ori Onu debitează porcării cu viteza unei mitraliere. Toți sfinții și dumnezeii se încrucișază prin văzduh spre urechea lui Pârvu, care e tăiat, spînzurat, făcut bucățele, mă rog, omorît în toate modurile cunoscute din antichitate pînă în prezent. Pînă la urmă Onu tot trebuie să se oprească pentru a-și trage sufletul. Profitînd de ocazie, Pârvu zice calm :

— Dacă ai terminat, ascultă-mă bine. Vreau să-ți propun o afacere !

— Afaceri cu tine ? În ruptul capului !

— Ascultă-mă întîi, nu te repezi ! Vreau să-ți înapoiez banii.

Lui Onu i-a pierit graiul.

— Toți banii, reține, continuă celălalt.

— 500 000 de lei ?

— Nu chiar atît. Doar trei sute de mii.

— Și ție să-ți rămînă restul ? Două sute ?

— Care două sute ? În total nu ți-am luat decît patru sute de mii. Îți înapoiez trei sute, iar mie-mi rămîne o sută. Trebuie să-l plătesc pe Micu că și-a pierdut vremea cu mine.

— Și o sută de mii unde sînt ?

— Nu știu. Întreabă-ți amicul ! Pe cel care a adus banii din pod. N-ar fi exclus să-și fi oprit și el o părticică. Părea băiat descurcăreț.

În momentul ăsta, Onu-și aduce aminte de bănuiala dinainte, aceea că Pârvu e înțeles cu Pavel, acesta din urmă săpîndu-l pe la spate. „Zice că și-a luat singur, ca să-mi abată bănuielile", se gîndește patronul, convins că a descoperit dovada legăturii dintre cei doi.

— De Pavel vorbești ? întreabă el așa, pentru orice eventualitate.

— Parcă. Dar să-l lăsăm, că-i treaba ta să-ți strunești oamenii și să ne vedem de ale noastre. Dacă ai timp, vreau să ne întîlnim să discutăm.

— De acord. Te aștept peste jumătate de oră în față la poștă.

Pârvu închide mulțumit telefonul. Nu încape îndoială că într-un mod sau altul se vor înțelege. Fiindcă propunerea lui e foarte acceptabilă pentru un om în situația lui Onu.

Ajuns înaintea celuilalt la poștă, Pârvu așteaptă cîteva minute bune, pînă ce Onu, venit pe jos, se apropie.

— Ce vrei să-mi propui ? îl ia acesta direct, fără a-i spune bună ziua.

— Să mergem să ne așezăm undeva, îi răspunde celălalt, fără să bage de seamă impolitețea.

Parculețul din apropiere e tocmai bun pentru doi oameni care vor să fie singuri. Fiindcă, din cauza căldurii toride, pe băncile aflate în plin soare, nu șade nimeni.

— Ascult, zice Onu nerăbdător.

— Uite ce vreau să-ți propun. Trei sute de mii de de lei, contra a douăzeci de mii de mărci. E rezonabil, nu crezi ! Tu n-ai ce face cu banii ăia aici, eu n-am ce face cu ai tăi dincolo. Facem schimbul și toată lumea e mulțumită. Sau poate vrei să alegi pușcăria în loc ?

Onu judecă alternativele pe toate fețele, apoi cedează.

— Bine. Sînt de acord. Cum facem schimbul ?

— Ai vreun prieten cu mașină ?

— Am.

— Bun. Atunci ne întîlnim pe șosea la piatra kilometrică care arată trei kilometri pînă în oraș. O să fiu acolo. Te iei după mine pînă opresc. Acolo facem schimbul.

Onu, care s-a fript cu ciorba, suflă acum și în iaurt.

— Dacă mă înșeli ?

— N-am de ce. Ți-am mai spus. Ceea ce mă interesează e valuta. Restul poți să-l păstrezi.

Deodată lui Onu îi vine o idee genială. Ce mai. Ar putea jura că e cea mai formidabilă idee care i-a venit în viața lui.

— Ascultă-mă, Pârvule...

— Domnule Pârvu, îl corectează acesta.

— Cum dorești, domnule Pârvu. Ca să-ți demonstrez că nu sînt ranchiunos, uite, șterg cu buretele ce a fost și-ți propun la rîndul meu o afacere.

Lui Pârvu i se pare cam ciudată dorința asta subită a celuilalt de a colabora cu el.

— Trebuie să te fac atent că, orice mi-ai propune, eu la bani nu renunț.

— Nici nu-ți cer asta. Vreau doar să-mi micșorez pagubele.

— Să auzim.

— Există aici în oraș un inventator. Un bătrîn pe nume Udrescu. El a creeat niște soiuri uriașe de legume, pe care le poți vedea la el în grădină. Dacă ai duce niște semințe din alea dincolo, ești un om făcut.

— Ce vorbești ?

— Poți avea întîietatea. Pe aici încă nu l-a băgat nimeni în seamă. Știi cum e, sau ai auzit, ai noștri se mișcă greu, cînd e vorba de lucruri noi. Au fost tot felul de comisii pe la el, au plecat, au venit altele și încă nu s-a ajuns la nici un rezultat. Dacă te duci la bătrîn și-i oferi zece mii de mărci și o participare la beneficiile rezultate de pe urma invenției lui, mă îndoiesc să te refuze. Ți-am mai spus. Acum e momentul în care este dezamăgit și decepționat de tot. Ai să-i apari în rolul unui mîntuitor...

— De unde știi că e de acord și o să-mi vîndă chestiile alea ?

— E mai mult ca sigur.

— Poate. Dar o să fie pedepsit cînd se va afla.

— Cine să le spună ? Pînă ce se vor aplica aici, tu ai tot timpul să le faci să răsară dincolo. Nimeni nu va ști nimic.

Pârvu devine tot mai circumspect.

— Și tu ce cîștigi la afacerea asta ? Fiindcă nu-mi închipui că o faci de prietenie...

— Eu ? răspunde Onu cu un zîmbet ciudat, eu cîștig mai mult decît crezi tu.

— Cum așa ?

— Îi dai o sută de mii și zece mii de mărci. Iar eu le recuperez în aceeași seară de la el. E simplu.

— Furt ?

— Spune-i cum vrei. Moșul n-o să reclame dacă nu vrea să intre la închisoare, așa că lucrurile vor rămîne așa cum sînt. Tu te căpătuiești, iar eu recuperez banii.

— Și pe Micu cu ce-l plătesc ? Că i-am promis o sută de mii.

— Asta e treaba mea. Nu-mi dai decît două sute, iar a treia o recuperez de la Pavel. Sau ai ceva împotrivă ?

Pe fața lui Pârvu nu se poate distinge nimic.

— Faci cum vrei. Deci rămîne așa...

Onu exultă :

— Om te fac. Tu ți-ai bătut joc de mine, iar eu te îmbogățesc. Vezi că nu sînt om rău ?

— Ușurel, că nu merge așa ușor, domnule Onu. Din cîte te cunosc, nu pot avea încredere în tine. S-ar putea să vrei să mă înșeli. Adresa bătrînului !

— Glumești ? De ce să ți-o dau ? Ca să te duci la el singur și să rămîn pe dinafară ? Nu, mulțumesc !

— Dar trebuie să văd dacă ce mi-ai spus e adevărat. Doar n-o să arunc atîția bani pe gîrlă ?

— Bine. Dar mergem împreună !

— Nu. Ori accepți ceea ce-ți spun, ori nu facem tîrgul și rămînem la varianta inițială. Alege !

Onu se vede strîns cu ușa și cedează :

— Strada Gladiolelor, numărul patru. E pe lîngă mine. O să-ți dai seama ușor de casă dacă ai să te uiți peste gard. Legumele și toate celelalte îți sar în ochi.

CAPITOLUL VII

În care maiorul găsește în sfîrșit cadavrul care-i lipsea la inventar, iar Alex E. G. trăiește o aventură ca în filmele de groază.

— Ce zici, Ionică, cam mare forfota aceea pe la madam Tecuci pe acasă. Și ea nu știe nimic. Nici maiora, nici „minora". N-o cunoaște pe Bella, habar n-are de nimic, nici usturoi n-a mîncat, nici nu se simte. Stăm cam prost cu afacerile noastre, ce spui ?

— Oricît de rău am sta, falimentul e încă departe, zîmbește Ionică a cărui convingere intimă e că-mi bat joc de ei și că, în realitate, în afară de faptul că eram beat, în camera aceea nu s-a petrecut nimic important.

— Pînă nu găsim cadavrul, sau nu ni se semnalează o dispariție de persoană, nu putem ști dacă glumețul acela nu face bancuri cu noi, tovarășe maior. Puneți-vă nițel în situația lui. Nu e obișnuit cu băutura, m-am interesat. I se întîmplă pentru prima oară și tot pentru prima oară o femeie ca Bella-i dă oarecare atenție. De aici totul...

— Crezi că ne-a mințit cu bună știință ?

— N-aș spune asta. Poate i s-a părut doar. O fi trăit un vis mai ciudat...

— Nu uita că a fost în apartamentul ăla. Altfel de unde ar fi știut că s-a vărsat coniac pe covor ?

— A fost, dar a dormit doar acolo, iar pe urmă a șters-o și a venit la noi să ne toarne povestea aia.

— Măi Ionică, îi spune părintește maiorul, o avea imaginație bogată băiatul ăsta dar, venind la noi, aproape s-a autoacuzat de crimă. Chiar așa de real să fi fost visul acela ?

Ionică nu cedează :

— S-au mai văzut cazuri, tovarășe maior.

Văzînd zelul cu care locotenentul mă acuză de lucruri urîte, Vlad se hotărăște să facă o mică recapitulare a evenimentelor :

— S-o luăm de la început, Ionică. Va să zică, așa, Alex merge la restaurant, prietena lui nu vine și-n lipsa ei se consolează cu Bella. Se duce la ea, îi vorbește nemțește și aici e un lucru foarte interesant, ea i-a spus întîi, mai bine-zis, i-a dat sugestia asta, că ar fi mai indicat să facă pe neamțul. M-am interesat la restaurant. Nimeni nu-și amintește s-o fi văzut pe Bella cu vreun român. Și atunci, nu putem să ne întrebăm de unde interesul ei pentru străini ? Numai pentru ei ?

— Ce legătură are cu Alex, tovarășe maior. Foarte bine, l-a luat drept străin iar el a intrat în joc. Și ce-i cu asta ?

— Ce-i cu asta ? Păi ia să judecăm, așa, ca la școală, cînd ți se dădea o problemă de matematică, din acelea pe care nu le puteai face. Dacă Alex ar fi vorbit românește, ar mai fi avut motive să vină la noi să ne toarne povestea aia ? Da sau nu ? Aici să te văd.

— Nu. Cred că nu...

— Din păcate, Ionică, la noi nu e pe crezute. Ai dovezi, e bine. N-ai, te trimite procurorul la plimbare. Hai să mergem mai departe. Alex pleacă de la restaurant nu cu Bella, ci cu o alta. O femeie blondă, micuță, dacă e să ne luăm după Unsurosu. Asta e mai presus de orice îndoială, fiindcă avem mărturia celorlalți, a

chelnerilor, că Bella a rămas să cînte pînă la ora doisprezece, iar Alex a plecat imediat după bătaie, pe la ora unșpe. Și uite că iarăși trebuie să ne întrebăm. De ce a renunțat Bella la el ? După ce-și dăduse atîta osteneală să vorbească cu el, să-l distreze, să-l îmbete chiar...

Ionică se ridică din fotoliu fără să se poată stăpîni :

— Vreți să spuneți că ea l-a îmbătat în mod intenționat ?

— Faci progrese, dragul meu locotenent, îi spune Vlad zîmbind. Cîteodată mă uluiești cît de repede pricepi anumite chestii. O să te propun la primă.

— Rîdeți de mine, tovarășe maior...

— Sper să nu te superi. Cînd vei avea ca mine douăzeci și șapte de ani de meserie, atunci ai să mă înțelegi. Și, aproape sigur, n-ai să te mai iei după figura celor cu care ai de-a face, ca să dai verdictul de vinovat sau nevinovat.

— Tovarășe maior, credeți așadar că Bella l-a îmbătat pe Alex cu bună știință ?

— Măi Ionică. Aici eu am un avantaj foarte mare în comparație cu tine. Îl cunosc pe Alex de cîțiva ani buni. Nu l-am văzut niciodată, nu beat, amețit măcar. Nu pentru că n-ar putea să bea din cine știe ce motive, ci pentru că nu-i place băutura. Cum îți explici atunci că dintr-odată, merge la restaurant și se pilește de nu-și mai aduce aminte nimic ?

— Există și excepții, tovarășe maior. Poate era necăjit că nu i-a venit prietena.

— Cred că n-ai intenția să mă amuzi. Bella l-a îmbătat pe Alex în mod intenționat. În așa fel ca acesta să nu-și dea seama cu cine pleacă de acolo. Altfel cum îți explici următorul fenomen ? Femeia care era cu Alex

în parc i-a vorbit nemțește, deși nu era Bella. Dacă nu era în cîrdășie cu cîntăreața, atunci cum a cunoscut-o Alex și, mai ales, cînd a avut timp să-i vorbească în germană ? Ascultă-mă, Ionică, aici e ceva ce deocamdată nu știm, dar e cert că între cele două femei există o relație foarte strînsă.

— S-o luăm la întrebări pe Bella...

— Iar interogatoriul să-l conduci tu ! Nu, mulțumesc. Nu vreau să te certi cu Amalia. Acum degeaba am întreba-o, fiindcă nu va recunoaște nimic. Ba i-am trezi bănuieli care vor sfîrși prin a o face să șteargă eventualele urme. Va veni și timpul acela, dar deocamdată s-o lăsăm veselă, fericită și mai ales liberă ! Înțelegi, liberă !

De data asta locotenentul pricepe repede ce vrea să spună Vlad și cere o confirmare :

— S-o punem sub urmărire ?

— Te oferi tu ?

— Eu sau altul, zîmbește Ionică plecînd privirea.

— O să mai vedem noi. Acum să trecem la următoarea problemă. Hai să încercăm să găsim o legătură între Bella, necunoscuta aceea blondă și apartamentul în care a fost adus Alex. Te ascult !

— Ar fi ceva...

— Spune, că nu-ți taie nimeni capul. Zi ce crezi !

— Bella a rămas la restaurant pentru a-și crea un alibi. Blonda l-a dus cu ea pe Alex în apartament. Asta presupune că o cunoaște pe Rodica Tecuci...

— Sau pe mama ei !

— Mi-ar conveni mai bine așa, rîde Ionică. Nu pot s-o sufăr !

— Ori pe una ori pe alta. S-o luăm pe cea tînără, ca să fii și tu mai atent la ce-ți spun. Rodica Tecuci. Are

o prietenă blondă, pe Elena Popescu. Prietena ei mai vine să doarmă din cînd în cînd acasă la ea, atunci cînd lipsește motivat din apartament...

— Iar în zilele alea, aduce cu ea diferiți străini...

— Nu te repezi, ți-am mai spus. S-o luăm metodic. Dacă Elena e înțeleasă cu Rodica, atunci lucrurile sînt clare. Dacă nu e înțeleasă cu ea și profită doar de situație, atunci cînd se ivește ocazia, e altceva. Eu cred totuși că Elena e în strînsă legătură cu una din cele două Tecuci. Acum, că am ajuns în punctul ăsta crucial și am epuizat toate femeile, să vedem ce s-a petrecut mai departe. Alex urcă sus și adoarme. A doua zi se trezește și remarcă o femeie blondă, moartă pe covor, strangulată cu un șnur. Vrea să vină la noi să ne anunțe, dar tocmai cînd iese pe scări, apar trei indivizi care aveau treabă chiar acolo, în apartamentul de unde ieșise el. Cum ar fi trebuit să se petreacă totul, dacă cei trei erau de bună credință ? Simplu...

— Ar fi venit să ne anunțe, zice locotenentul, tot mai prins de jocul la care-l invită maiorul.

— Așa e. Ne-ar fi anunțat. Ori ei din contră. Fac să dispară cadavrul și tac mîlc. Ce spui de asta. Ce motive ar fi avut ei să nu spună nimic ?

— Poate femeia a fost omorîtă de unul din cei trei.

— Îl aveau pe Alex țap ispășitor la dispoziție. Normal ar fi fost să lase acolo cadavrul și să-și vadă de treburi, sperînd că Alex va fi găsit vinovat. Era o ocazie unică. Cel care a comis crima tocmai pe asta s-a bazat. Că Alex va scoate castanele din foc cu mîna lui. Și tocmai cînd să se întîmple tărășenia, hop apar trei crai de la răsărit, care-i pun bețe în roate, făcînd să dispară cadavrul și contribuind în mod substanțial la amplifi-

carea îndoielilor care ne macină deopotrivă. Există sau nu există un cadavru ? Aceasta e întrebarea.

— Credeți că nici unul din cei trei nu e amestecat în crimă ?

— Departe de mine gîndul. Fac doar presupuneri. S-ar putea să avem de-a face cu un criminal foarte deștept, care să-și spună că vom raționa exact așa cum raționăm noi acum. Așa că nu excludem nimic. Oricine poate fi ucigașul. Chiar și Alex. Ți-o spun pentru că știu că-ți fac o plăcere. Ceea ce facem noi acum e doar o enunțare a faptelor, pentru care vom căuta probe.

— Tovarășe maior, să ne ocupăm și de Unsurosu. În ce măsură credeți că a spus adevărul ?

— 0,0001 la sută. S-ar putea să aibă ambiția să mă „trombonească", ca să se răzbune pentru zilele grele pe care i le-am făcut. Oricum, ceva tot ne-a spus, ceva ce s-ar potrivi cu situația. Femeia de sus aștepta un bărbat căruia i-a spus : „Dragule, ne-am înșelat, e român", sau ceva pe aici pe aproape. Încă o ipoteză în sprijinul ideii noastre. Lui Alex nu i s-ar fi întîmplat nimic dacă nu era prost inspirat și nu vorbea germana cu Bella. „Și dacă e român ?", o să-mi spui tu. Aici e aici. Ce schimba în planurile lor faptul că Alex e român ? Fiindcă schimba ceva. Altfel femeia nu i-ar fi spus cuvintele astea. Pînă aici îl cred pe Unsurosu. De acum încolo, însă, devin circumspect, deși o oarecare potrivire tot este. Ne lipsește o femeie. Gigi ne-o oferă pe tavă. E cea care vine după bărbatul dinainte. Și cu asta lucrurile par clare.

— Nu ne rămîne decît să găsim cadavrul și să căutăm probe, remarcă locotenentul, gîndindu-se cu groază la alergătura care va urma.

— Cadavrul. Bine zici. Aproape că-mi doresc să-l găsim odată, deși numai plăcere nu pot spune că-mi face. Fără el sîntem legați de mîini și de picioare.

— N-am verificat încă alibiul Elenei Popescu, tovarășe maior.

— Tot mai speri ca ea să fie moartă ?

— Nu. Asta nu. E mai presus de orice îndoială că a fost de dimineață la fabrică. Am vorbit cu șefa ei directă.

— Dar n-ai văzut-o în persoană. Dacă șefa minte ?

Locotenentul simte că în curînd va avea îndoieli și în privința faptului dacă există sau nu, în caz că mai colaborează cu maiorul. În timp ce el se întreabă dacă să-i spună constatarea respectivă și lui Vlad, telefonul sună strident. Maiorul, care nu poate suferi țîrîitul, apucă brusc receptorul și-l duce la ureche :

— Da. Eu sînt. Cum ? Vin imediat !

Vlad lasă receptorul în furcă și-l privește pe Ionică, ca și cum s-ar întreba dacă să-i comunice și lui secretul sau nu. În cele din urmă se hotărăște :

— Ionică, se pare că am găsit cadavrul care ne lipsea sau, mă rog, o femeie, omorîtă cam în felul în care ne-a spus Alex E. G.

. . . . . .

Pe malul rîului, în jurul unei târgi acoperite cu un cearșaf alb, un cerc de oameni în costume de baie contemplă tăcuți scena. Ceva mai încolo, un medic în halat alb face respirație artificială unei femei întinsă la pămînt, în timp ce un milițian, transpirat în uniformă, încearcă fără succes să facă ordine :

— Circulați, n-auziți ? Circulați !

Maiorul și Ionică descind din mașină chiar lîngă apă.

— Cine a găsit cadavrul ? vrea să știe Vlad imediat ce se apropie.

— Tovarășa de colo, îl lămurește milițianul, arătînd spre femeia leșinată încă. S-a împiedicat de el în apă. De-abia a mai putut ieși afară. Bine că n-a fost apa adîncă. Altfel rămîneam fără martoră !

Vlad nu zice nimic și ridică un colț al cearșafului.

— Privește, Ionică !

Locotenentul se apleacă ținîndu-și respirația.

— Nu văd cine ar mai putea-o recunoaște în halul ăsta, zice el scîrbit. Cred că e de cîteva zile în apă.

— Asta mă face și pe mine să cred că despre cadavrul nostru e vorba.

— Bine, tovarășe maior, dar femeia asta e brunetă !

— Nu contează. Asemenea fleacuri nu sînt concludente în ziua de azi. Unele femei își schimbă culoarea părului, mai des decît rochiile. Blondă sau brunetă, femeia asta a murit înainte de a fi aruncată în rîu. Nu are simptomele unui înecat, doar știi și tu asta. Dar uite că vine doctorul !

Medicul, rubicond și jovial, pare mai degrabă un comic de estradă, decît ceea ce e, adică legist.

— Ia te uită ! Floarea miliției din localitate a și ajuns deja la fața locului. Felicitări pentru operativitate. Credeam că tot eu voi ajunge primul.

— „Tot tu" ? Păi dacă țin bine minte, în ultimii ani nu ai prea avut ocazia să vezi multe cadavre pe aici.

— Ce vrei să insinuezi ? Că munca de prevenire a dat roade formidabile ? De ce te lauzi ? O știu și singur. Ia s-o vedem pe frumoasa de colo !

Lui Ionică i se face brusc, rău. Maiorul suportă mult mai bine situația și-l privește compătimitor.

— Ai să te obișnuiești cu toate astea. Acum, dacă nu mai poți suporta o asemenea priveliște, du-te la mașină și așteaptă-mă acolo. Vin și eu imediat.

— Nu-i nevoie, tovarășe maior. Rezist.

— Atunci ajută-mă să dau cearșaful deoparte.

— Bine faci, îl încurajează și doctorul. Asta e nimic pe lîngă ceea ce ai să mai ai ocazia să vezi.

Ionică apucă de un capăt al cearșafului, evitînd să privească targa.

— Bun. Ia să vedem... Va să zică n-are nimic pe ea, adică e goală pușcă. Asta ne va ușura munca.

Aplecat peste cadavru, doctorul își începe cercetările cîtva timp, apoi se întoarce spre maior :

— Femeia asta a murit sugrumată. Cînd ? Acum vreo trei zile. Unde ? Asta o să vedeți voi...

— Și rănile alea, de unde provin ?

— Ori de la pietrele de care e plin rîul, ori le avea dinainte. Asta o să văd cînd am să mă apuc mai amănunțit de treabă.

— Și părul ? Putem ști dacă a fost vopsit înainte blond ? întreabă Ionică, mergînd înainte pe ideea lui.

— O să încercăm. S-ar putea să fie așa cum zici și ca statul în apă să-i fi decolorat părul. O să vedem noi. Alte amănunte în „telejurnalul de seară !“ Pot s-o iau cu mine ?

— Da. Eu mai rămîn cîtva timp aici. Aștept raportul la birou. La orice oră e gata, poți să-l trimiți.

— S-a marcat ! zice doctorul și se depărtează fluierînd o arie de operă.

Ionică privește în urma lui plin de invidie :

— Tare om, medicul ăsta...

— Și priceput, Ionică. Pe ce zice el poți pune bază. Dacă nu e sigur pe ceva, mai bine tace, decît să te inducă în eroare cum mai fac unii. Cît privește veselia lui, e doar aparentă. Vrea să arate că nu-l impresionează moartea. Poate fiindcă-i singur...

— Nu-i însurat ?

— A fost. Pe atunci locuia în alt oraș. A fost chemat într-o seară să examineze un cadavru. Era cel al soției lui. A fost omorîtă de niște derbedei pe cînd se întorcea noaptea de la serviciu. Cel mai bătrîn dintre ei avea douăzeci de ani... Copii n-a avut.

— De asta...

— Da. Din cauza asta. Hai să ne vedem de treabă acum.

. . . . . .

— Dacă știam că e așa aproape nu mai luam mașina, îi spune lui Micu, șeful, coborînd în fața casei lui Papà.

Gorila coboară și ea trîntind ușa cu putere în urmă.

— Mai încet că spargi geamurile, se răstește Pârvu.

Micu dă din umeri. Ce vină are el că e mai solid ca media ? În timpul ăsta, Joe se apropie de portiță și dă să intre. Ca și pe mine nu demult, ceva îl oprește și vă dați seama cred, că despre Baby e vorba. Dulăului cei doi vizitatori nu-i plac din motive pe care n-am cum să le știu, fiindcă țin de instinct. În orice caz, înainte de a intra, Pârvu și cu Micu ar face bine să se asigure la ADAS, atît ca persoane, cît și ca bunuri.

— E cineva acasă ! ? !

Strigătul nu reușește să scoată pe nimeni afară.

— Pune-ți în funcțiune trombonul, că pe mine m-a lăsat vocea, îi zice el lui Micu, temîndu-se să nu răgușească cumva.

Gorila zbiară și ea ce zbiară, pe urmă obosește și renunță.

— Ce facem, că nu iese nimeni iar, dacă deschidem poarta, ne rupe ăla ? Uită-te la el. Abia așteaptă să ne înhațe, zice Pârvu.

— Poate n-a mîncat încă...

— Tot ce se poate.

— N-ar fi mai bine să claxonăm ?

— Ca să iasă toți vecinii ? Nu, mulțumesc.

Dialogul e întrerupt de Simona. Fata-și face apariția cu o stropitoare în mînă și, după cum bănuiți, n-are de gînd să zboare în Cosmos cu ea, ci să ude florile. Privirile insistente ațintite asupra ei de după gard, sfîrșesc prin a-i atrage atenția. Fata ridică ochii din pămînt și privește țintă la cei doi.

— Domnișoară, nu vă supărați...

— Ce doriți ?

— Nu știu cum să încep...

— Dacă nu știți, atunci gîndiți-vă bine și reveniți pe urmă.

Proasta dispoziție afișată de Simona are o explicație pe care nu mi-ați cerut-o, dar pe care mă văd obligat să v-o dau. Prietenul meu Sandu e de vină. Pe deasupra, obișnuită cum e să facă față pe stradă la tot felul de impertinenți, Simona nu mai face nici o deosebire între ei și-i tratează pe toți, după același calapod. În cazul lui Pârvu însă, vîrsta celui de dincolo de gard o face să revină la sentimente mai bune.

— Iertați-mă. Mai spuneți-mi odată. Ce doriți ?

— O informație. Sînt plecat din țară de circa treizeci de ani și abia acum am reușit s-o vizitez din nou. Ceea ce vreau să știu e dacă nu cumva cunoașteți pe cineva, un om mai în vîrstă, care m-ar putea ajuta să-mi

găsesc rudele. Locuiau în orășelul ăsta și cum, în afară de ei, nu mai am pe nimeni pe lume, m-am gîndit să le las lor bruma de avere pe care am strîns-o dincolo. Ar fi păcat să încapă în mîinile străinilor.

— Cred că ați nimerit bine. Papà cunoaște jumătate din oraș. Un moment să-l chem.

Simona reintră în casă în timp ce Pârvu se chinuiește să vadă dincolo de perdeaua de pomi lucrurile pe care le caută. Nu peste multă vreme, moșul se apropie de portiță, mergînd cu pași repezi.

— Rămîi aici, îi spune lui Micu șeful, făcîndu-i semne prietenești bătrînului.

— Poftiți înăuntru. Udrescu mă numesc. Cu cine am onoarea ?

— Joe Pârvu. Iar dînsul se numește Micu. E de pe aici.

— Ăsta-i numele lui sau doar o poreclă ? întreabă Papà privind statura de uriaș a acestuia și trăgînd concluzia că malacul ar fi numai bun să care afetul de la mitralieră.

— E un copil găsit, îl lămurește Pârvu amabil.

— Sărăcuțul, îl compătimește Papà. Poftiți înăuntru !

Pârvu se pregătește să-l urmeze iar Micu, potrivit ordinelor, rămîne afară, lîngă mașină.

— Mi-a spus Simona, nepoată-mea, că vă căutați rudele. Cum se numeau ? Tot Pârvu ?

— Tot. E vorba de un frate de-al tatălui meu.

— Bine. Să intrăm și să stăm pe bancă. Desigur, dacă nu vă grăbiți. Eu am cam obosit. Nu mai am șaptezeci de ani...

Pârvu-l urmează pe cărăruia pavată cu beton, spre banca unde nu de mult stătusem și eu. Ochii lui Joe se rotesc ca un radar în căutarea minunilor promise și, cînd reușește să treacă dincolo de pomii care-i opriseră vederea, e gata-gata să se trădeze. Realitatea întrece orice așteptări.

— Ce, ce sînt alea ? reușește el să întrebe.

— Roșii, răspunde Papà ca și cum asemenea tomate, de mărimea unei lubenițe, s-ar găsi pe toate drumurile.

— Domnule Udrescu, sînt un om umblat pe toate continentele, dar așa ceva n-am văzut nicăieri. E uluitor ce-ați realizat aici...

— De unde știți că eu sînt autorul ?

— E suficient să se uite cineva la dumneavoastră să-și dea seama că are de-a face cu un savant.

— Mulțumesc pentru apreciere. Într-adevăr, eu sînt autorul a ceea ce vedeți. Ele sînt munca mea de-o viață. Dezamăgiri, speranțe și, în sfîrșit, victoria. Visul a devenit realitate.

Pârvu se mai uită o dată în jur, apoi zice :

— Da. Fantastic, ăsta e cuvîntul. Cum se face că n-am auzit încă de dumneavoastră ?

Papà se posomorăște și face un semn a lehamite :

— Sînteți străin, deci... Da' ce vă plictisesc eu cu necazurile mele ? Ia să vedem... Pârvu. Locuia unul pe lîngă gară, în spatele fabricii. Avea doi copii. Un băiat și o fată. Băiatul a făcut închisoare pentru bătaie. Era o fire violentă, ca taică-său. Ce, parcă ăl bătrîn nu mi-a dat una în cap cu bastonul, la o discuție ?

— Și fata ? întreabă Pârvu ca să se arate interesat.

— Fata s-a măritat și a plecat de aici. De atunci nu mai știu nimic de ea. Bătrînul a murit acum cinci ani, poate șase...

— Bietul unchiu' meu, își stoarce Pârvu o lacrimă.

— Ei sînt ?

— Da. Cum a murit unchiu' ?

— Nu plînge. Acolo unde-i el ajungem cu toții, mai devreme sau mai tîrziu, filosofează Papà, înainte de a-i răspunde la întrebare.

— Spuneți-mi, cum a murit ?

— L-a călcat un personal care trecea prin gară în afară de program. Moșul era cam surd și cam miop. De asta cînd trecea linia, se uita la ceas. Știa mersul trenurilor pe dinafară. Ghinionul lui...

Pârvu începe să plîngă de-a binelea :

— Băiatul mai e pe aici ?

— Mi se pare că da. Nu știu unde locuiește însă. Trebuie să mergeți la miliție să vă interesați acolo.

— Credeți că am să-l găsesc ? Dacă nu, ce mă fac ? Am bătut atîta drum de pomană, iar banii strînși cu trudă atîția ani or să încapă pe mîna unor străini...

— Dar ce meserie aveți ?

— Fermier. Am vreo trei sute de hectare de grădină.

— A, sînteți agricultor... Înseamnă că vă pricepeți

— Sigur că da. Cultiv de toate. Bineînțeles, nu singur. Am oamenii mei pe care-i plătesc. Eu nu fac decît să-i dirijez.

— Auzi ce întîmplare, se bucură Papà. Să pot discuta cu un coleg. Asta zic și eu noroc.

— Dacă nu vă supărați, aș avea o rugăminte...

— Spuneți.

— Vreau să vă invit la mine să-mi vedeți ferma. Toate cheltuielile mă privesc pe mine. Iată adresa mea.

Papà ia foaia de hîrtie, mulțumind călduros.

— Primesc, deoarece simt că invitația izvorăște din dragoste de știință. Ea e singura mea pasiune !

— Domnule Udrescu, îmi sînteți foarte simpatic și aș vrea să vă ajut. Dacă considerați că merit încrederea dumneavoastră, spuneți-mi de ce nu se aplică pe scară largă ceea ce ați realizat.

Papà oftează :

— E o poveste lungă...

— Am timp.

— Bine. O să v-o zic pe scurt. Secretul nu constă atît în soiurile de legume pe care le vezi aici ci într-un îngrășămînt pe care îl dizolv în apa cu care le stropesc. Ești unul din puținii care cunosc secretul. La formula asta am ajuns după ani lungi de experiențe și eșecuri. Iar atunci cînd am propus-o spre aprobare, mi s-a spus că nu e bună, negîndu-se evidența. Dacă aș fi luat cîțiva „coautori", alta ar fi fost situația. După atîta muncă, nu e normal să nu vreau să împart gloria cu nimeni ? Spune și dumneata !

Pârvu îl aprobă cu entuziasm.

— Dumitale îți spun toate astea fiindcă ești într-un fel coleg cu mine. Celorlalți le zic altceva. Că invenția nu se aplică deoarece plantele secătuiesc solul. Cu toții cred că e vorba despre semințe, cînd în fond, îngrășămîntul e totul.

— Domnule Udrescu, vreau să vă ajut ! Ce-ați zice de suma asta : douăzeci de mii de mărci și o sută de mii de lei, pentru invenția dumneavoastră ?

— Nu înțeleg...

— În felul acesta descoperirile vor putea fi folosite de toată lumea, iar numele dumneavoastră va fi pe toate limbile. Aveți premiul Nobel în buzunar, numai să întindeți mîna să-l luați ! Eu sînt gata să-mi transform ferma într-una experimentală.

— Vreți să spuneți că doriți să aplicați metoda mea, acolo, în occident ?

— Exact. M-ați înțeles perfect.

— Domnule Pârvu, îi răspunde Papà solemn, ceea ce am făcut aici aparține poporului român. Nu pot înstrăina invenția.

Scrupulele lui Papà îi provoacă lui Pârvu oarecare îndoieli. La una ca asta nu se așteptase.

— Mă bucur că sînteți un om de onoare. Trebuie însă să vă gîndiți la două lucruri. Primul e că, rămînînd aici, invenția dumneavoastră riscă să nu fie aplicată niciodată, iar al doilea că trebuie să vă gîndiți la viitorul nepoatei dumneavoastră. Ceilalți s-au exclus singuri atunci cînd v-au pretins statutul de coautor. Ce datorii morale mai aveți față de ei... Mai e ceva. Descoperirea dumneavoastră aparține umanității. N-o puteți priva de ea. E inuman. Cînd atîția oameni mor de foame, dumneavoastră să țineți departe de ei ceva ce le-ar putea reda viața ? Vă ofer în plus cincizeci la sută din beneficiile rezultate de pe urma aplicării ei. Asta înseamnă milioane. Ce ziceți ?

— Trebuie să mă mai gîndesc. Nu e ușor...

— Voi trece mai tîrziu pe la dumneavoastră.

— N-ar fi mai bine mîine ?

— Atunci voi fi plecat deja. Afacerile nu așteaptă !

. . . . . .

Telefonul sună zadarnic acasă la Simona.

„Să fi plecat în străinătate“ ? mă întreb eu continuînd să insist. E a cincea oară cînd încerc și totuși nimeni nu răspunde. Nu-mi imaginez că s-a întîmplat ceva cu ea, pentru că Simona nu e genul de femeie care să se sinucidă numai pentru că un oarecare i-a făcut cîteva figuri. Cînd să las receptorul jos, cineva ridică în partea cealaltă :

— Sandule, ți-am mai spus că nu merg nicăieri. Lasă-mă în pace. Sînt obosită, plictisită de tot și de toate. N-am chef de nimic. Așa că fii bun și nu-mi mai telefona.

După vocea ei monotonă, îmi dau seama că a ajuns la capătul răbdării.

— Nu merg la film, nu merg la teatru, nu merg la ștrand și nu-mi mai trimite flori. Am destule acasă. Și, dacă mă iubești, așa cum susții, lasă-mă în pace pentru totdeauna.

Găsesc cu cale să intervin, pentru că mi-am dat seama de situație.

— Simona, sînt eu, Alex.

— Și pentru tine sînt valabile aceleași lucruri. M-am săturat ! Fiindcă nu-mi închide telefonul în nas, marchez pe tabelă un punct cîștigat.

— Pot să trec pe la tine ?

— Nu.

— Atunci... pot să nu trec ?

— Da.

— Credeam că știi să spui doar „nu“. Dar să lăsăm asta. Ți-ai făcut-o cu mîna ta. Dacă veneai cu mine atunci, ai fi scăpat de o groază de necazuri. Ai fost politicoasă, acum suporți consecințele. Ce-și face omul cu

mîna lui e... Acum te plictisește pentru că ai făcut imprudența să fii drăguță cu el. Și țin să te fac atentă că omul e perseverent și că singurul care te poate scăpa de belea sînt eu.

— Mi-am dat seama de ce e în stare, aud eu vocea amărîtă a fetei.

Mă pufnește rîsul, pe care-l maschez tușind ușor. Din nefericire se prinde.

— Ție-ți arde de rîs, iar eu sînt pe cale să mor.

E gata-gata să plîngă. Deh. Fire complicată ca toate femeile. Crede în mod sigur că toți sînt datori să-i ghicească ei gîndurile, iar apoi să-i facă pe plac. Cu mine, cred că n-are însă noroc. Nu am de gînd să fac exerciții de enigmistică cu ea. Eu ce am de spus spun de-a dreptul și am pretenția să se procedeze la fel cu mine.

— Alex, nu vrei să ne plimbăm puțin ?

A revenit la sentimente mai bune.

— Puțin ? Nu ! Mult dacă vrei, n-am nimic împotrivă.

Mi se pare mie sau se bucură ? ! ?

— Vino să mă iei.

N-ar fi rău să facem cum vrea ea. Am însă o idee mai bună pusă deoparte.

— Știi ceva ? mai bine am asculta puțină muzică. Tocmai am primit niște benzi de la un prieten din București.

— S-a făcut. O să vin.

Și, într-adevăr, sosește. Cînd o conduc acasă, noaptea pe la ora unu, sîntem mult mai apropiați ca înainte. Nici nu știți cîte se pot discuta în cîteva ore de convorbire particulară.

Acum mergem pe străzi ținîndu-ne de mînă. Fata face parte din categoria fericiților care se pot bucura ca

niște copii pentru orice fleac. Acum admiră stelele ca și cum în clipa asta le-ar vedea pentru prima oară, admiră pisicile care trec miorlăind sonor, mă admiră și pe mine, poate, dar asta n-am de unde s-o știu. Ori eu, atunci cînd nu cunosc ceva sigur, mă abțin să fac presupuneri. Scap astfel de multe dezamăgiri. Și, ca să vă dau un exemplu, iată : Nu sper niciodată c-o să iau primă, c-o să fie frumos afară sau c-o să găsesc din primul foc ceea ce caut prin magazine. Din acest motiv, am pretenția că nu sînt mult mai calm ca media locuitorilor din orășel. Metoda e bună și v-o recomand cu căldură.

Cînd ne apropiem de casa ei, Simona rupe tăcerea ce se așternuse de cîtva timp.

— Frumoasă muzică ai. Aș dori s-o mai ascult !

— Oricînd vrei, îți stau la dispoziție !

Deschide portița și mă roagă s-o însoțesc pînă la ușă. Ori îi pare rău că plec, ori i-e frică să meargă singură. Cu un cîine ca Baby prin apropiere, nu văd de ce s-ar teme, deci, probabil, prima presupunere e cea exactă.

— Unde-i javra ? îmi manifest eu uimirea că nu-l văd.

— În spate. Noaptea îl închidem de obicei. Să nu sară gardul și să se piardă !

Pricep cam greu. Un cîine de pază, de aia e cîine și prieten cu omul, ca să-i păzească casa zi și noapte. Dacă ei procedează exact pe dos, de ce să-mi fac eu probleme ?

Ajungem, îmi iau la revedere într-un mod foarte plăcut și încerc să plec. N-apuc să fac cîțiva pași, că din casă se aude un zgomot de sticlă spartă :

— Papà ?

— La ora asta ? Ar trebui să doarmă de multă vreme...

— Stai aici. Mă duc să văd ce e.

— Mai bine să chemăm pe cineva, se opune ea. Nu sînt de acord. Ce sînt eu aici ? Bărbat sau babă ?

— Nu te duce, insistă Simona.

Mă desprind ușor și intru în hol. Acolo e întuneric dar, pe sub ușa de la sufragerie, văd o geană de lumină. Aproape sigur, acolo am să dau de Papà, dar nu vreau să risc nimic. Simona mi-e mai dragă decît aș fi dispus să recunosc. De ce să-i fac necazuri atunci ?

Mă apropii de ușă, apoi privesc prin gaura cheii și ce credeți că văd ? Lîngă bufet, Papà, legat burduf, în timp ce trei indivizi mascați cotrobăiesc prin sertare. Apăs clanța ușurel, profitînd de zgomotul pe care-l fac și acum pot vedea mult mai bine scena. Un lucru e clar. Bunicul Simonei e în pericol ! Iar dacă e așa, atunci indivizii ăia trei să se ferească de mine, pentru că am de gînd să-i fac arșice. Nu mă uit că sînt trei. Am avantajul surprizei de partea mea și mai am ceva pus deoparte pentru ei, ceva judo, învățat de la unchiul meu.

Indivizii vorbesc între ei cu glas tare, fără să se ferească așa că trag cu urechea fără greutate.

— Te mai întreb o dată. Unde-s banii ? ! ?

Tocmai atunci, Simona, sătulă de așteptat, se găsește să intre pe ușă. Și vă asigur că face destul zgomot, pentru ca unul din cei trei să ridice capul, uitîndu-se către mine. La semnul abia schițat, ceilalți doi se apropie cu pași furișați. Îi las să vină și, cînd sînt destul de aproape, dau brînci ușii și reușesc să-i dobor pe amîndoi dintr-o lovitură. Îmi fac astfel o intrare

triumfală în sufragerie, avînd în față un singur adversar.

— Nu te întreb ce cauți aici, fiindcă văd și singur. Te sfătuiesc să te predai fără luptă, dacă vrei, bineînțeles, să scapi întreg.

E sigur că cea mai scumpă dorință a lui e s-o șteargă. Cum, însă, mă găsesc între el și ușă, singura soluție ar fi să treacă peste mine. Pentru asta, trebuie să fiu și eu de acord, nu credeți ?

— Puneți mîna pe el ! strigă el deodată spre cei din spatele meu. Mă întorc fulgerător, văd că adormiții nu și-au schimbat poziția culcat, îmi dau seama că am fost păcălit ca un ageamiu, mă întorc și, pînă să ajung cu fața la el, primesc o lovitură de cuțit în piept. Saltul care-l fac înapoi îmi salvează viața. Lama nu reușește decît să îmi zgîrie pielea, rupîndu-mi bunătate de cămașă.

— Așa va să zică ? Bine !

N-am putut suferi șmecherii niciodată, dar ăsta-mi provoacă de-a dreptul silă. Lăsați pe mine.

— Simona, ia niște sfoară și leagă-i pe ceilalți doi, pînă mă ocup de domnul, îi strig eu fetei.

Nu cred să poată face ce-i cer. Doar n-o să am pretenția ca o fată, sensibilă și delicată ca ea, să se comporte ca un bărbat într-o asemenea situație. De ce totuși îi spun să-i lege ? Pentru că vreau să cîștig timp ca să-mi revin din spaimă. Am nevoie de toate reflexele, pentru ceea ce-o să urmeze. Mă aplec nițel de spate și fac doi pași în direcția omului. Se trage înapoi cu același număr de pași. Omul ține cuțitul cu vîrful în jos, iar degetele i s-au albit de încordare pe mîner.

Distanța între noi a rămas neschimbată. Mă apropii din nou. Desigur, se retrage și el pînă se lipește cu spatele de un dulap. Acum e acum. N-are altă soluție decît să atace. Nervii-i cedează și, așa cum mă așteptam, se năpustește spre mine. Fac un pas în lături și-i pun piedică. Cuțitul zboară peste umărul meu și astfel omul se trezește dezarmat. În sfîrșit. Sînt stăpîn pe situație. Cînd să zic că totul merge în favoarea mea, lumina se stinge dintr-o dată. Reacționez imediat așa cum trebuie, aruncîndu-mă spre locul unde căzuse adversarul meu și am norocul să prind în brațe un trup în carne și oase. Îl strîng la piept cu drag, apoi joc nițel ping-pong cu dînsul. Cînd termin nu mai e decît o zdreanță cu care Simona o să poată șterge podelele a doua zi, dacă va avea chef.

— Unde ești Simona ? o strig eu.

— Aici.

— Nu te mișca. Stai lîngă perete !

Vreau să cred că-mi va asculta recomandarea, deoarece acum n-am timp. Sînt prea ocupat să-mi apăr viața pentru că se pare și ceilalți s-au sculat din somn și au venit să întărească forțele dușmane. Aud pași ce-mi dau ocol, pe urmă o lanternă se aprinde orbindu-mă. Arunc un scaun în direcția aceea și lumina se stinge brusc, la fel cum apăruse. Jocul de-a baba-oarba durează cîteva clipe. Sînt lovit, lovesc la rîndul meu, dar odată și odată trebuie să se termine, nu credeți ?

Aud ușa deschizîndu-se și niște pași alergînd pe coridor. Se pare că adversarii o șterg. Ar fi grozav dacă aș putea să pun mîna barem pe unul din ei. Cunosc eu niște oameni îmbrăcați în albastru care de-abia așteaptă să stea de vorbă cu ei. Zis și făcut. Mă reped spre ușă și descopăr că m-am bucurat prea devreme. Treaba cu

fugitul n-a fost decît o nouă fentă. Ce mai. Nu sînt deloc pregătit astăzi să fac față cu intelectul problemelor ce mi se pun. Simt niște brațe care mă înconjoară și, de data asta, cuțitul nu-și mai greșește ținta. Umărul îmi ia foc deodată, ca un fitil detonant și durerea se propagă cu viteza fulgerului pînă-n creier, a doua circumvoluțiune pe dreapta, cum intri.

Îmi revin repede din uimire, înainte ca adversarul să aibă timp să repete lovitura cu mai mult succes, fac o piruetă lovindu-l pe cel agățat de mine cu picioarele de mobile, pe urmă-l apuc de cap și-l fac să decoleze în beznă, într-o direcție necunoscută. Pe celălalt am norocul să-l înhaț pe cînd încerca să fugă, de data asta de-adevăratelea. Îl opresc din drum, cu scuzele de rigoare, apoi îl culc la pămînt, fără să-mi cer iertare de data asta.

— Simona, o lumînare ! strig eu.

Îi aud pașii ușori depărtîndu-se și odată cu ei un curent de aer îmi mîngîie fața încinsă. Cînd fata revine ținînd în căușul palmei flacăra fragilă a lumînării, văd că-n cameră n-a mai rămas decît unul singur. Celălalt profitase de întuneric pentru a o șterge englezește. Clientul meu e ocupat să deschidă o fereastră și, tocmai reușise, cînd îl apuc cu mîna validă de curea oprindu-l :

— Nu-i frumos ce faci, îi spun trăgîndu-l cu mîna liberă de urechi, prin ciorapul ce-i acoperă fizionomia. S-ar putea să te lovești sărind, iar pe urmă să mă dai în judecată pentru vătămare corporală gravă. Da, da, continui eu în timp ce-i zmulg ciorapul de pe cap, ai fi capabil de o asemenea măgărie. Oameni cu mutre ca a ta ajung sigur la pușcărie pe minim douăzeci de ani, dacă nu cumva aleg scaunul electric...

Tipul îmi aruncă o privire obtuză. Deși nu-l văd prea bine din cauza luminii insuficiente, totuși îmi face impresia că nu-i băiat urît. Ar putea suci mințile unei naive, în caz că găsește una pe aproape. Pe mine însă nu mă impresionează fentele. Trebuie să răspundă acolo unde trebuie de faptele lui și o să am eu grijă să ajungă foarte repede la miliție. Procesul educativ e întrerupt din păcate de un fapt neprevăzut. Cureaua se rupe, iar omul dispare ca dus de vînt în întuneric. Îl las în plata domnului, că doar n-o să fug după el, așa rănit cum sînt. Umărul a început să mă înțepe în ritm de sambă și s-a transformat dintr-o dată într-o perniță în care cineva a înfipt cîteva sute de ace.

— Simona, unde-s siguranțele ?

— Ce-s alea, vrea să știe ea.

Îi explic în cîteva cuvinte ce caut, își dă seama și mă conduce acolo. Nu-mi trebuie decît trei minute să fac lumină.

— Eu sînt de vină, zice fata pe neașteptate.

— Cum așa ?

— Acolo unde am stat e o priză defectă. Cum o atingi, cum se face întuneric.

O iert pentru că e prea tîrziu să-i mai fac morală.

— A venit vremea să-mi dai tu îngrijiri. Adu cîte ceva în caz că ai prin casă.

— Ești rănit ?

— La umăr. O zgîrietură !

Fuge afară fără să mă mai asculte și revine cu tot ce trebuie plus cutia cu lucru de mînă. Asta zău că nu știu la ce-i mai trebuie. Sub atingerea tincturii, umărul îmi explodează. Abia mă stăpînesc să nu țip și numai faptul că sînt bărbat mă oprește. Acum, lucrul cel mai important e să-mi opresc sîngele care a început să-mi

șiroiască pe spinare. Simona e la înălțime. Mă temusem pentru o clipă că n-are să poată vedea sînge. Cînd colo, se comportă ca o adevărată infirmieră. Îmi descoperă umărul complet, fără să-i pese de cămașa mea cea bună, ia un ac cu ață, îl flambează, îl șterge cu spirt și se apucă să-mi coase un tiv în piele. Împunge și trage foarte concentrată, fără să ia în seamă gemetele pe care le scot, desigur, nu fiindcă m-ar durea.

— N-am știut că te pricepi, zic eu aducîndu-mi aminte de felul cum pălise atunci pe stradă cînd și-a văzut genunchii.

— Nu mă pricep, răspunde ea, dar am auzit că așa se face. Se coase !

Tare aș mai avea chef să-i explic diferența între modul ei de a coase o rană și cel chirurgical. Dacă n-o fac e pentru că mintea omului are resurse inepuizabile și cine știe ce-i mai dă prin cap să facă cu mine. După un veac și ceva termină.

— Gata. Ești numai bun de însurat !

Cu slăbiciunea pe care o simt în tot corpul mă îndoiesc să fac față la o asemenea încercare. Cu toate astea nu protestez și îi atrag atenția :

— Ia vezi ce-i cu bunicul !

Uitase de el din cauza mea. Ce să cred din asta ? Simona scoate un strigăt și se repede spre locul unde bunicul zace, făcut pachet. Nu s-a clintit din loc și n-a scos o vorbă. Oare să fi pățit ceva ?

— Aproape că nu mai respiră, îmi strigă disperată fata. Trebuie să chemăm salvarea !

Alerg la telefon dar, înainte de a forma numărul, vocea lui Papà se aude încet, ca venind de foarte departe.

— Nu-i nevoie. Mai bine chemați miliția ! Dezlegați-mă !

Simona aleargă la bucătărie și se întoarce cu un cuțit. Îmi întorc privirea de la obiect. A ajuns să-mi provoace alergie vederea chiar a unui briceag. În cîteva secunde moșul e liber. Se ridică ajutat de Simona și face cîțiva pași prin cameră.

— Îți mulțumesc pentru tot. Dacă nu erai dumneata...

— Să anunț miliția, îi spun eu, hotărît să-i fiu de folos pînă la sfîrșit.

— Nu știu dacă e bine, mă oprește el, uitînd se vede că-mi dăduse ideea înainte. N-au apucat să fure nimic...

— Chiar dacă n-au furat nimic, așa cum spuneți, totuși trebuie să fie prinși, zic eu.

— L-au lovit pe Alex cu cuțitul în umăr, îmi sare în ajutor Simona.

— Cum vreți. N-aveți decît să-i chemați. Eu v-am dat doar o sugestie.

Pun mîna pe telefon, apoi mă răzgîndesc și-i fac semn Simonei să se apropie :

— Sună-i tu. Doar e casa ta.

CAPITOLUL VIII

În care oricine se poate convinge că statul în spital nu-mi face nici o plăcere, sînt chemat să identific o nouă necunoscută, iar Sfîntul îmi cere o audiență.

Simona ajunge la poarta spitalului într-o zi în care numai joi sau duminică nu era. Cu toate astea reușește să intre datorită faptului că portarul e ocupat să țină la distanță un grup compact de cortorari :

— Nu e voie acum, veniți duminică !

— Hai lasă-ne, frumosule, numa' puțin !

Portarul știe din experiențe anterioare că odată intrați n-or să mai iasă decît cu miliția, așa că se ferește ca de dracu să-i lase înăuntru. Astfel Simona intră netulburată, grație halatului pe care avusese prevederea să-l împrumute de la o vecină, traversează repede curtea și intră pe prima ușă întîlnită în cale. Norocul îi surîde, pentru că pe un panou mare, orice știutor de carte poate citi că secția chirurgie se află la etajul șase. Cum la maternitate sau la interne n-are rost să mă caute, prietena mea se pregătește să urce. Spitalul are zece etaje care merg în sus, un subsol care coboară, desigur în jos și trei lifturi care nu merg nici în sus nici în jos. Cînd fata ajunge pe scări la etajul cu pricina, e cam dărîmată și-i trebuiesc cîteva minute ca să-și revină.

Ocupația mea principală de cînd mă aflu în acest templu al sănătății e să fac nimic și să mă gîndesc la

tot felul de prostii, atunci cînd nu sînt ocupat să necăjesc asistentele cu tot felul de pretenții stupide. Dacă e să-l exclud pe doctorul care, căzut în admirație în fața cusăturii făcute de Simona, și-a manifestat dorința expresă s-o cunoască, restul personalului sanitar îmi nutrește o antipatie profundă. Și toate astea, pentru că vreau să plec de acolo mai repede decît ar fi ei dispuși să mă lase. Dacă e pe așa, atunci las' pe mine. Va fi sărbătoare prin partea locului cînd îi voi părăsi. De transfuzie n-am avut nevoie și, chiar dacă sînt slăbit, să treacă doar cîteva zile și o să mă vedeți jucînd fotbal pe maidan.

Tocmai cînd meditam la o nouă farsă, ușa se deschide și Simona intră.

— Alex, cum te simți ? Vai, ce greu te-am găsit ! A trebuit să colind prin toate saloanele, îmi spune ea dintr-o suflare.

Dacă a văzut-o asistenta șefă, dușmana mea principală, vizita ei va fi foarte scurtă, deși plăcută. Poate a avut noroc...

— Răspunde odată, cum te simți ?

— Bine. Aș pleca chiar acum de aici dar, din păcate, nu se poate. Mi-au luat hainele și mi le-au ascuns. Poate-mi aduci tu unele ? Ce zici ?

— Te mai doare ?

— Umărul ? Nu. Parcă nici nu l-aș avea. Felicitări din partea doctorului. L-ai uluit cu priceperea ta. Vrea să te cunoască.

— Glumești ? ! ?

— Nu. E purul adevăr.

— Dacă o să afle că am făcut un curs de sanitari, n-o să mai fie așa de încîntat

Asta era explicația... M-a păcălit. Abia acum îmi dau seama că s-a jucat cu mine ca o pisică cu un ghem de lînă. Dacă e așa, atunci înseamnă că mai am încă multe de învățat de la viață.

— Ce face bătrînul ?

— După ce ai leșinat, el a fost cel care a stat cu tine pînă am chemat salvarea. Au venit deodată cu miliția. Șeful era un locotenent care spunea că te cunoaște. Cazacu, parcă zicea că-l cheamă.

— Ți-a spus ceva ? întreb eu cu teamă.

— Despre ce ?

E clar. Deși poate nu mă simpatizează, locotenentul e un om de onoare. N-a suflat o vorbuliță !

— Au furat ceva ?

— Doar un ceas vechi, aurit. N-au avut timp să ia altceva.

— Păcat că n-am pus mîna pe unul din ei. Ar fi fost totul mai simplu. Acum, pînă ce se anchetează cazul..., va mai dura.

Simona-mi ia mîna sănătoasă și o mîngîie cu duioșie :

— Lasă, nu fi supărat. Și așa ai făcut prea mult pentru noi. Ți-ai pus viața în pericol.

Din nefericire, tocmai cînd discuția alunecase pe făgașul care-mi face cea mai mare plăcere, ușa se deschide și maiorul Vlad intră, însoțit de umbra sa, Ionică-locotenentul. Amîndoi gîfîie și au fețele roșii, semn clar că stau cam prost cu condiția fizică. Dacă la maior e explicabil, din cauza vîrstei, în schimb locotenentul n-are nici o scuză. Singurul lucru de care-mi pare rău e că nu va veni mai des în vizită la mine. Ar avea astfel ocazia să-și amelioreze antrenamentul, lucru care n-are de ce să-i strice.

— Alex, zice maiorul, ștergîndu-și fruntea asudată cu batista, cum te simți ?

Pe fața lui Ionică nu se citește nimic. Ciudat nume are și locotenentul ăsta : Ionică. Nici Ion, nici Ionel, Ionică. Alintat, ar trebui să i se spună Nică. Și uite la el ce serios stă pe scaun. Parcă a înghițit o mătură. Crede în mod sigur că asta e atitudinea cea mai nimerită a unui anchetator, în prezența suspectului numărul unu. Noroc că mai e și Vlad pe aproape că altfel pînă acum aveam deja ocazia să privesc cerul printre gratii.

— Poți să te ridici ? se interesează Vlad după ce se uită la mine și constată că nu arăt tocmai rău.

— N-am încercat încă, dar mă descurc eu.

— Unde putem sta de vorbă ?

Vrea să fim singuri. E normal dar, cum nu sînt la mine acasă, nu-i pot oferi o încăpere numai pentru noi doi.

— Întreabă-l pe doctor, îi sugerez eu.

Nu-mi mulțumește pentru că oricum, altă soluție la îndemînă n-avea. Îi face semn lui Ionică, acesta pricepe fără vorbe de prisos ce i se cere, iese și, cînd se întoarce, are soluția în buzunar sub forma unei cheițe yale.

— Putem merge în camera de gardă. Nu e nimeni acolo, zice el.

— Nu ne-ai prezentat-o pe domnișoara, își aduce aminte maiorul să-mi spună înainte de a ieși.

Cred că bănuiește ceva, dar nu e sigur.

— Iartă-mă, dar am crezut c-o cunoașteți. De ieri seară...

— La dînsa acasă a fost comisă spargerea ?

— Mai bine-zis, la bunicul, intervine fata zîmbindu-i.

— Nu mă ocup eu de ea și nici Ionică. Asta e treaba lui Cazacu. O să treacă și el pe aici ca să-ți ia un interogatoriu. Te rog să-i răspunzi cît mai la obiect, nu așa cum ai obiceiul, divagînd.

Nu-l cunosc prea bine pe locotenent dar, oricum, discuția cu el va fi interesantă, fiindcă am cîteva idei, care l-ar putea duce pe calea cea bună.

— Să mergem atunci, se ridică maiorul, scuzîndu-se față de Simona.

Trecem într-un cabinet în care nu se află decît o canapea acoperită cu un cearșaf alb și un dulap cu medicamente, plus două scaune ce sînt ocupate imediat de maior și locotenent. Pentru mine este, desigur, patul. Mă duc repede spre el ca să nu mi-l ia cineva și, după ce mă văd instalat ca la mine în salon, aștept prima întrebare.

— Alex, trebuie să-ți spun un lucru grav. Am găsit cadavrul în rîu. E fără doar și poate cel pe care-l așteptam.

Mie unul vestea nu-mi provoacă emoții prea mari. Ea nu face decît să confirme ceea ce le-am spus de atîtea ori, pe vremea cînd ei se îndoiau că ar exista. Acum, Ionică nu mai poate insinua că am fost beat cînd l-am văzut, iar maiorul își va schimba și el optica, începînd să acționeze la concret.

— Cînd l-ați găsit ?

— Ieri. L-am adus aici, așa că va trebui să mergem jos să-l identifici, dacă vei putea. Nu prea arată bine... După patru zile de stat în apă...

N-am mai văzut pînă acum cadavre care să fi stat patru zile în apă. Adică ce spun ? N-am văzut nici mă-

car de-o zi. Cum, însă, n-am să scap de corvoadă, o să-mi completez cunoştinţele imediat, cînd vom merge la morgă. Coborîm la subsol, nu înainte de a-i spune Simonei să mă aştepte o clipă şi, cînd ajungem, intrăm într-o încăpere cu pereţii acoperiţi de faianţă albă. Cîteva becuri fluorescente fac din noapte zi, fiindcă nu văd nici o fereastră pe nicăieri. În spatele camerei, o vitrină acoperită parţial cu o perdea vişinie îmi atrage atenţia. În sfîrşit. Începusem să cred că, la spital, toate lucrurile sînt albe.

— Am sosit, vă rog să ne arătaţi femeia, îi spune maiorul unui omuleţ îmbrăcat desigur într-un halat alb, avînd pe mîini o pereche de mănuşi de cauciuc ce-i ajung pînă la coate.

Tipul dispare în dosul unei uşi, apoi perdeaua se dă în lături şi putem vedea clar, dincolo de vitrină, un dulap prevăzut cu o mulţime de sertare, care să nu-mi spuneţi ce cuprind, fiindcă ştiu. Fiecare are dimensiunea unui om, aşa că despre un frigider trebuie că e vorba. Mă ia cu frig pe şira spinării, dar nu orice fel de frig, ci unul din ăla de-ţi face dinţii să clănţăne şi pielea găină.

— Priveşte bine şi vezi dacă o poţi recunoaşte pe femeia din cameră. Holbez ochii spre sertarul ce e adus pe roate pînă lîngă geam. Aici, se înclină în direcţia noastră, lăsîndu-şi conţinutul la vedere.

Aşa cum mă aşteptam, priveliştea nu e deloc plăcută. Femeia dinăuntru, mai în vîrstă decît credeam că este, brunetă şi destul de plină, n-are nimic comun cu amintirile mele. Nu poate fi ea sau, dacă este, atunci nu mai pricep nimic. Ce să mai zic ? Maiorul n-are noroc cu mine. E a treia femeie pe care n-o pot recunoaşte,

lucru ce a ajuns să mă mire și pe mine însumi. Doar vă spuneam înainte că în orașul nostru, cunosc jumătate din populația feminină. Cum naiba de femeile astea toate fac parte numai din jumătatea cealaltă, nu pot pricepe să mă tai.

— Ei ?

Ridic din umeri, apoi încerc să spun :

— Cealaltă era blondă...

— După atîtea zile de stat în apă, o blondă artificială își recapătă culoarea inițială a părului. Asta ți-o spun pentru altă ocazie, mi-o trîntește maiorul cu ciudă.

Nu înțeleg de ce se supără ? Doar i-am mai spus o dată că n-am văzut-o la față. Și chiar dacă-i vedeam figura, cum puteam s-o compar cu cea de aici,. care aproape nu mai are așa ceva ? Hotărît lucru, nu sînt bun în rolul pe care mi l-a rezervat soarta, așa că-l voi schimba cît mai repede cu cel obișnuit, de inginer.

— Femeia asta a murit în felul cum ne-ai spus tu, adică strangulată. Alt cadavru n-avem să-ți arătăm, așa că mulțumește-te cu ăsta, continuă Vlad să spună, privind fix în ochii mei.

Dacă lucrurile stau așa, atunci mă înclin. Ce vreți argument mai puternic decît ăsta ? Atunci cînd într-un loc cum e orășelul nostru nu se comite o crimă ani de zile, două dintr-odată ar fi prea mult. Și ambele prin strangulare... Ar fi chiar culmea să se întîmple una ca asta, v-o spun eu, care-l cunosc pe maiorul Vlad, mai bine ca oricine. Aproape sigur că ia în considerare și ipoteza pe care tocmai v-am expus-o, așa că n-aș vrea să fiu în pielea lui de șef.

— Ajunge, ne întoarcem, ordonă Vlad, întorcînd spatele vitrinei.

Simt și eu nevoia să fac același lucru, pentru că lumina zilei a început să-mi lipsească foarte mult. De aer ce să vă mai spun. El mi-a lipsit de la început.

Urcăm treptele pînă la parter, adică acolo unde-mi iau la revedere de la maior. Pe Ionică-l ignor din simplul motiv că e atît de palid, încît mi-ar face milă, dacă l-aș simpatiza cumva. Acum îmi explic de-abia, de ce n-a scos o vorbă și n-a emis nici una din concluziile lui infailibile, referitoare la vinovăția mea.

Cînd mă văd în sfîrșit rămas singur, încep calvarul cu urcatul treptelor spre etajul șase și, după vreun sfert de oră, în care pun mecanic un picior înaintea celuilalt, crezînd că nu voi mai ajunge niciodată, zăresc în sfîrșit ușa salonului în față. Mă opresc pentru cîteva momente, ca să n-o sperii pe Simona cu figura mea la fel de albă ca și a lui Ionică, apoi intru.

— Ce-au vrut cu tine, Alex ? mă ia în primire Simona, curioasă ca toate suratele ei și ca unii bărbați, de ce să n-o spun direct ?

— A trebuit să identific un cadavru, îmi scapă mie din cauza neatenției, desigur.

Simona face fețe, fețe și abia atunci realizez ce-am spus. Maiorul nu mă va felicita pentru lipsa mea de discreție, e sigur. În ceea ce mă privește, m-aș lua chiar la palme. M-am vîrît într-o încurcătură de toată frumusețea.

— Alex, doar nu l-ai omorît pe bietul om ? ! ?

Fata, ca orice surată de-a ei, are milă, numai de cine trebuie nu. Dovada e aici, și nu e necesar s-o căutați prea departe. Criminalul care era să-mi facă felul, lipsindu-mă de viață, devine acum „bietul om". Ce mai pot să vă spun ?

Încerc s-o liniștesc, turnîndu-i o imitație destul de reușită a poveștii pe care o cunoașteți. Mă ascultă cu ochii mari, semn că e foarte atentă, iar eu continui pînă la sfîrșit. Mai bine așa decît să nu-i spun nimic.

— De ce nu mi-ai spus toate astea de la început ?

Simt imputația din vocea fetei, dar prefer să tac. Doar n-o să mă apuc acum să-i explic motivele pentru care eu, Alex E. G., m-am consolat pentru lipsa ei cu o cîntăreață de restaurant ? Mă îndoiesc că ar înțelege și, chiar dacă șansele sînt de cincizeci la sută, prefer să nu risc nimic deocamdată, pînă ce nu se va lămuri totul.

— Am vrut să te scutesc de treburile astea neplăcute, răspund eu la întrebarea dinainte. Totul se va aranja, fii liniștită. N-am omorît-o eu așa că, pînă la urmă, adevăratul criminal va fi prins.

— Sigur n-ai să pățești nimic ?

— Din moment ce nu sînt vinovat...

Tare aș vrea să fiu la fel de sigur și-n realitate.

. . . . . .

Excursia la morgă m-a obosit binișor, dar cine crede că te poți odihni în spital se înșeală. După mine, singurul loc unde n-o poți face e o clinică. Pentru că, imediat ce pui capul jos, se găsește cineva să intre în salon sub un pretext sau altul. Ba să-ți facă o injecție, ba să te ducă la raze, ba să te arate ca pe o curiozitate practicanților. Uite și acum. N-apuc bine să-mi manifest intenția să dorm, că ușa se deschide și doctorul vine la vizită. Am avut noroc, ce mai. Un noroc grozav că n-a găsit-o pe Simona aici. Altfel se făcea foc și pară. Chiar dacă a vrut s-o cunoască, asta nu-l împiedică să aplice regulamentul cu cea mai mare strictețe. Poate și pentru că e oarecum directorul acestui așezămînt spitalicesc, aplică cu atîta severitate legea...

Trecînd pe la fiecare bolnav, doctorul întreabă cu glas sonor cum se mai simte cel cu pricina, primind de fiecare dată asigurarea că cel întrebat se simte cum nu s-a simțit în viața lui, pînă ce n-a avut norocul să încapă pe mîna lui să fie operat. Dacă ar fi să credem toate astea ar însemna că cei de aici au venit la spital doar așa, ca să se afle în treabă și că, dacă tovarășul director binevoiește să-i lase să plece, ei ar fi fericiți, chiar așa, proaspeți operați cum sînt, să-i facă pe plac.

În curînd ajunge în fața mea :

— Ia să vedem cum se mai simte bătăușul nostru... Ia spune, mai necăjești surorile ? Mi s-au plîns că ești un bolnav foarte neastîmpărat.

— Domnule doctor, singurul lucru ce trebuie corectat aici e cuvîntul „bolnav". Nu mai sînt, ăsta-i adevărul. Iar dacă doresc ceva, atunci vreau ca de acum încolo să vă faceți vizitele într-un salon văduvit de prezența mea. Cînd îmi dați drumul ?

— Peste două zile.

— Așa mult ?

— Nu sîntem la piață să ne tocmim. Dacă nu-ți convine, n-am ce-ți face. N-ai decît să încerci să nu mai ajungi pe aici altă dată.

Mă întind la loc pe pat, mult mai prost dispus ca înainte. Asta e rău la spitalele astea. Nu prea se îngrijesc de starea psihică a bolnavilor. Dacă ar fi după mine, aș amenaja cîte un club la fiecare etaj, pentru ca bolnavii să se poată distra, atunci cînd nu sînt ocupați să stea pe masa de operație sau pe la analize. Așa și mie. Mi-au luat la sînge într-o asemenea cantitate, încît cea pe care am pierdut-o în bătaia aceea a fost un fleac. Deosebirea între doctori și ceilalți e doar scopul în care au făcut-o. Primii vor să mă pună pe picioare, iar cei-

lalți vroiau să mă dea gata. Așa-mi trebuie dacă m-am aventurat unul contra trei. Dacă promiteți că rămîne între noi, o să vă spun și de ce. Simona e de vină. Dacă nu era ea pe aproape, ce motiv aș fi avut să mă arăt grozav ? Poate cineva să-mi spună ?

Încerc din nou să adorm, cu rezultatul dinainte. De data asta-i lipsesc locotenentului Cazacu. Așa cum mă avertizase maiorul, vizita lui nu se lasă așteptată și-n salon intră un tînăr înalt, cu figura deschisă și cu niște ochi incredibil de limpezi. Poartă cu el o servietă diplomat în care are de gînd să-mi vîre declarația, după ce-o va obține, desigur.

— Tovarășul Alex E. G., dacă nu mă înșel, îmi spune el venind spre mine cu mîna întinsă.

M-a recunoscut dintr-o privire și eu la fel. Doar n-a trecut atîta vreme de cînd am fost împreună sus, în apartamentul Rodicăi Tecuci, ca să uităm unul de altul. E drept că acum ne aflăm mult mai sus, dar nu avem nici unul rău de altitudine și deci putem sta de vorbă în liniște.

— Aseară nu arătați deloc bine. Acum văd că v-ați mai revenit, îmi zice el după ce se așază pe marginea patului.

Mă trag ceva mai încolo și-i confirm că sănătatea mea merge în pas alergător spre starea inițială, dinaintea bătăii.

— Mă bucur. Am să vă pun cîteva întrebări. Ieri n-am putut s-o fac, fiindcă ați preferat să fugiți la spital. Acum, cred că nu mai aveți nici un motiv să mă refuzați.

Fugitul meu din seara precedentă fusese cel puțin fortuit. Ce mai. Eram leșinat de-a binelea și-n starea

asta, ceea ce se întîmplă cu tine, trebuie să-ți spună alții, fiindcă tu n-ai cum să știi. Dacă aș fi bănuit că locotenentul vrea să stea de vorbă cu mine, atunci, desigur, aș fi rămas la datorie chiar dacă ar fi fost să mor. Poate primeam și o medalie post mortem, cine știe. Merita să încerc.

— Spuneți-mi cum s-a întîmplat. De la început.

Locotenentul nu mă întrerupe și mă lasă să termin.

— În ceea ce mă privește, dacă ceea ce cred eu are vreo importanță, atunci iată concluziile pe care le-aș trage. N-ar fi rău să cercetați dacă nu cumva spargerea are vreo legătură cu invențiile bătrînului fiindcă, chiar dacă asemenea lucruri lasă indiferenți pe unii, alții în schimb se pot topi după ele. Poate treaba cu banii a fost doar o diversiune, pentru a masca scopul real al atacului. Doar bătrînul nu putea avea la el o asemenea sumă, ca să justifice o spargere cu toate riscurile ce decurg de aici. Trăiește destul de modest.

Cazacu tace din nou, dar mi se pare că disting pe buzele lui un surîs. Poate să se distreze cît îi place. Aici, la spital, am avut timp destul să mă gîndesc la ceea ce s-a petrecut, iar concluzia la care am ajuns mi se pare logică. Dacă pe alții-i face să zîmbească nu e vina mea că am talentul să-i amuz.

— N-ați uitat nimic ? mă întreabă el, ștergîndu-și zîmbetul și revenind la figura oficială.

— Cred că nu.

— L-ați putea recunoaște pe cel căruia i-ați descoperit figura ? Cum arăta ?

— La lumina unei lumînări, toate mutrele seamănă între ele. Nu știu. Poate că da, poate că nu...

N-ar fi exclus să am mai mult noroc cu bărbații, dacă la femei nu mi-a mers recunoscutul.

. . . . . .

În sufrageria pusă oarecum în ordine după raidul distrugător al lui Pârvu, Onu se plimbă ca un leu în cușcă, așteptînd doar el știe ce. Orele se scurg însă, fără ca cineva să bată la ușă :

— Ce-or fi făcînd ăia trei acolo ? izbucnește el, uitînd că n-are cine să-l audă.

Ceasul din perete arată ora trei dimineața, cînd un ciocănit ușor se aude și Pavel pătrunde în încăpere. Acolitul lui Onu nu arată deloc vesel, un ochi îi e pe jumătate închis de o vînătaie violacee, iar un firișor de sînge i se scurge din nas. Dacă mai adăugăm și îmbrăcămintea ruptă și murdară de var, vom avea imaginea unui Pavel bătut măr.

— Se poate, patroane ?

— Intră, ce mai aștepți.

Strecurîndu-se înăuntru, Pavel își trage sufletul și smiorcăie, încercînd să oprească sîngele.

— Întinde-te pe pat și ține capul pe spate, îi zice grijuliu Onu.

— Nu-i nevoie. Cred că a stat.

— Unde-s ceilalți ?

— Iorgu e la spital, are o mînă ruptă, iar Nae e acasă cu piciorul scrîntit. Nu se simte nici unul din ei bine. Au încasat mai mult decît puteau duce.

— Cum așa ?

— Nae a trebuit să sară pe geam și, cum a făcut armata la marină, nu la parașutiști, acum e nițel șchiop, iar Iorgu a făcut un salt în urma căruia doctorii cîrpesc la el.

— De ce a fost nevoie să sară Nae pe geam ?, nu pricepe limitatul Onu.

— Dacă mă lași, o să-ți povestesc...

— Mă, voi n-ați pus mîna pe bani, se lămurește în sfîrșit patronul.

Vă dați seama că planurile lui Onu au eșuat datorită mie. Lovitura gangsterească, plănuită cu grijă, s-a dus pe rîpă, mulțumită celui pe care-l cunoașteți foarte bine.

La auzul exclamației lui Onu, Pavel se face mic în scaun. Știți și dumneavoastră că relațiile lui cu șeful sînt destul de încordate, dar ceea ce nu cunoașteți e că, după convorbirea cu Pârvu, Onu-l făcuse prin metode dure să scoată banii ascunși în pod. Operația de convingere lăsase ceva urme pe fața lui Pavel, așa că nu toate mi se datoresc mie.

— Cum ați reușit, măi nătăfleților, să dați chix, cînd totul era atît de simplu ? se vaită Onu, fără să mai aștepte confirmarea lui Pavel.

— Păi asta încerc să-ți explic de juma' de oră, se revoltă celălalt.

Gheorghe se potolește în sfîrșit cînd își dă seama că, dacă vrea să afle ceva de la Pavel, trebuie să-l lase să deschidă gura.

— Ca să încep, am mers toți trei pe strada aia, nu-mi aduc aminte numele, acolo unde ne-ai spus.

— Știu unde v-am trimis. Spune esențialul.

— Adică nu-i important unde am fost ?

— Ba este, dar tu spune-mi ce nu știu, nu ce știu.

— Cum vrei. Am ajuns acolo, am intrat înăuntru și ne-am apropiat de casă. Nae a deschis ușa și am intrat. Mamă, ce mai hardughie de casă. Mai mare pe dinăuntru, decît pe dinafară. Ca să-ți faci o idee cam cît de mare era...

— Lasă casa, că nu mă interesează !

— Unde am fost nu vrei să știi, casa nu te interesează, atunci eu ce să-ți mai spun ? se supără Pavel.

— Vorbește, nu mă mai ține !

— Deci, Nae a deschis ușa și am intrat...

— În hardughie, nu se poate abține Onu.

— De unde știi ? face ochii mari Pavel.

— Mi-a spus o păsărică, mai precis un sticlete, vrea celălalt să facă o glumă.

Auzind cuvîntul „sticlete", Pavel caută o gaură de șoarece unde să se ascundă.

— Atunci, ne-am ars ?!?

— Măi Pavele, nu face pe prostul cu mine și spune clar, la obiect, ce s-a întîmplat acolo.

— Am pus mîna pe moș fără greutate. Nu-ți mai spun cum că te superi, dar fata ia-o de unde nu-i. Nu era acasă.

— La ora aia ?

— Da. Cine știe pe unde umbla haimana. Am zis atunci că poate doarme la vreun prieten și nu ne-am mai ocupat de ea. Iar dacă ar fi venit, am fi pus mîna pe ea, fără greutate. Așa că l-am luat pe moș la întrebări, în timp ce Nae și cu Iorgu răscoleau prin sertare. Pe urmă am făcut schimb cu Iorgu, dar tot degeaba. Orice-l întrebam, el o ținea una și bună, că n-a văzut în viața lui o marcă, în afară de alea poștale și nici o sută de mii de lei la un loc, decît la CEC. Cum era să-l credem cînd noi știam sigur că-i are ? Tocmai ne pregăteam să-i aducem aminte ce-a uitat, cînd cine crezi că intră pe ușă ?

— Fata, zice indiferent Onu.

— Formidabil, parcă ai fi fost acolo, exclamă admirativ Pavel. Știi mai bine ca mine ce s-a întîmplat.

— Sigur că știu. Voi, ca niște deștepți ce sînteți, n-ați pus pe nimeni de pază, iar ea a intrat neobservată peste voi. Și tot atît de sigur e că nu era singură ci însoțită de cineva. După felul cum arăți, pot să mai spun și că ați luat-o pe coajă zdravăn, iar că ați spălat putina nu mai e nevoie să-mi spui că văd și singur.

— Așa a fost punct cu punct. Bravo, șefule !

— Mă, inteligentule...

Fața lui Pavel radiază de fericire.

— Mă, monument de deșteptăciune ! Ești prost ca o vită, adică ce vorbesc, aia e savantă pe lîngă tine. Tu ești un etalon, o mostră de prostie crasă. Un munte de idioțenie în stare latentă. Te disprețuiesc prea mult ca să te omor, dar o bătaie-ți pot trage liniștit.

— De ce, patroane ? Tot eu sînt vinovat ? Da' ce, am fost singur ? Ceilalți n-au nici o vină ? Și, dacă vrei să știi, cu ceva tot m-am ales, uite !

Și Pavel scoate din buzunar un ceas galben cu lanț pe care-l flutură triumfător în fața ochilor injectați de furie ai lui Onu.

— Găinarule, hoț ordinar ce ești, pungașule. Asta-mi aduci ? Un ceas ? Care nici măcar de aur nu e ? De asta te-am trimis eu acolo ? În loc de banii care-i aștept ?

Apucat de gît și zguduit ca o frunză în bătaia vîntului, Pavel mai apucă să zică înainte de a zbura pe geam în curte :

— Un ceas tot e mai bun decît nimic...

Restul se pierde în zgomotul de geam spart. Pavel ajunge astfel afară pe calea cea mai scurtă, se scoală și o ia la fugă în timp ce Onu strigă în urma lui :

— O pușcă, cine-mi dă o pușcă !

Și cum nimeni nu se găsește să-i facă hatîrul, Onu revine în cameră și începe să plîngă.

. . . . . .

— Tovarășe Alex, vă caută cineva.

Mă ridic în capul oaselor mirat. Simona să fie? Exclus. De-abia a plecat. La fel și maiorul. Atunci?

— Cine e?

— Mi se pare, bunicul dumneavoastră.

Asta-i acum. Bunicul meu ar trebui la ora asta să se afle în cu totul altă parte decît aici, la spital. Pe scurt, n-am cunoscut nici bunicul din partea mamei, nici pe cel din partea tatălui. Pot spune precis lucrul ăsta oricui m-ar întreba. Cred că sora face o confuzie, sau eu nu-s în toate mințile, pentru că m-a înnebunit atmosfera de aici.

Cu toate astea mă scol, întreb unde mă așteaptă vizitatorul și ies. Pe coridor nu e nimeni dar, cînd să cred că mi s-a făcut o glumă proastă, zăresc în capătul coridorului o siluetă. Mă apropii și pe cine credeți că văd la doi pași în fața mea? Pe Colcer în persoană. Sfîntul. Gazda Elenei Popescu. Să nu mă întrebați ce vrea de la mine pentru că nu cunosc nici un amănunt. Dacă o să am răbdare o să aflu curînd și odată cu mine și dumneavoastră.

— Domnu' Alex?

Nu mă recunoaște. E drept că nu m-a văzut decît o clipă atunci la vizita pe care i-am făcut-o cu maiorul, așa că nu-l condamn. La asta se mai adaugă și faptul că sînt îmbrăcat în pijama, lucru ce-mi schimbă și mai mult fizionomia.

— Putem sta jos undeva? Vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce anume ?

— Nu pot spune așa... Trebuie să mă așez. Nu mai sînt un om tînăr.

Aici îi dau dreptate. Îl îndrum spre o canapea verde, tapițată cu material plastic, una din acelea ce se pot găsi, fără excepție, prin holurile tuturor spitalelor autohtone și ne așezăm. Colcer se așază oftînd din greu.

— Frumos spitalul ăsta, taică.

Am trăit s-o văd și pe-asta. Aș băga mîna în foc. Moșul n-a fost bolnav în viața lui, dacă i se pare frumos spitalul.

— N-ai prea stat în pat, așa-i ?

— M-a ferit dumnezeu. Neam de neamul meu n-am zăcut de rele sau de boală și toți au atins suta și mai bine.

— Matale cît ai ?

— Nouăzeci și opt.

— Mulți înainte.

Nu-mi mulțumește. I se pare foarte normal ca la vîrsta asta să umble pe străzi, așa cum umblă și să suie atîtea etaje, avînd și chef de discuții după toate astea. Colcer își trece degetele prin barba albă ce-i ajunge pînă la jumătatea pieptului și începe să vorbească pe neașteptate :

— Fiule, crezi în Dumnezeu ?

Mă feresc să dau un răspuns prea direct pînă ce nu aflu ce vrea.

— Ca tot omul...

— Atunci ești salvat !

Fața i se transfigurează, mai să intre în transă.

— De cine, sau de ce ? întreb eu, atunci cînd își revine.

— O să-ți spun, dar înainte stai și ascultă. Știi cine sînt eu ?

Ce-ntrebare ! Sigur că da ! Răspund așadar fără să mă gîndesc prea mult :

— Vă numiți Colcer și vi se spune „sfîntul".

Clatină din cap.

— Nu doar atît. Am o misiune pe pămîntul ăsta...

— Ce misiune ?

— Trebuie să salvez cît mai multe suflete, ca să mi-l mîntuiesc pe al meu. De aceea am adunat în jurul meu o mulțime de rătăciți, pe care-i păstoresc întru adevărata credință.

Nu văd ce mă privește pe mine lucrul ăsta. Colcer, însă, pare că-mi ghicește gîndul :

— Te întrebi de ce-am venit la tine... O să-ți spun. Vreau să vii la noi.

— La care voi ?

— Mieii domnului ni se spune, iar eu sînt păstorul lor...

— Adică șeful.

Nu sesizează ironia. De altfel mi-am dat seama de mult. Aici e vorba nici mai mult nici mai puțin decît de una din sectele religioase de care s-a umplut lumea de la o vreme.

— Ce zici ?

M-a cam luat pe nepregătite și nu știu ce să-i răspund. Nu din cauză că m-aș îndoi. Știu precis care e răspunsul. Mai am însă în minte și altceva. O să vedeți imediat ce.

— Eu știu...

Vede că șovăi și se grăbește să mă atace :

— Vino la noi. N-o să-ți pară rău. Sînt mulți oameni de vîrsta ta, nu-s toți bătrîni ca mine. Sînt și

o mulțime de fete tinere. O să-ți placă. Fă o încercare.

Sînt mai mult ca sigur nu c-o să-mi placă, ci că maiorul Vlad ar fi tare amator să știe mai amănunțit ce se petrece acolo, la ei în „stînă". De asta am șovăit înainte. Ocazia e unică, nu trebuie scăpată pentru că, altfel, cine știe cînd se va mai ivi.

— Zici că sînt femei ?

— Cîte vrei, aprobă el bucuros că m-a prins.

— Atunci am să vin. Dar numai cu titlu de încercare.

— Nici nu vreau altceva. Știi unde stau ! După ce ieși de aici, vino oricînd seara. Sîntem acolo.

Ia stai ! Abia acum pricep că... nu pricep ceva. De unde știa el că sînt în spital ? Cine i-o fi spus ? Pentru că nu țin minte să se fi publicat în ziar. De întrebat nu-l întreb, pentru că tot voi afla cît de curînd, dacă nu de la el, de la maiorul Vlad.

— Cînd o să vii, atunci vei afla marea taină.

— Ce să aflu ?

— Sensul vieții.

— Uite ce-i. Am mai încercat eu odată să-l aflu cu ajutorul unei discipline numite Yoga, n-am reușit, dar nu-mi pare rău. N-o să-mi pară nici dacă n-am să-l găsesc acum. Sînt destul de tînăr și mai am timp. De aceea primesc. Vin la voi și, dacă o să-mi placă, rămîn.

Măcar atîta serviciu să-i fac și eu lui Vlad după toate necazurile pe care i le-am pricinuit pînă acum. Sper ca așa să compensez cîte ceva și o să văd dacă mă înșel sau nu, la prima discuție cu el.

— Ce-ai la umăr ? vrea să afle Colcer, cînd mă vede prins în lat.

— O tăietură de cuțit... Ia stai... Ziceai că faci minuni ?

— Am zis eu asta ?

— Da. Atunci cînd ne-am întîlnit pentru prima oară.

— Dacă am zis, așa e, declară el ferm.

— Atunci fă și cu mine una. Vindecă-mă. Vreau să plec acasă și nu reușesc din cauza blestematei ăsteia de răni. Ce zici ? Mă ajuți ?

Moșul iese din încurcătură într-un mod admirabil. Merită aplauze la scenă deschisă, pe care nu le capătă deoarece spectatorul are una din mîini prinsă în eșarfă.

— Unde a pus mîna doctorul, eu nu mai pot face nimic. Dacă veneai la mine de la început, era altceva.

Tare bătrînul, nu v-am spus eu ?

— Ce mai e cu Elena Popescu ?

— N-a mai venit pe acasă de vreo două zile.

A nu întreba ceea ce te interesează e cîteodată o crimă. Pe mine întrebările mă frămîntă cu o cadență de mitralieră și nu o dată mi s-a întîmplat să nu pot dormi fiindcă n-am găsit răspuns la vreuna.

— Nu cumva a dispărut ?

— De ce să dispară ?

Odată cu aceste ultime cuvinte, bătrînul se ridică brusc. Oare pleacă ?

CAPITOLUL IX

În care maiorul Vlad și Ionică-locotenentul cîntă „variațiuni pe tema Alex", locotenentul Tobă Paul face rost de o pereche de „blugi", iar „Mieii Domnului" sînt luați în colimator.

— N-o cunoaște, n-o cunoaște, Ionică, doar nu vrei să-l împușcăm numai pentru atît. După felul cum arată, nici nu mă mir iar, dacă ne aducem aminte că nici măcar n-a văzut-o la față, atunci se pune întrebarea, dacă a avut rost să-l coborîm la subsol numai ca să facă o plimbare.

Locotenentul tace, apoi deschide gura și zice :

— În felul ăsta, nu văd cum putem avansa, tovarășe maior.

— O să-ți spun eu, Ionică. Prin muncă, corectitudine și vechime. Chiar dacă la mine nu se prea aplică criteriile astea. Alții la vîrsta mea sînt cel puțin locotenenți colonei, pe cînd eu... Așa-i în orășelele astea de provincie. Te mai uită șefii.

Ionică preferă să nu audă vorbele maiorului și schimbă vorba :

— Pînă acum, nimeni nu a venit să reclame vreo dispariție, nici la noi nici pe plan național. Va să zică, femeia nu lipsește nimănui. Ce să înțelegem de aici ? Că n-are rude ? Că n-are servici ? Că n-are un soț ?

— Aici dă-mi voie să te contrazic. Soț are, sau a avut pînă nu de mult.

— Cum așa, tovarășe maior ?

— Pe inelarul mîinii stîngi se vede clar urma de la verighetă și, după mărimea adînciturii, se poate remarca încă ceva. Inelul nu i l-a scos asasinul, pentru că ar fi trebuit să-i taie degetul, așa era de strîmtă. Mai curînd și l-a scos ea singură, nu demult. Cînd renunță o femeie la verighetă ? În două cazuri. Cînd divorțează sau la un timp după moartea soțului. Unele nici atunci. O păstrează ca să arate cît l-au iubit pe răposat, sau măcar ca să dovedească cumva că au fost măritate.

Maiorul se gîndește să aprindă o țigare, renunță cu un oarecare efort, apoi continuă să vorbească monoton, fără prea multe intonații :

— Ai putea să-mi zici că nu e vorba de o verighetă ci de un banal inel sau că, poate, femeia, pur și simplu, l-a dat la lărgit. M-am gîndit la asta și nu e exclus să fie așa. Trebuie însă judecat bine și să nu uităm nici o posibilitate. Identificarea ei e o problemă urgentă, așa că trebuie să-i dăm bătaie. Lucrurile se complică dacă femeia nu e de aici din oraș. În caz că e plecată în concediu, de cine știe unde, mai avem de așteptat, pînă ce se va sesiza cineva de lipsa ei. Un singur lucru mă face să fiu optimist. Știi care ?

— Nu.

— Un pasaj din declarația lui Alex. Ia dosarul și citește de aici.

— „Am urcat sus, la gura podului. Pașii s-au oprit la ușa pe care eu tocmai ieșisem.

— Crezi că mai sînt aici ? a întrebat unul din ei.

— În mod sigur. Eu i-am văzut cu ochii mei cînd au intrat, a zis altul. Apoi tot el : Nu e bine să intrăm toți trei. Dacă e singură o să-și dea seama c-o urmăresc".

— Ajunge, Ionică. Ai cheia problemei ? Sau îți trebuie date suplimentare ?

— Vreți să spuneți că cel care a urcat o urmărea pe femeie ca s-o prindă în flagrant delict de adulter ?

— Vezi vreun alt motiv pentru care cineva vine însoțit de alți doi într-un apartament în care știe precis că se află o femeie împreună cu un bărbat, altul decît soțul ei ? O urmărea, asta a spus-o el, și nu era bine să intre toți trei ca, în caz că era singură, să nu-și dea seama că e urmărită. Pentru mine e aproape clar că despre un soț e vorba. Iată de unde mi-a venit ideea că s-ar putea să fie în divorț cu bărbatul ei. Dacă ar fi așa, atunci se explică de ce nu ne-a anunțat dispariția nimeni.

— Cum așa ?

— Haide s-o luăm așa. Soțul caută dovezi despre infidelitatea soției. Pînă aici nimic rău. E dreptul lui. O urmărește, după cum zice chiar el, vede că intră în apartamentul acela împreună cu Alex, fuge să aducă martori, revine cu ei, cam tîrziu ce-i drept, deschide ușa și-și găsește nevasta moartă. Din punctul lui de vedere, treaba e cît se poate de binevenită, dar aici lucrurile nu mai merg drept. Spune-mi, Ionică, ce-ar fi putut să-l facă pe individ să riște o acuzație de complicitate la crimă ?

— Tovarășe maior, după părerea mea, intervalul de timp dintre sosirea lui Alex împreună cu femeia și asediul soțului e cam mare. De ce a venit atît de tîrziu ? N-a găsit martori ? Sau avea un scop în sine ?

Maiorul îi dă dreptate.

— E ceva ciudat în ceea ce a făcut. N-a procedat așa cum ar fi fost firesc. În mod normal, trebuia să ne anunțe crima. Dacă n-a făcut-o, e pentru că are ceva

pe conștiință. Pe deasupra a ascuns și cadavrul. Altcineva n-avea cine ? Intervalul de timp, ca să te citez, Ionică, dintre plecarea lui Alex și venirea doamnei Tecuci n-a fost prea lung.

Aici maiorul se lovește cu palma-n frunte și zice cu ciudă.

— Măi omule, noi căutam în apartament, iar cadavrul era la doi pași în pod.

— De ce în pod, tovarășe maior ?

— La ora la care a plecat, era ziuă deja. Cum l-ar fi putut scoate afară din apartament și să-l mai care și-n jos pe scări ? Mai bine l-a urcat în pod. Apoi l-a luat de acolo și l-a făcut dispărut în rîu. De ce naiba, măi Ionică ? Nu se potrivește ceva aici. Indiferent care din doi ar fi criminalul, el sau Alex, cadavrul n-avea motiv să dispară.

Locotenentul se gîndește cîteva clipe apoi, cînd crede că concluziile lui au căpătat oarecare valoare, se hotărăște să vorbească :

— Să-i luăm pe rînd, tovarășe maior. Alex E. G. a plecat cu femeia de la restaurant. Era beat și nu-și amintește decît că a doua zi a găsit-o moartă. Mai ține minte că au venit cei trei indivizi și, pe baza celor spuse de el, noi găsim un nou suspect posibil. Ba mai mult. Curînd vom începe să răscolim arhivele tribunalului și pot pune pariu că eu voi fi acela. De ce să-l credem, tovarășe maior ?

— Din două motive, Ionică. Primul este că nu avea de ce s-o omoare. Iar al doilea că era prea beat ca s-o poată face. Mai există și altele, cum ar fi motivul pentru care a ars-o cu țigarea ucigașul și pentru ce a dispărut corpul. Pe urmă nu uita că a venit la noi să ne anunțe, chiar dacă lucrul ăsta nu e concludent.

— Iar soțul ?

— Încornoratul ? Avea mult mai multe motive decît Alex. În primul rînd, putem presupune că ea nu vroia să divorțeze. În al doilea, mai putem crede că soții aveau o avere frumușică pe care bărbatul nu vroia s-o împartă cu nimeni. Mai e și o a treia, pentru care trebuie să punem niței preț pe ceea ce ne-a spus Unsurosu. Dacă e să-l credem, Alex a venit cu o femeie, apoi a venit un bărbat, pe urmă o altă femeie și-n sfîrșit bărbatul a ieșit cu una din cele două femei și a plecat, lăsînd-o pe cealaltă sus. Ce rost au toate femeile astea și mai ales de ce a fost nevoie de tot peregrinajul ăsta prin apartament, în timp ce Alex era adormit, sau beat turtă, ceea ce e totuna ? Mie unul îmi vine să cred că lucrurile s-au petrecut așa. Alex trebuia să fie țap ispășitor, dar a intervenit ceva și tot planul croit cu trudă de cineva a rămas baltă.

— Îl credeți nevinovat ?

— Da.

Ionică strîmbă din nas în așa fel ca maiorul să nu-l observe.

— Va să zică-i acordăm credit ?

— Nelimitat, Ionică. Oricît ți-ar părea de ciudat și chiar dacă sînt oarecum subiectiv, trebuie să-ți spun ceva. Eu pe băiatul ăsta-l cunosc demult. Poate sînt demodat, poate nu, dar mai pot să am încă încredere în oameni. Băiatul n-avea de ce s-o omoare și încă chinuind-o înainte.

— Dar soțul, el avea motiv s-o ardă cu țigara, așa cum ne-a spus Alex ?

— S-ar părea că nici el. Doar dacă ar fi vrut să se răzbune sau să afle ceva de la ea. Haide să terminăm cu presupunerile că a început să mă doară capul.

Trebuie să găsim probe. Pînă atunci sîntem la fel de departe de rezolvarea cazului pe cît sînt eu de gradul de colonel. Te duci la tribunal, așa cum bine ai anticipat și ceri să ți se arate dosarele de divorț din ultimii doi ani. Iei numele și vezi care din ei mai trăiește și care nu. Vorbește și cu avocații. Fotografia moartei nu ne va fi de mare folos, dar tu ia-o totuși și arată-le-o. Nu se știe de unde sare iepurele. Nu-ți mai zic ce să faci, dar o să te descurci tu cumva. Mai ia doi oameni cu tine ca să nu zici că te persecut.

Bîzîitul interfonului îl întrerupe pe maior :

— Tovarășe Vlad, vă caută tovarășul locotenent Tobă.

— Să intre.

— Permiteți să raportez ? întrebă un tînăr scund, cu păr negru lins și cu o figură oacheșă, îmbrăcat, în ciuda căldurii de afară, în costum cu vestă și cravată.

— Ce-i cu tine, Tobă, îl ia în primire maiorul. Unde te crezi ? La Chicago ? Pe vremea lui Al Capone ? E de ajuns să se uite cineva la tine ca să-și spună : „Săracii milițienii ăștia, și vara sînt obligați să poarte costum". De mîine să vii în blugi. Ai sau n-ai ?

— N-am, recunoaște pleoștit locotenentul.

— Să-ți faci rost. Vezi că e un bișnițar cunoscut care are monopolul ăsta. Caută să dai de el și, dacă-l găsești, cumpără o pereche și arestează-l pe urmă. Nu-i strică un pic de frecuș. Poate se potolește.

— Am înțeles ! zice locotenentul așteptînd să i se dea voie să înceapă.

Răcorit în sfîrșit, maiorul se arată mărinimos :

— Raportează !

— E vorba despre gazda Elenei Popescu, tovarășe maior.

— Păi bine, măi Tobă, eu te trimit să-i iei un interogatoriu amănunţit fetei şi pe tine te atrage mai mult moşul ?

— I-aş fi luat eu, tovarăşe maior, dar Elena Popescu a dispărut de ieri. N-a mai dat pe acasă, iar la slujbă mi s-a spus că e în concediu medical.

— Sper că te-ai interesat la dispensarul întreprinderii ce are.

— Da. E vorba despre o depresiune psihică gravă, care trebuie tratată cu linişte. N-ar fi deloc exclus să fie la Sinaia sau Predeal acum. Dacă n-am găsit fata, în schimb am aflat lucruri interesante despre Colcer.

— Ia spune.

— Omul e cunoscut de tot cartierul, mai ales de femei. Toate zic că e un sfînt.

— Dar ceilalţi, bărbaţii ?

— Exact pe dos. Că-i un şarlatan.

— În ce sens ?

— Colcer pretinde şi, dacă ar fi să ne luăm după ce se spune de către femeile astea, ar însemna că aşa e, că a vindecat o mulţime de bolnavi. Minunile făcute de el se rezumă la a pune pe picioare tot soiul de paralitici şi muribunzi, în privinţa cărora medicina se dovedeşte neputincioasă. Cum le dă cu apă sfinţită pe la nas cum se ridică din cea mai a naibii comă.

— Nu cumva le dă cu ţuică ?

— Nu ştiu, zîmbeşte locotenentul, dar am stat de vorbă cu unul din „vindecaţii“ ăştia. După ce l-am convins, a mărturisit că vindecarea l-a costat o mie de lei.

— Nu-i prea scump dacă l-a pus într-adevăr pe picioare.

— Nu m-aţi înţeles. Nu pe el, pe sfînt.

— Ia te uită, se amuză Vlad, ce șmecher. Le dă bani ca să se recunoască vindecați. Asta cam miroase a șarlatanie.

— Exact, omul era sănătos tun. Singura boală de care suferea era lenea. Asta-l împiedica să muncească. Cînd i s-a ivit ocazia să cîștige ușor niște bani, n-a ezitat deloc. Colcer i-a dat să bea niște leacuri de-ale lui și omul s-a vindecat de o paralizie al naibii de gravă, care-l ținea la pat de vreo trei zile.

— Ia te uită ce răbdare pe el, se miră Vlad, gîndindu-se că el n-ar fi în stare să stea nemișcat trei zile, nici chiar pentru dublul sumei oferite de Colcer.

— Momeală pentru fraieri, tovarășe maior. Pe deasupra bătrînul mai e și predicator la o sectă religioasă numită „Mieii Domnului". Secta s-a înființat în 1965 din inițiativa altui „luminat", pe nume Tănase Petru, care a murit după aceea în împrejurări, le-aș numi, suspecte. În locul lui a fost uns Colcer.

— Cum a murit predecesorul ?

— A căzut de pe casă. Ce-a căutat acolo a rămas o enigmă pentru toată lumea, fiindcă televizor n-avea, iar dacă ar fi vrut să-și repare acoperișul s-ar fi găsit o mulțime de doritori s-o facă.

— Cîți sînt ?

— Aproape o sută. Se adună pe strada Șerpuită, la o bătrînă acasă.

— Va să zică nu-i casa lui Colcer ?

— Nu. Oficial clădirea aparține unei femei, Marta Rădoi, dar adevăratul stăpîn e Colcer. Nu se clintește nimic acolo fără aprobarea lui. Din ce se vorbește pe la colțuri, se pare că va trebui să ne ocupăm curînd de el. Se zice că...

Aici locotenentul lasă capul jos și tace.

— Ei hai, că doar nu ți-o fi rușine, îl ia peste picior maiorul.

— Fac amor în grup, tovarășe maior, zice dintr-o răsuflare tînărul. Adevărate orgii.

— Dovezi există ?

— Nu. Poate doar să-i prindem asupra faptului. De la membrii „cotizanți" nu se poate scoate nimic. Le e frică, sau nu vor să vorbească. Iar ceilalți nu știu nimic sigur.

— O să ne ocupăm și de el, cînd vom avea timp. Va trebui să strecurăm un om la ei. Ce zici ? Mergi tu, Tobă ?

— Eu ? Pe mine mă cunosc deja. Poate Bogdan...

— De mers pe la el va trebui să mergem, fiindcă mai am să-i pun cîteva întrebări. Ce zici, Tobă, mergi cu mine ?

— Merg, tovarășe maior.

— Foarte bine. N-o să fiu singur pe drum. Am de gînd să merg pe jos, ca să mai facem economie la benzină.

— Credeți că va colabora cu noi ?

— N-are încotro. E în interesul lui, mai ales că ceea ce vreau să-l întreb n-are nici o legătură cu secta. De asta mă gîndesc că vom putea scoate ceva de la el.

. . . . . .

Mergînd agale, maiorul, însoțit de locotenent, ajunge în cele din urmă acolo unde și-au propus.

— E cineva acasă ? strigă Tobă, bătînd în poartă.

— Pe cine căutați ?

Băbuța, proprietară a casei, scoate capul pe geam, privind cu ochii miopi spre stradă.

— Dacă toate sînt ca ea, remarcă maiorul, atunci pot face cîte orgii poftesc.

— Sînt și mai tinere și nu toate urîte, răspunde locotenentul.

Maiorul nu-l mai ascultă, însă, fiind ocupat să poarte o discuție constructivă cu baba :

— Pe Colcer îl căutăm, măicuță.

— Nu-i acasă, da' trebuie să vină. Dacă vreți să-l așteptați, nu cred să mai întîrzie. Stați jos acolo, pe bancă.

— Mulțumesc. Pînă vine el, n-ai vrea să stăm puțin de vorbă ?

Femeia clatină din cap.

— Cu mine, maică ? Da' cine sînteți dumneavoastră ?

— De la miliție, am mai fost pe aici o dată.

— Și vreți să vorbiți cu mine ?

— Pînă vine Colcer...

Bătrîna cedează, așa cum cedează, pînă la urmă, toți cei care au de-a face cu maiorul.

— Ia spune, casa e a dumitale ?

— A mea...

— Și Colcer stă la dumneata cu chirie ?

— A, nu, cum să-i cer bani ? E un sfînt... M-ar bate dumnezeu.

— Nu-ți dă chiar nimic ?

— Nu, dar se ocupă de toate cele de trebuință. Mîncare și altele. I-am făcut și testament, dacă o fi să mor, să nu rămînă pe drumuri.

— Dar cîți ani ai ? se miră maiorul.

— Șaptezeci bătuți pe muchie

— Iar el ?

— Nu știu, maică.

— Pot să-ți spun că are mult mai mulți ca dumneata.

— Să aibă, că doar e un sfînt, zice băbuța pe un ton convins.

— Așa va să zică. Și stă de multă vreme la dumneata ?

— De vreo zece ani și mai bine. Cine mai știe...

— Nu i-ai făcut contract ?

— De ce să-i fac ? Stă cît vrea și pleacă dacă vrea. Pentru ce hîrțoage ? Și așa nu mă pricep la ele. Eu sînt femeie simplă. Bărbatu-meu, fie iertat, se ocupa de toate. Cînd am rămas singură, noroc că l-am găsit pe el. E un om bun.

— Și Elena ? Dumneata ai luat-o în gazdă ?

— Cum s-o iau eu, se sperie băbuța, sfîntul a adus-o, zicea că un ban în plus nu strică.

Discuția se oprește aici, deoarece Colcer își face apariția. Pe dată orice urmă din stăpîna casei dispare ca și cum n-ar fi fost, iar adevăratul proprietar se apropie cu mîna întinsă de maior. Se vede că e bucuros nevoie mare de revedere.

— Bună ziua, ce vînt vă aduce pe la noi ?

Maiorul remarcă surprins că hainele sfîntului răspîndesc un miros pronunțat de spital.

— Sînteți bolnav ? întreabă el amabil.

— N-am fost în viaaț mea. Cine v-a spus ?

— Așa am crezut. Mă rog, n-are importanță. Înseamnă că ești un om fericit dacă n-ai fost bolnav. Ia spune, ai văzut-o cumva vreodată pe femeia asta pe la Elena Popescu ?

Și Vlad îi pune în fața ochilor fotografia pe care o cunoașteți. Figura sfîntului rămîne impasibilă dar, chiar dacă ar fi reacționat cumva, maiorul tot n-ar fi avut cum să vadă, din cauza bărbii celuilalt. .

— Cine-i ? întreabă Colcer, după ce-o privește suficient.

— Asta vroiam să ne spui dumneata. Ai mai văzut-o pe aici ?

— Nu sînt sigur. Vă dați seama că în starea asta e greu să spui ceva precis. Poate da, sau poate nu. Nu se mai vede mare lucru din fața ei.

— Cînd stai patru zile în apă, lovindu-te de rădăcini și de pietre, e normal pe undeva să arăți așa. Mă rog, dacă-ți amintești ceva, dă un telefon la miliție. Numărul e ușor de ținut minte. 11111. Acum spune-ne, de Elena mai știi ceva ?

— Nu. N-a mai dat pe acasă de cîtăva vreme dar la ea asta e obișnuit. Poate-i la prietenul ei, la Dobrescu.

— Știi cumva pe unde stă ?

— De unde să știu, păcatele mele ? Numele i l-am aflat întîmplător.

— E însurat prietenul ăsta al ei ?

Colcer ridică umerii în semn de neputință.

— Nu știu, domnule maior.

— De cînd locuiește aici ?

— De vreo doi ani.

— Și nu te împiedică la lucru ?

— La ce ?

— La lucru, accentuează maiorul privindu-l țintă. Sau nu vă țineți întrunirile aici ?

Colcer numai la una ca asta nu se aștepta, dar trece cu bine prin șoc. Prezența lui de spirit e cu totul remarcabilă, dar nu e de mirare, deoarece face parte din calitățile absolut necesare unui șef.

— Eu nu le-aș zice întruniri. E adevărat că mai vin din cînd în cînd oameni la mine ca să-i ajut. Dar

de aici pînă la „întruniri", e cale lungă. Pe Elena Popescu am luat-o aici de milă. Căuta gazdă de multă vreme și nu găsea. I-am dat o cameră și rău am făcut. Făcea chefuri cu tot felul de oameni, își bătea joc de cele sfinte. De asta i-am spus că, dacă nu se potolește, o să fiu nevoit s-o dau afară din casa mea, adică, se corectează el, din casa doamnei Rădoi. Atunci s-a mai potolit, dar și atunci tot nu dormea pe acasă noaptea ci pe la unul sau altul din prietenii ei.

— Atunci ai aflat de Dobrescu ?

— Ea mi-a spus. Odată cînd o luasem la rost mai tare.

— Bine. Eu îți mulțumesc pentru colaborare. S-ar putea să te mai deranjăm.

— Domnule maior, îl oprește Colcer, frămîntîndu-și mîinile, ce a făcut fata asta ? De ce-o urmăriți ?

— N-o urmărim, moșule, e vorba să ne dea doar niște relații. Atît.

Maiorul împreună cu Tobă pleacă, fără a mai fi împiedicați de data asta. Pe drum Vlad găsește cu cale să-i comunice locotenentului că, după părerea lui personală, luarea Elenei Popescu în gazdă avea un alt motiv, mult mai interesant decît banii sau o binefacere.

— Cred că sfîntul căuta noi „oițe" pentru harem, și s-a gîndit că Elena e tocmai bună pentru așa ceva. S-ar părea însă că nu i-a mers. Trebuie să-l găsim pe Dobrescu și cum l-o mai fi chemînd. Repede. Dacă nu e la el, te duci acasă la părinții fetei, la țară. O cauți și acolo.

CAPITOLUL X

În care găsim o poveste cu niște bancnote numite valută, Simona-mi cere ajutorul, iar maiorul Vlad îmi acordă încredere deplină, spre marea surprindere a unui locotenent.

Cînd ies pe poarta spitalului, parcă lumea și-a deschis larg porțile în calea mea. Toți trecătorii sînt simpatici, toate fetele-s drăguțe, numai Simona-mi lipsește pentru ca să fiu pe deplin mulțumit. Nu știu cine a decis eliminarea mea din spital dar, indiferent cui îi datorez recunoștință, o are în cantitate nelimitată. Brațul îl mai port încă în eșarfă, ca să par interesant în ochii domnișoarelor de pe stradă, dar, cu toate că nu-mi mai e necesară, atunci cînd las mîna jos, simt o amorțeală în ea și se face grea ca plumbul.

Ajung fără probleme acasă, grație unui mijloc de transport în comun foarte puțin aglomerat la ora aia și, chiar dacă nu mă poate vedea nimeni ce cuminte sînt, mă așez pe pat și dau drumul la televizor. Găsesc o partidă de fotbal, îmi dau silința vreo jumătate de oră s-o urmăresc apoi, pentru că jucătorii par a face parte din aceeași echipă, în ciuda echipamentului diferit, încerc să-mi caut altceva de făcut. Pe terenul de pe ecran domnește cea mai bună înțelegere în continuare așa că, sătul de joaca asta de-a „dă-mi-o mie, na-ți-o ție", întind mîna și apăs butonul cel negru care face întuneric. Aș putea să dau un telefon, dar de ce să se creadă că sînt topit după o anume persoană numită

Simona Udrescu ? Iau o carte, citesc cîteva pagini și, tocmai cînd să prind criminalul, aud soneria. Se vede că asta mi-e pedeapsa. Să nu pot termina o carte. La spital mai era explicabil, dar nici acasă să nu fiu lăsat în pace. Mă ridic hotărît să scap de vizitator cît mai repede apoi, după ce mă gîndesc bine dacă am suficienți bani în casă, în caz că îmi vine vreo chitanță, mă apropii de ușă și deschid.

— Ce-i cu tine ? întreb eu cînd o recunosc în prag pe Simona.

Pare obosită, părul îi e în dezordine și se vede că a alergat. Oricît de încrezut aș fi, totuși ideea că din cauza mea e atît de grăbită nu-și face loc decît provizoriu, în cap.

— Intră și stai jos. Ce s-a întîmplat ?

Trebuie să am răbdare pînă-și revine complet. Încă nu și-a recăpătat darul vorbirii.

— Alex... Am fost la spital, dar mi s-a spus că ai plecat.

— Nu te-au mințit, o asigur eu foarte serios.

— Alex...

Prietena mea se repede la pieptul meu, își îngroapă fața în cămașă și dă drumul unui șuvoi de lacrimi ce riscă să-mi inunde apartamentul.

— Ce-i cu tine, Simona ?

— Papà. Uite ce am găsit la el în soba din camera lui. Sînt zece mii de mărci și o sută de mii de lei. I-am numărat !

Ciudat. Să se fi apucat moșul de trafic de narcotice ?

— De unde-i are ? Ai vreo idee ? Uită-te și tu, bancnotele sînt aproape noi. Înseamnă că le-a primit de curînd, anii ăștia.

Simona-și șterge ochii cu dosul palmei, căutîndu-și o batistă prin poșetă.

— Poate străinul care a fost pe la noi...

— Cum ? A fost pe la voi un străin ?

— Da. Pârvu-l chema. E de felul lui român, dar a plecat demult în străinătate. Acum venise să-și caute rudele. Poate el i-a dat banii lui Papà.

— Ce motiv ar fi avut ? Doar n-a plătit cu o asemenea sumă niște informații ?!? Ia stai... Mi se pare că pricep. Nu cumva i-a vîndut descoperirea lui străinului ?!?

Simona se face galbenă, apoi roșește violent și-n cele din urmă revine la culoarea ei normală.

— Nu se poate. Nu putea face așa ceva. Chestiile alea nu puteau fi vîndute !

— Sigur că nu. Abia acum încep să mă tem pentru bunicul tău. Dacă a făcut prostia să-i vîndă lui Pârvu ceea ce a descoperit, atunci ne putem aștepta la ce-i mai rău. Un asemenea lucru se numește trădare...

De data asta, Simona nu mai dă aceleași semne de frică.

— Trebuie să predăm banii la miliție și să spunem tot, continui eu ferm. Poate vor putea lua ei măsuri, înainte ca să părăsească țara străinul acela. Să mergem repede. Bunicul tău ar fi fost mai bine să-și vadă de reumatisme decît să se țină de prostii. Nimic nu-l îndreptățea să le ofere altcuiva, decît statului român. Totul depinde acum de felul în care vor privi lucrurile cei de la miliție, în speță, maiorul pe care l-ai cunoscut la spital.

— N-ar fi mai bine să vorbim întîi cu un avocat ?

— Cunoști vreunul ?

— Da.

— Să mergem atunci la el.

— N-o să-ți fie greu ?

Mă întreabă un lucru imposibil. Ca să mă împiedice ceva să merg cu ea ar trebui să fie un lucru mult mai grav decît o nimica toată de rană.

Cînd ieșim pe poartă, sînt cu zece centimetri mai înalt, pentru că am lîngă mine pe Simona. Afară, soarele puternic mă face să scot ochelarii din toc și să-i arborez pe nas. E mult mai bine acum. Mergem cîteva minute, tîrîș grăpiș apoi, cînd oboseala începe să-și arate colții, nu mă mai pot stăpîni și întreb :

— Mai e mult ?

— Nu. Uite acolo !

Și-mi arată cu degetul o poartă de metal încastrată într-un gard de piatră. Ajungem și fata, în loc să sune ca tot omul, pipăie peretele și, grație unui mecanism doar de ea știut, poarta grea se deschide fără zgomot și putem intra. Curtea e înconjurată de flori din toate părțile, dar nu le pot admira, pentru că intervine ceva.

— Simona ! urlă un individ în vîrstă de vreo cincizeci de ani, cu fața foarte tînără, în ciuda părului albit binișor.

— Nene Iancule, strigă și ea la fel de tare, aruncîndu-i-se în brațe.

Ciocnirea nu lasă urme pe caroseria nici unuia din ei, ba aș zice că, din contră, sînt de-a dreptul încîntați că se află unul în brațele celuilalt. Dacă ar fi cu douăzeci de ani mai tînăr, aș fi precis gelos. Așa, mă mulțumesc să contemplu scena și-mi caut de lucru prin jur.

— Ce te aduce la mine că așa, fără motiv, nu veneai tu, o tachinează nenea Iancu, sorbind-o din ochi.

— Am un necaz, se vaită Simona, bine dispusă dintr-o dată.

— Imposibil. Ești prea drăguță. Tu trebuie să fii ferită de supărări. Flăcăul ăsta ce păzește ?

— Flăcăul se face că plouă, nu vezi, rîde ea.

— Strengărițo, te pomenești că te măriți și nouă nu ne-ai spus nimic. Rușine ! Tanti-ta Veturia de-abia așteaptă să fie nașă...

Simona găsește de cuviință să roșească și să-mi facă un semn, care nu scapă avocatului.

— Ce tot faci acolo semne ? Ce, crezi că nu văd că nu mai puteți unul după celălalt ? Dacă e așa, de ce să vă mai pierdeți timpul ? Haide, nu trebuie să-mi mulțumești pentru idee pentru că, oricum, vă venea și vouă odată și odată. Acum spune, ce te aduce la mine ?

— E vorba de Papà. Presupun că a vîndut chestiile alea din grădină unui străin, pe valută.

— Aoleo, se sperie avocatul, gata să sară din papuci.

— Banii sînt la mine. Spune-mi ce să fac ?

— Care a fost idiotul ?

— Unul Pârvu. E român, plecat în străinătate mai demult.

— Trebuie să vă duceți la miliție să depuneți banii.

— Dar dacă a vîndut ceva ce aparține țării ? nu mă pot stăpîni eu. Nu-l arestează ?

Avocatul o privește pe Simona apoi, la semnul afirmativ făcut de ea, îmi zice :

— Ceea ce ai văzut tu în grădina aceea n-are nici o valoare. Bunicul ei are o mică pasiune, dar ea nu e grădinăritul, ci modelajul. Tot ce ai văzut acolo, e din cel mai autentic ghips și cel mai pur carton. Par însă foarte reale, nu-i așa ?

— Pe mine unul m-a păcălit, zic eu.

— Și pe alții. Asta e păsărica lui. Se crede mare inventator și se plînge cui vrei și cui nu vrei că a fost nedreptățit. Nu e o formă de nebunie gravă. Ai văzut că te poți înțelege cu el în alte privințe.

Acum îmi explic reținerea Simonei, cînd am adus vorba despre grădina bunicului. Ce mai păcăleală ! Și fraierul acela care a dat atîția bani pe nimic... Încep să rîd fără să mă pot opri.

— Asta era deci... De ce nu mi-ai spus de la început ?

— Nu-i greu de ghicit, zîmbește și nenea Iancu. Doar ține la tine...

— Nene, te rog...

— Lasă-l că știe și el, nu mai trebuie să-i spun eu. Ți-era frică să nu se sperie și să fugă. Îți garantez eu că n-o va face. Ce dacă ai un bunic într-o ureche ? Asta nu înseamnă că ești și tu la fel.

Avocatul are dreptate. Acum pot merge la miliție mult mai liniștit.

— Mie mi-e clar că străinul a fost cel care a dat banii. Cei de pe aici n-ar fi avut atîta valută și nici o sută de mii nu-s de ici, de colo. Așa că mergeți sănătoți și să-mi spuneți și mie ce ați făcut, după ce terminați.

Ajungem la miliție și, acolo, ofițerul de serviciu mă salută ca pe o veche cunoștință. Ochii însă i-au rămas lipiți de Simona. Îi spun ce vrem, dar mă ascultă absent și-mi zice mașinal :

— Etajul unu, camera 27.

Urcăm și pe la jumătatea scărilor, dau peste prietenul meu, Ionică-locotenentul.

— A, ce plăcere, zice el.

Nu știu dacă se referă la brațul meu ținut în eșarfă, sau la plăcerea revederii. După cum bănuiți, nu mă in-

teresează cîtuși de puțin plăcerile lui, așa că nu mai stau să aflu despre care variantă e vorba și urc mai departe. Mă oprește punîndu-se de-a curmezișul :

— Pe cine căutați ?

— Am o treabă cu tovarășul maior...

— Și pentru asta v-ați adus și prietena cu dumneavoastră ? Sîntem oare atît de îngrozitori ?

Nu mi-a făcut nici un serviciu deosebit ca să-i dau voie să se întindă la vorbe cu mine.

— N-am adus-o pentru motivele pe care le credeți. Și, acum, vă rog să mă iertați !

Pierdut în admirație în fața Simonei, Ionică pare că n-a auzit ce i-am spus, dar invidia i se poate citi ușor pe figură. E și normal. La spital n-avusese timp să privească capodopera de lîngă mine ca lumea. Dacă cumva o să mă împrietenesc cu el, lucru ce m-ar mira, atunci poate am să-i vînd cîteva secrete, ca să pară pe lîngă băiat frumos și inteligent. Asta cică, impune la femei, mai mult decît frumusețea fizică, dacă nu practic, cel puțin teoretic, pentru că eu n-am întîlnit pînă acum o fată care să umble cu un bărbat numai pentru că e deștept. Totuși, cum minuni s-au mai văzut, cine știe ?

Continuăm urcușul și, cînd ajungem la ușa cabinetului, o las pe Simona să aștepte și deschid, după ce înainte bat bineînțeles ușor, cu grijă și cu un infinit respect. Știți și dumneavoastră cum se bate la ușile persoanelor importante, așa că degeaba vă explic.

— Ce doriți ? mă ia în primire secretara.

Îmi aduc aminte că e prietenă cu Ionică; deci nu va trebui să mă aștept din partea ei la prea multe dovezi de prietenie. N-ar fi exclus nici să-mi pună bețe-n roate fiindcă, aproape sigur, locotenentul i-a povestit ce om

rău sînt și cum mă va înhăța el și mă va arunca după gratii, acolo unde mi-e locul.

— Tovarășul maior Vlad e liber ?

Mă refer la timpul lui, desigur, fiindcă cine ar avea motiv să închidă un ditamai șef, binecunoscut pentru capacitatea lui pe toate meridianele și paralelele globului.

— Este ocupat, îmi răspunde femeia, văzîndu-și de treabă.

Crede că a terminat cu mine, dar va vedea curînd că se înșală.

— Mulțumesc, îi răspund eu și plec.

O las pe Simona să mă aștepte acolo sus, cobor și, după ce-i fac o rugăminte foarte politicoasă ofițerului de serviciu de la poartă, primesc în mînă un receptor care mă pune imediat în legătură directă cu cel pe care-l caut. Îi explic în cîteva vorbe că am nevoie de el mai mult ca de orice altceva pe lume, se miră, apoi pricepe că n-am cum să-i spun povestea la telefon și ne zice să urcăm, eu și Simona și să ne înființăm la cabinetul lui de lucru. Îi fac pe plac și, gîndindu-mă cu satisfacție la mutra pe care o va face secretara, ajung acolo unde mă așteaptă Simona și-i explic în cîteva cuvinte că totul merge pe făgașul cel mai bun. Aștept acolo, pe culoar, cam o oră, în care timp mă întreb dacă nu cumva șeful e înțeles cu subalternul să-mi facă zilele cît mai negre posibil. Cînd să-mi pierd speranța, din cabinet iese un om încadrat de doi milițieni în uniformă. La o primă vedere, tipul n-are nimic anormal la înfățișare, doar că-și bălăngăne capul de la stînga la dreapta și invers, zicînd aproximativ din secundă în secundă : Tic-tac, tic-tac. „O avea vreun... tic", mă gîndesc eu, fără să-i mai acord din prețioasa mea atenție nici măcar un gram.

Îl urmăresc din priviri și deodată-mi aduc aminte că noi doi sîntem vechi cunoștințe, de pe vremea cînd obișnuiam să mă duc la „Hanul cu Cuc" și s-o fac latră. Ce să vă mai zic ? Omul nu e altul decît cel cu care avusesem altercația aceea la restaurant, cînd n-am vrut să-l las să danseze cu Bella. Știam încă de pe atunci că-și va atinge scopul și va merge să-și reîntîlnească colegii de pușcărie pe la locul lor actual de muncă. Sînt sigur că acum putem intra și chiar așa se și petrec lucrurile. Secretara iese, se uită pe coridor și, după ce se miră suficientă vreme că n-am plecat încă, zice :

— Tovarășul maior vă poftește să intrați !

— Mulțumesc, îi răspund eu ca să-i demonstrez că nu-i port ranchiună, apoi îi urmez sfatul.

O las pe Simona să intre înainte, ca să-i ofer maiorului o priveliște plăcută și mă strecor în urma ei, făcîndu-mă cît mai mic, în așa fel ca să nu-i stric impresia inițială.

— Ce-ți mai face rana ? mă întreabă Vlad de cum observă prezența mea.

— Merge... ajutată de picioare, fac eu o glumă care nu descrețește nici cu o iotă fața maiorului.

— Ce s-a mai întîmplat ?

Se așteaptă la ceva rău desigur, fiindcă lucruri bune nu i-am prea făcut cadou anul ăsta. Numai belele și încurcături. Îi fac semn, unul mic de tot Simonei, să înceapă cu povestitul și să nu uite nimic.

— Asta ne mai lipsea, exclamă Vlad cînd Simona termină. Cine naiba l-a pus pe bunicul dumitale să facă pe inventatorul, acum, la bătrînețe ? Iartă-mă că te întreb, l-a văzut un medic pînă acum ? Știi la ce mă refer...

Mă aștept ca Simona să se simtă jignită dar, în loc de asta, pleacă ochii și răspunde abia auzit :

— Da, desigur.

— Și ce-a spus ?

— Că n-are rost să încercăm să-i scoatem din cap ideea că-i un mare inventator pentru că atunci boala lui se va agrava. L-am lăsat în pace, așa cum mi s-a spus, pentru că tratament nu există și, de altfel, nu făcea nimic periculos pentru cei din jur.

— Desigur, pînă ce nu începe să calce legea... Acum însă faptul e consumat. Cînd va remarca lipsa banilor va începe să se agite...

— Nu cred. Aproape că nu-și mai amintește nimic din ceea ce se petrece în zilele precedente. Trăiește numai în prezent.

— Ar fi bine. Dacă totuși întreabă, spuneți-i că ați depus banii la bancă. Mă înțelegi ? La bancă, nu la CEC.

— Nu e cazul să vă faceți griji. Cu mine s-a purtat întotdeauna bine. Nu ne-am certat niciodată. Iar atunci cînd sînt plecată de acasă, își poartă singur de grijă, deci nebunia lui e strict legată, așa cum zicea și doctorul, de grădină. Alex poate confirma. În discuțiile cu el, te poți înțelege aproape normal...

O înțeleg pe Simona. E bunicul ei și, deci, vrea să-l apere. Cînd îmi amintesc însă de faza aceea, cînd l-am cunoscut în chip de mareșal, orice îndoială că e nebun de-a binelea îmi dispare. Fiecare alienat mintal are clipe de luciditate. De ce n-ar avea și bunicul ei cîteva, din cînd în cînd ?

— Trebuie totuși să fii atentă, îi zice mai departe maiorul Simonei. Cînd intervine o asemenea sumă, lucrurile se pot schimba, mai ales că bunicul dumitale crede că banii ăștia i se cuvin pentru munca lui.

Terminînd cu indicațiile, Vlad ia pachetul cu bani și începe să numere. Termină, îi împachetează la loc în hîrtie și zice :

— În rest n-are de ce-și face griji. Nici dumneata, te asigur. De întîmplat n-o să i se întîmple nimic. Ați procedat amîndoi bine cînd ați venit la noi.

— Ia spune, mă ia pe urmă în primire maiorul, l-ai recunoscut pe individul care a ieșit, în ceasornicul ăla, pe cel cu care te-ai bătut la restaurant ?

— Da. Din prima clipă. L-ați arestat ?

— Nu pentru că te-ai bătut cu el, ci pentru o spargere. Vrea să scape basma curată, așa că face pe nebunul. O să-i scot eu sminteala din cap curînd.

— Și pe celălalt ?

— E pus bine la păstrare și el. Pentru aceeași pricină.

N-aș vrea să fiu în situația lui Vlad, cu atîtea belele pe cap. Nu totdeauna e grozav de plăcut să fii șef. Mai există și excepții, iar una din acestea o am în fața mea.

— Spune-mi, domnișoară, dar gîndește-te bine. Banii ăștia nu-i avea dinainte, în mod sigur ?

— Tovarășe maior, nu avem o situație materială prea grozavă. Pe lîngă faptul că trebuie să îngrijească de casă, bunicul mă mai ține și la facultate. De unde să aibă ătîția bani, o sută de mii și valuta. Nu. În mod sigur, Pârvu i i-a dat. Altfel ce rost avea să mai vină o dată, după prima vizită, și de ce a intrat în relații de prietenie cu bunicul. Ba i-a mai băgat în cap că-i va face o chemare să-i viziteze ferma, acolo, la el acasă. De atunci numai de excursia pe care o va face vorbește.

Maiorul îi mulțumește pentru încredere, scrie o chitanță, i-o întinde fetei apoi, după ce-o roagă amabil să aștearnă pe hîrtie totul alături, în cabinetul secretarei, rămîne doar cu mine, față în față.

— De ce-mi făceai semne ? Vrei să-mi spui ceva ?

— Ceea ce i-am comunicat și locotenentului pe care l-ai trimis la mine să mă interogheze. Eu cred că între banii ăștia și atacul asupra lui Papà e o legătură strînsă. Prea coincid una cu alta.

— Îți mulțumesc pentru sugestie, dar sper să nu te dezamăgesc dacă-ți spun că ideea mi-a venit imediat ce am văzut banii. Fiecare cu meseria lui, dragul meu.

— Mai e ceva. M-a viziat la spital Colcer în persoană.

— La tine a fost ? De unde știa că ești internat ?

— Habar n-am. Știați că a fost acolo ? De unde ?

— După... miros.

Nu glumește și-mi face cunoscut ceea ce dumneavoastră știți deja, anume că sfîntul mirosea a spital de la distanță. Tot e bun la ceva și izul specific așezămintelor de sănătate, chiar dacă pe mine mă cam scotea din sărite.

— Ce-a vrut de la tine ?

— O nimica toată. Vrea să mă racoleze, adică să joc la ei. „Echipa“ se numește „Mieii Domnului“ și activează în categoria „oraș“. Le lipsește un centru înaintaș tînăr, fiindcă echipa lui de „old boy's“ a început să ducă lipsă de așa ceva. Altfel retrogradează și-l părăsesc suporterii, mai bine-zis suporterele.

— Și tu ce i-ai răspuns la propunere ?

— Puteam să-l refuz, cînd îmi oferă ce-mi oferă ?

— Adică ?

— Femei la discreție, rîd eu făcîndu-i cu ochiul.

Maiorul nu-și crede urechilor :

— A încercat să te atragă, oferindu-ți femei ?

— Da, plus posibilitatea nu de neglijat, de a afla „marea taină". Mă știi ce curios sînt, cînd e vorba de aflat ceva. De aceea am acceptat, de probă. Dacă nu fac față, desigur, va trebui să-și caute un altul.

Maiorul cade pe gînduri. Știu ce-l roade. Pe de-o parte se bucură că are posibilitatea să afle ce se întîmplă pe la „mieii" ăștia, iar pe de alta, îi cam pare rău că trebuie să aibă încredere într-un suspect. Cum însă crima e una și secta alta, cred că nu va avea nimic împotriva unei asemenea escapade.

— N-are rost, crede-mă. Cum terminăm cu omorul, cum îi luăm la ochi. Numai să găsesc timp să intru nițel în ei, că vor afla atunci toate tainele de pe lumea asta. Tu stai în banca ta și încearcă să nu ne mai provoci necazuri.

Îmi cer scuze că insist, apoi declar :

— Ar fi păcat să se piardă o asemenea ocazie. Dacă pot vedea ce e pe acolo, fără nici un risc, de ce să n-o fac ?

— Cum de te-a găsit tocmai pe tine, și încă la spital ?

— I-oi fi plăcut atunci cînd m-a văzut prima oară, sau mai știi ? Poate i-am căzut cu tronc vreuneia din „oițe". Iar de aflat unde sînt nu era nici o problemă. Cu relațiile lui...

— N-o să-ți fie moale. Sectanții ăștia, fanatici cum sînt, dacă te dibuiesc, s-ar putea să o încurci. Te-ai gîndit bine ?

— Vreau să aflu taina. Ți-am mai spus.

— Să nu te pescuim și pe tine din rîu.

Rîd.

— Oricum, dacă mori ți-e totuna cum mori. În fața plutonului de execuție, sau asasinat de niște sectanți. Ai măcar mîngîierea, în al doilea caz, că ajungi direct în rai, fără să mai schimbi trenul nicăieri.

— Ce ți-a venit cu plutonul de execuție ? se miră maiorul.

— Păi, dacă ne luăm după locotenentul dumitale, omor cu cruzime, aliniatul cutare, legea cutărică din data nu știu care, sentința, moarte prin împușcare. Douăsprezece gloanțe și gata cu viața.

Desigur Vlad nu poate înțelege cum de pot glumi cu lucrurile astea. Cîteodată nu mă pricep nici chiar eu singur, dar dacă firea omului e veselă, de ce să i-o transformăm într-una posacă, fără vreun motiv important ?

— Înainte de a merge la ei, să treci pe aici. Vreau să te dăscălesc niței, să nu faci vreo gafă. În caz că hotărîrea ta e fermă, pot să-ți spun că aveam de gînd să infiltrez un om acolo. Cu atît mai bine că te-ai oferit tu.

Asta era va să zică. Altfel m-aș fi mirat să fie de acord. Plec lăsîndu-l pe maior cu treburile lui care, întîmplător, sînt și ale mele, și o regăsesc pe Simona terminînd declarația. Nu mai are mult și va ajunge la aceeași perfecțiune ca și mine în dat relații la miliție.

— Ești gata ?

— Imediat, răspunde ea.

O văd că pune punct și semnează îi duce foile maiorului, primește învoirea să plece și, uite așa, ieșim amîndoi din cabinet. Au trecut aproape două ore de cînd am venit aici, așa că ar fi bine să căutăm o cofetărie unde se poate găsi un suc sau ceva echivalent. Nu de alta, dar mi-e o sete teribilă.

Cînd să ieșim pe ușa miliției, de cine mă ciocnesc în prag ? De Ionică-locotenentul.

— Pardon, trîntește el vorbele ca pe un ciocan pneumatic, trecînd pe lîngă noi.

Nu cred că m-a recunoscut. Părea foarte absorbit de una din ideile lui.

Locotenentul ne ia astfel locul în fața biroului furniruit la care stă Vlad.

— Ce-a mai vrut Alex E. G. ? se interesează el curios.

— Ai vrut să zici ce-a mai făcut. Nimic de data asta. În schimb, s-a molipsit prietena lui. Uite ce ne-a adus.

Locotenentul privește uluit maldărul de bani, trecîndu-și mîna peste ei ca să vadă dacă sînt reali.

— De unde-i are ?

— Înainte ca să-ți spun, caută-l pe Cazacu. Nu vreau să vă spun povestea de două ori. Veniți amîndoi încoace, să auziți ceva interesant.

Cînd Ionică revine împreună cu locotenentul Cazacu, maiorul și-a fundamentat deja ideile, pe care se pregătește să le expună în fața auditoriului :

— O să vedeți din cele ce-o să vă spun pînă unde poate merge prostia omenească, atunci cînd sînt în joc bani mulți. Te interesează direct, Cazacule, așa că fii atent. Banii care-i vedeți pe masă i-au fost dați bătrînului de către un străin pe nume Pârvu. Acesta a cumpărat cu ei ceva ce, crede el, îi va asigura o avere frumoasă dincolo, în străinătate. Cu alte cuvinte, a plătit fleacurile din grădina lui Udrescu, cu valută forte și o sută de mii de lei.

— Asta zic și eu păcăleală, rîde Ionică cu gura la urechi.

— Nu rîde, că n-ai de ce. Întîmplarea, pe lîngă partea hazlie, are și una gravă. În primul rînd, cine i-a spus străinului de grădina lui Udrescu și de ce. Asta-i prima întrebare. A doua ar fi, de unde a avut el o sută de mii de lei ca să-i dea bătrînului ? La bancă nu i-a schimbat, pentru că am fi fost anunțați. Atunci ? De unde-i are ?

— Poate o fi adus ceva de vînzare. Speculă, adică, zice Cazacu interesat la culme de desfășurarea inedită a cazului la care lucrează.

— Povestea asta este, așa cum ne-a sugerat și cineva pe care amîndoi îl cunoașteți bine, legată strîns de spargerea de la Udrescu de acasă. Uite cum m-am gîndit eu. Cineva vrea să facă o glumă bună, și-i vinde pontul străinului. Asta ar explica de ce mașina lor s-a oprit direct la poarta lui Udrescu și la fel de bine lămurește pentru care motiv aceștia au insistat acolo, pînă ce a ieșit cineva afară. De ce i l-a vîndut ? Simplu. Odată banii în posesia scrîntitului ăluia bătrîn, erau foarte ușor de furat. Și uite legătura cu spargerea. Trebuie să ne ocupăm nițel de Pârvu. Să vedem dacă a părăsit țara sau nu deși, după părerea mea, cum a pus mîna pe ceea ce i-a dat moșul, cum s-a făcut nevăzut. În concepția lui, orice întîrziere îi putea fi fatală.

— Și dacă nu-l găsim ? Ce facem, tovarășe maior ?

— Cazacule, avem și alte treburi de făcut decît să alergăm după un zăpăcit care, încercînd să calce legile statului, s-a păcălit singur. Trebuie totuși să vedem ce-i cu el, pentru ca să dăm de inteligentul ăla cu păcăleala. Merită să-l cunoaștem, pentru că o asemenea idee grandioasă poate să-i mai vină cine știe cînd. De asta ar fi bine să i le scoatem din cap, pînă mai e timp. În caz că

a plecat, va trebui să vedem dacă nu cumva a avut legături mai strînse cu cel care-l însoțea. Simona Udrescu mi-a spus că Pârvu era însoțit de cineva și că, tot timpul cît au durat discuțiile lui cu bunicul fetei, celălalt a rămas la mașină. Asta mă face să cred că individul, foarte înalt și vînjos, după descrierea fetei, avea un rol subaltern.

— Nu putea fi chiar cel care-i dăduse ideea ?

— Posibil, dar puțin probabil. Cazacule, te duci la hotel și te interesezi dacă nu cumva Pârvu a stat acolo însoțit de cineva. În caz că a fost singur, atunci înseamnă că va trebui să căutăm prin oraș un individ înalt și solid, unul care să-ți sară în ochi, așa cum ne-a spus fata. Eu unul m-aș mira să fie de pe aici. Te ocupi de problema asta, Cazacule. Vezi întîi dacă, așa cum mă aștept, individul a întins-o din țară.

Cazacu părăsește încăperea grăbit nevoie mare să îndeplinească însărcinarea, așa că maiorul rămîne singur cu Ionică.

— Vrei o cafea ? îl întreabă maiorul.

— Nu, mulțumesc. Am băut una la tribunal. Merge greu, tovarășe maior, sînt o droaie de cazuri. Se pare că de la o vîrstă anume lumea se prostește...

— Mulțumesc, Ionică, rîde maiorul în timp ce locotenentul se face stacojiu.

Cînd vede că maiorul ia totul drept o glumă, se redresează moral și o dregе :

— Vorbeam de anumiți oameni, cei care se satură de conviețuit împreună, după zece, cinsprezece ani de căsnicie. Aștia sînt cei mai mulți.

— Fii mai operativ că nu strică. Sau e pe acolo vreo arhivară...

CAPITOLUL XI

În care Maria Magdalena mă ia sub aripa ei ocrotitoare, încep să aflu cîte ceva din „taină", iar maiorul Vlad face o primă mutare pentru mat.

Fără mașină e cam greu de circulat, cînd ești obișnuit pe patru roate, avînd un volan în mînă. Spre surprinderea mea, mă descurc pe picioarele mele proprii și, cînd spun asta, înseamnă că nimeresc pe strada Șerpuită din primul foc, iar casa din al doilea. Și n-aș fi găsit-o ușor, din cauza întunericului, dacă dinăuntru nu s-ar fi auzit un cor ce cîntă o melodie tărăgănată. Am devansat cu o zi venirea mea aici, pentru că ard de nerăbdare să-mi aduc modesta contribuție la lămurirea cauzelor care fac pe unii să-și piardă capul într-un asemenea hal, încît să lase totul baltă pe pămînt, pentru o fericire ipotetică de sus. Maiorul n-are decît să găsească criminalul, asta e treaba lui, iar eu am să-l ajut așa cum pot. Pînă la elucidarea cazului, cum n-am altceva mai bun de făcut, iar orașul nu-l pot părăsi, pentru că am să-i lipsesc precis lui Ionică, îmi fac de lucru pe aici.

Sfatul maiorului de a mă păzi de ei mă face să rîd de-a dreptul. Mieii n-au fost niciodată periculoși, decît în povești. Ori eu număr printre strămoși o droaie de cojocari care se pricepeau de minune să tăbăcească orice piele li se punea la îndemînă.

Deschid portița de la stradă, intru și, ca un făcut, aud adunarea zbierînd încîntată :

— Bine ai venit de ne mîntuiește !

Zic în gînd „mulțumesc", intru și trîntesc portița în urma mea. Pe dată melodia încetează ca retezată cu cuțitul. Urc treptele pînă la ușă și aștept să se milostivească cineva de mine, după ce voi bate. Înainte să apuc, însă, ca să bat, aud vocea lui Colcer întîmpinîndu-mă :

— Bine ai venit, intră !

Și ușa se deschide singură. Nu mă arăt mirat de trucurile lui răsuflate, care nu mai pot impresiona nici măcar un pionier mai răsărit, împing ușa și intru. Pe dată cineva mă apucă de mînă și mă introduce într-o cameră în care simt prezența mai multor oameni. Spun „simt", fiindcă de văzut n-am cum să-i văd. Împrejur e întuneric. Pe mine unul, benza în care-și înconjoară diverși indivizi faptele atunci cînd au de-a face cu mine a început să mă cam supere. De ce-a fost inventată lumina electrică ? Ca să ne lipsim de ea ?

— Fraților și surorilor, aud vocea lui Colcer vorbind de undeva de sus.

Pe dată, o rază de lumină verde, subțire ca un brici, începe să se întindă dintr-un colț spre tavan și-n lumina ei îl văd pe predicator, instalat într-un fotoliu, aproape de tavan. Din punct de vedere tehnic nu mi-e încă foarte clar cum de stă suspendat fotoliul ăla sus, dar nu încape îndoială că e o șmecherie la mijloc.

— Fraților și surorilor, continuă Colcer, acesta de aici e un rătăcit ca atîția alții, ce a găsit în sfîrșit calea adevăratei credințe. Primiți-l între voi !

În jurul meu încep să se audă șoapte, după care totul se liniștește. Raza-și schimbă înclinația și se oprește pe chipul meu. Clipesc des din cauza luminii, dar nu devin violent, fiindcă n-am nimic corespunzător

pe aproape ca să reeditez isprava cu lanterna hoțului de acum cîtva timp.

— Liniște, surorilor, zice sfîntul, în timp ce raza se plimbă de-a lungul statuii mele, de sus în jos și de jos în sus.

— Care din voi îl vrea ?

Ia stai. Parcă nu era vorba să fiu vîndut ca sclav... Pînă să apuc să protestez în mod oficial împotriva unui asemenea tratament, hărmălaia se întețește în jurul meu, crescînd pînă la stadiul de vacarm. Îmi dau seama ascultîndu-le că nu se înțeleg în nici un fel proprietatea cui să fiu. Înainte ca să se ia la bătaie, vocea de sus restabilește ordinea :

— Fiindcă văd că nu vă hotărîți, o să-l ia Maria Magdalena.

Strigăte de protest se aud în jur :

— Tot ea ? ! ?

— Așa vrea El.

Asta fiind voia superioară, femeile se liniștesc și nu mai cîrtește nici una. Nimeni nu mai protestează și lucrurile revin la normal. Toată lumea începe să cînte, în timp ce lîngă mine se așează o făptură cu păr lung și mătăsos, care-mi mîngîie fața pentru o clipă.

— Vino cu mine ! îmi suflă o voce la fel de mătăsoasă.

N-am nici un motiv s-o refuz cînd îmi cere un lucru atît de mic. Mă scol și o urmez. După ce mă împiedic bineînțeles de cîteva trupuri întinse la pămînt, fără ca să-mi aud însă nici o vorbă „de dulce", reușesc să trec printr-o ușă deschisă înaintea mea de Maria, apoi femeia umblă la un întrerupător și-n jur se face lumină. Așa mai merge ! Acum pot s-o văd în sfîrșit la față pe cea care mă luase. Femeia care-mi stă înainte are tot

ce-i trebuie pentru ca să ducă omul în ispită, la fel ca și surata ei din Biblie. Brunetă, cu pielea ușor arămie și niște ochi mari, migdalați, e măruntă de statură, dar din ea se degajă un „nu știu ce", pe care-l simt cu toată ființa. Se uită la rîndul ei la mine, îmi zîmbește și-mi spune :

— Așează-te pe pat !

Am uitat să vă spun că sîntem într-un dormitor, dacă așa se poate numi camera prevăzută cu un pat dublu, oglindă și cîteva scăunele joase. Îi fac pe plac, fiindcă iarăși n-am motive temeinice s-o refuz. Pe dată, lumina se stinge, apoi simt că se apropie și mai simt ceva. Femeia e complet dezbrăcată. Cum a reușit să facă turul ăsta de forță, nu știu. Pot să vă spun, însă, că n-am întîlnit în viața mea pe cineva care să se dezbrace cu o asemenea viteză. Acum m-am lămurit ce vor de la mine. Dacă și ceilalți, cei de dincolo, sînt în aceeași ținută, atunci atît cu cît și maiorul ne înșelăm, pentru că cei de aici nu fac parte din altă sectă decît cea a nudiștilor. În ceea ce mă privește, n-am nimic contra lor, dar doresc pe cît se poate să-mi păstrez îmbrăcămintea intactă.

— Umblă ușor cu mine, drăguță, îi spun eu cînd simt că-mi desface nasturii de la cămașă. Am în umăr o rană, care nu mă lasă să zbor, deși aș vrea.

— N-am știut, șoptește ea, ridicîndu-se.

Revine cu un pahar pe care mi-l îndeasă în mînă :

— Bea. N-o să mai simți durerea !

— Ce-i asta ?

— Bea și nu mai întreba. O să-mi mulțumești pe urmă !

Mă smulg din mrejele glasului ei la fel ca și colegul meu Ulisse din ghearele sirenelor și, cum nu se găsește nimeni să mă lege de catarg, gust numai puțin. Băutura n-are nimic suspect în ea. Doar atît că e dulce. Foarte dulce chiar. La ora asta, cu gura uscată din motive obiective, aș avea nevoie de exact contrariul ei.

— De ce nu bei tot ?

— Fiindcă mi-e sete. Grozav de sete, iar ce-i aici în pahar e dulce.

— O să-ți facă bine. E o băutură pe care o fabricăm aici în casă, din plante diferite.

Fie ce-o fi. Beau pînă la fund paharul și pe dată mă cuprinde o căldură, cam de la patruzeci de grade în sus. Plus, desigur. Îmi șterg transpirația cu o mînă, dar sudoarea începe să-mi șiroiască pe spate. Pe urmă totul se contopește într-un amalgam de culori sub forma unui curcubeu ce se învîrte, se desparte în alt curcubeu mai mic, apoi într-o mulțime de cercuri, romburi și patrate. Mă simt mult mai bine, doar atît că nu mai pot suporta pe mine nimic. Cînd îmi revin și deschid ochii, în cameră nu mai e atît de întuneric. Lîngă mine Maria respiră precipitat, așa că nu mi-e frică c-o să se repete povestea cu Bella. Vă închipuiți ce fericire pe capul meu cînd o aud și vorbind.

— Ridică-te !

Vocea nu-i mai păstrează nimic din dulceața de la început. Să zicem doar atît. E foarte oficială. Rolul ei s-a terminat desigur, iar acum urmează partea a doua. Mă simt complet sleit, dar sînt departe de a fi epuizat cu totul. Nu mai pricep nimic. Înainte nu știa cum să facă să mă culce, iar acum se dă de ceasul morții să mă scoale. Naiba să le mai înțeleagă pe femeile astea. Dacă nu știe ce vrea, de ce nu-și

vede de treburi și încurcă lumea? Mă ridic și-mi caut hainele.

— N-ai nevoie de ele, mă oprește femeia.

A, nu. Asta nu. Îi comunic intentia mea fermă de a nu face un pas afară, dacă nu mi se redau hainele, cînd de sus se aude vocea binecunoscută a sfîntului:

— Lasă-l să se îmbrace!

Auzind ordinul, Maria se potolește și-mi dă ce i-am cerut. Curînd nu mai există prin partea locului nici urmă de noi. Am ieșit afară și ne-am reîntors în prima cameră. Acum s-a făcut lumină și aici, așa că-i pot vedea pe toți. Nu sînt mulți, cam douăzeci, și, așa cum m-am așteptat, goi pușcă cu toții. În afară de acest mic amănunt, adunătura e destul de simpatică. Majoritatea sînt tineri, lucru de mirare, dacă ar fi să judec după capul meu.

— Fraților și surorilor, sîngele nostru s-a împrospătat cu un nou venit. Trebuie să-l botezăm. Ce ziceți de numele ăsta, Iacob?

Desigur nimeni nu vine cu altă idee. În ceea ce mă privește, nu-mi cere părerea dacă sînt de acord sau nu și nici nu-mi testează preferințele.

— Frate Iacob, zice Colcer pe urmă, primește botezul.

Acum îmi pare rău că n-am rămas dezbrăcat, fiindcă orice botez presupune și ceva apă asociată. Sînt luat pe sus, așezat pe o masă și un binevoitor îmi toarnă în cap o găleată plină. Aș zice chiar un ciubăr dar, cum nu-l văd, mă abțin să fac aprecieri.

— Acum ești de-ai noștri, îmi zice Colcer, fără să se mai gîndească la ceea ce i-am spus înainte. Anume că am să vin la ei de probă.

— Să cîntăm și să-i mulțumim domnului, mai spune el.

Și, pe dată, toți încep să facă vocalize, mai puțin cunoscutul dumneavoastră care habar n-are de nici o melodie cucernică.

— Și iartă-ne pe noi, cîntă toți în cor, cu ochii în tavan.

Așteaptă probabil o minune dar, cum nimic nu se întîmplă, sfîntul îi invită la garderobă să-și ia hainele și să elibereze locul cît mai repede.

— Să vii și mîine, îmi spune el, încercînd să vadă pe figura mea un semn de refuz. Mă feresc să-i spun ceva de genul ăsta și declar foarte entuziasmat :

— Cu plăcere, dar o vreau... pe Maria !

Îl văd că zîmbește pe sub mustăți :

— Fiule, asta e cam greu. Maria e cea mai bună dintre noi. Or să se supere celelalte...

— O fi, dar eu o vreau pe ea !

— Să mai vedem. Dacă nu poți veni, nu-i nimic. Poți s-o faci cînd vrei...

Plec, uitîndu-mă la ceas și minunîndu-mă cum de au trecut patru ore de cînd sînt aici. Culmea e că mi-e foame, o foame cumplită, cînd normal ar fi fost să nu mai am chef de nimic. Simt în mine o energie și nevoia să țopăi e atît de acută încît abia mă pot abține...

Ajung acasă tocmai cînd telefonul sună pentru ultima oară, așa cum mi se întîmplă de obicei, fără excepție. Cum pun mîna pe el, cum se emoționează și tace. Degeaba încerc să ghicesc cine are nevoie de mine la ora asta, pentru că n-am nici o șansă. Cînd, contrar așteptărilor, îl aud din nou sunînd. De data asta-l prind exact la fix. Ridic, spun „alo", apoi aștept. Pe urmă, vine tonul, semn că cel de dincolo a închis. De

acum încolo, n-o să mai ridic. Fac mic sunetul, mutînd disculeţul acela pe care-l ştiţi spre clopoţelul mic, mă dezbrac în pijama şi mă culc. Sînt cam obosit după „şedinţa" de la Colcer. Adorm desigur repede şi visez tot felul de prostii, din acelea care-ţi fac somnul... nesomn. Visele se prelungesc cam mult şi, cînd mă trezesc, sînt lac de apă iar capul mă doare, să-mi pleznească nu altceva.

Pentru asemenea dureri, am o soluţie infailibilă. Apa rece, din aceea din care se găseşte din belşug la robinet. Umplu un lighean cu lichidul transparent şi bag capul în el, ţinîndu-mă de nas. Cînd îl scot afară, văd că mi-e mai bine. Repet operaţia. Acum mi-e şi mai bine. Asta da medicament !

Mă întorc în cameră şi vreau să mă culc din nou. Cînd mă întind pe pat, simt sub mine ceva tare. Pipăi cu mîna şi o scot avînd în pumn o piatră de mărimea unui ou de găină, în jurul căreia e înfăşurată o bucată de hîrtie. O desfac, aprind veioza şi citesc singurul cuvînt scris pe ea :

CRIMINALULE !

Închid ochii, îi deschid, citesc din nou acelaşi cuvînt, apoi mă conving de un lucru, acela că aş face mai bine să dorm şi să las visele deoparte. Pun capul la loc pe pernă, sting lumina şi las totul pe mîine

. . . . . .

Maiorul Vlad vine la serviciu de dimineaţă, îşi lasă servieta lîngă cuier, apoi deschide fereastra şi trage adînc în piept aerul. Astăzi se împlinesc douăsprezece ore de cînd s-a lăsat din nou de fumat. Recordul, trei zile, rezistă încă, dar mai e puţin şi va fi depăşit în mod sigur.

După ce maiorul se satură de respirat, deschide geanta, scoate din ea un dosar și se adîncește în lectură.

— Permiteți, tovarășe maior? întreabă figura zîmbitoare a locotenentului Ionică, din pragul ușii.

Vlad ridică ochii din hîrtii și dă drept peste fața luminată de fericire a celuilalt. „O fi acceptat Amalia să-l ia de bărbat", se gîndește maiorul, fără să-și poată explica altfel bucuria lui Ionică.

— Ce s-a întîmplat, întreabă totuși Vlad, fără să mai ridice ochii.

— L-am găsit pe soț, tovarășe maior. Nu este decît unul care nu ne poate spune unde se află soția, și acela se numește Iorgu Dobrescu.

De data asta maiorul are de ce ridica ochii :

— Nu mai spune. Prietenul Elenei Popescu ?

— Chiar el. Cum i-am văzut numele în dosar, nici n-am mai stat să mă gîndesc și am fugit la avocatul lui. Ceea ce am aflat de la el coincide cu presupunerile noastre. Iorgu e în divorț cu nevasta de aproape un an de zile, iar femeia nu e de acord cu despărțirea, decît dacă Iorgu Dobrescu îi lasă ei casa. S-ar părea că avem mobilul crimei aici.

— Măi Ionică, tu sări de la una la alta. Întîi tragi pe Alex, apoi, cînd ți se ivește alt suspect, uiți de primul și-l preferi pe celălalt. Pot să te întreb de ce?

Locotenentul tace încurcat de remarca lui Vlad. Oricît ar fi de subiectiv, tot nu poate să nege că superiorul are dreptate.

— Prin descoperirea identității victimei, am făcut un mare pas înainte, dar nu pe cel decisiv. Avem o dovadă acum că Elena Popescu e implicată cumva în ancheta noastră. Se impune cu atît mai mult s-o găsim.

N-ar fi de mirare să se afle chiar la Iorgu acasă. Află adresa și caut-o acolo. În caz că dai de ei, adu-i încoace.

— Adresa o am de la avocat, tovarășe maior.

— Foarte bine. Iei cu tine cîți oameni vrei, te duci acolo și-i rogi politicos să vină cu tine, deoarece un oarecare maior Vlad vrea să le spună o vorbuliță la ureche. S-ar putea să ne spună lucruri interesante.

. . . . . .

Dis-de-dimineață, locotenentul Cazacu, purtînd nelipsita servietă diplomat în mînă, își îndreaptă pașii spre unicul hotel, numit „Bulevard" în amintirea unor vremuri cînd, probabil, acolo fusese o șosea sau ceva asemănător. Cu vremea, clădirea modernizată de nenumărate ori, funcție de capriciile cîtorva arhitecți, își pierduse mult din forma inițială, dar nimic din inconfortul binecunoscut nefericiților pasageri ocazionali.

Pe drum, ca orice lucrător conștiincios, locotenentul își făcuse un plan de bătaie, luînd în considerare pînă și ipoteza puțin probabilă că funcționarii de acolo or să vrea să ascundă adevărul. Înarmat cu toate argumentele posibile, Cazacu intră în holul impunător și se îndreaptă glonț spre recepție.

— Camere după ora doisprezece, îl ia în primire o fetișcană brunetă, care își face de lucru cu nasul vîrît într-un registru.

Cum hotelul respectiv nu e „Intercontinentalul" și nici vreun alt hotel central, aglomerat în orice zi a săptămînii, Cazacu nu se pierde cu firea și așteaptă răbdător ca fata să-i acorde puțină atenție.

— V-am spus. Camere după ora doisprezece, zice din nou funcționara fără să se uite cu cine stă de vorbă.

— Aveți un director pe aici, se interesează locotenentul după încă un sfert de oră de așteptare.

— Degeaba, tot nu vi se va da cameră pînă la ora DOISPREZECE !

— Dar eu nu vreau cameră, izbucnește locotenentul. Vreau să stau de vorbă cu directorul. Miliția !

În fața legitimației pe care Cazacu i-o vîră sub ochi, fața se transformă în amabilitatea întruchipată.

— De ce nu spuneți așa ? Luați-o pe coridor la stînga și o să vedeți o ușă pe care scrie „Direcția". Dar să știți, îi strigă ea, tovarășul director n-a venit încă !

— Atunci poate mă ajutați dumneavoastră...

— Aveți calitate oficială, sau vreți să vă ajut, așa, pentru dumneavoastră ?

— Cît se poate de oficial, i-o retează locotenentul, scoțînd un carnețel din geantă.

Vederea caietului cu coperți negre îi provoacă o oarecare neliniște femeii.

— Ce doriți să știți ?

— Ați avut acum cîteva zile un pasager, un străin, pe nume Pârvu. V-aș ruga să vă uitați în registrul pe care cred că-l știți pe dinafară, după cît de atentă îl studiați înainte, și să-mi spuneți dacă a locuit la dumneavoastră sau nu.

Funcționara, pe al cărei ecuson scrie mare, cu litere aurii : Emilia Băluță, nu schițează nici un gest și spune :

— Nu-i nevoie să mă uit. În tura mea a venit. Eu l-am înregistrat.

— Perfect, se bucură Cazacu, mirat de un asemenea noroc.

În calculele lui, funcționarul care-l luase în primire pe Pârvu ar fi trebuit să fie liber pe cîteva zile, cu recuperare firește, iar căutarea lui ar fi durat sufi-

cient de mult ca maiorul să se întrebe cum naiba de locotenentul se mișcă așa încet, cînd are de adus la îndeplinire o sarcină de nimica toată.

— Mai era cu cineva cînd a venit ?

— Da. Era însoțit de un român, un gigant înalt și solid, cum n-am văzut mulți prin oraș. Îl cheamă... Un moment să mă uit, Micu.

— Și mai cum ?

— Nu e trecut, am omis, zice speriată fata căutînd un prenume care nu există în registru.

— I-ați luat datele din buletin sper. Sau nu-l avea la el.

— Fără buletin nu avem voie să dăm camere, zice indignată fetișcana, de parcă orice umbră de bănuială aruncată asupra hotelului ar fi fost o jignire personală pentru ea.

— Dați-mi vă rog datele să le scriu. Va să zică, Micu și nu se mai știe cum, domiciliul stabil în Botoșani, strada Teilor numărul 7. Să sperăm că tot acolo locuiește, își zice Cazacu, închizînd carnețelul.

Înainte de a pleca se simte tentat să-și vîre nasul nițel în scriptele hotelului dar, cum nu vrea să le ia pîinea de la gură colegilor de la „economic", se abține, mulțumește politicos și, după ce-i urează funcționarei distracție plăcută în continuare, lucru care-o face să se înverzească la față, pleacă. Perspectiva unei deplasări la Botoșani nu-i face mare plăcere, fiindcă numai drumul pînă acolo durează vreo opt ore bune. Nu-i rămîne decît să spere că maiorul va rezolva altfel problema, cerînd ajutorul colegilor de breaslă din orașul de reședință al lui Micu.

. . . . . .

Instalat confortabil în Dacia miliției, locotenentul Ionică, însoțit de unul din colegii săi mai mic în grad, străbate în mare viteză străzile orașului. Ca totdeauna atunci cînd merge cu șoferul preferat al maiorului, Ionică stă în spate, din spirit de prevedere, cedînd locul de lîngă șofer plutonierului Avasiloaie.

— La ce număr spuneți că este, tovarășe locotenent ? se interesează șoferul, încetinind viteza bolidului pe patru roate.

— 24.

— Nu mai e mult, 20, 22... Aici.

Locotenentul descinde din automobil, pipăindu-și cu o mînă pistolul, iar cu cealaltă mandatele de aducere semnate de procuror.

— Dumneata rămîi jos în stradă, îi spune șoferului Ionică. Avasiloaie, mergi cu mine !

Astfel, cei doi urcă treptele pe care l-ați văzut nu demult pe Pavel și sună la ușa lui Iorgu. Auzul locotenentului nu poate fi înșelat de pașii ușori din dosul peretelui.

— Deschideți, miliția ! strigă el ceva mai tare decît ar trebui.

Pașii se depărtează la fel de ușor, în timp ce Ionică se gîndește pentru prima oară că n-ar fi fost rău să fie mai mulți pe acolo.

— Du-te în spatele casei, să n-o șteargă cineva pe acolo, îi ordonă el plutonierului, fără să mai piardă timp.

Acesta se execută în pas alergător, în timp ce Ionică sună în continuare, insistînd.

. . . . . .

— Am primit răspunsul de la Botoșani, îi spune Vlad locotenentului Cazacu. Pe clientul nostru îl

cheamă Micu Isarie și e binecunoscut pe acolo. Are cazier. A făcut doi ani pentru bătaie. I-a rupt unuia coastele dintr-o lovitură. Pe urmă, s-a cuminţit, dar de lucrat tot nu lucrează pe nicăieri iar acum lipseşte din oraş de cîteva săptămîni. Trebuie să-l găsim neapărat. L-am dat în urmărire pe tot teritoriul. În ceea ce-l priveşte pe Pârvu, ăsta şi-a luat zborul, la propriu, nu la figurat, de pe aeroportul Otopeni, la cîteva ore după tranzacţia cu Udrescu. Exact aşa cum m-am aşteptat. N-a mai stat să piardă vremea şi s-a grăbit să-şi valorifice investiţia. Să-i fie de bine şi să aştepte să crească ce crede el din pămîntul în care va sădi legumele alea. Acum, înainte de a pleca, te rog să-mi faci un serviciu. Caută-l pe Ionică şi anunţă-l că vreau să-i văd achiziţia. Să mi-o aducă încoace.

Cazacu pleacă grăbit nevoie mare, iar maiorul rămîne în aşteptarea unei vizite, pe care o dorea de foarte multă vreme. Cum nu era din vina lui, că n-avusese plăcerea pînă atunci să dea ochii cu Elena Popescu, Vlad nu-şi face probleme prea mari, gîndindu-se că va găsi el un mijloc s-o facă să vorbească.

— Am adus-o, tovarăşe maior, zice Ionică intrînd în birou în spatele unei făpturi blonde, angelică la înfăţişare, dar avînd ceva vulgar în felul cum se mişca.

— Luaţi loc, domnişoară, cum aţi dormit ? o întreabă maiorul, de parcă toată noaptea nu avusese altă grijă decît să ştie cum s-a simţit femeia în noaptea trecută !

Elena nu răspunde. E tot supărată, aşa că Vlad se gîndeşte s-o împace anunţînd-o cu bucurie în glas că

s-a gîndit să-i dea drumul. La auzul vorbelor pe care le aștepta demult, Elena spune înțepată :

— Era și cazul. N-aveți nici un motiv să mă țineți aici.

— De ce ? întreabă maiorul, e o plăcere pentru noi să vă putem găzdui cît mai mult timp. Să cred că nu v-a plăcut aici ?

— Cînd pot pleca ?

— Imediat, domnișoară, îi răspunde Vlad.

Ca împinsă de un resort, femeia se ridică de pe scaun.

— Pot să-mi recapăt lucrurile.

— Imediat... ce ne veți răspunde la cîteva întrebări, o întoarce maiorul ca la Ploiești, spre dezamăgirea femeii.

— Dar spuneați că...

— Mențin cele promise, dacă ne ajutați să facem lumină într-o poveste care ne rîcîie de multă vreme pe mine și pe tovarășul locotenent aici de față.

— V-am mai spus și ieri. Nu știu nimic. Sînt bolnavă, am concediu medical. Sufăr cu nervii, așa că nu aveți nici un drept să mă țineți aici.

— Vă puteți plînge de liniște ? se repede Ionică. La noi aveți exact ceea ce vă trebuie ca să vă însănătoșiți grabnic. Nici musca nu se aude. Am sau n-am dreptate ?

— Nu zic că n-aveți, dar oricum nu prea seamănă a odihnă șederea la dumneavoastră aici.

Sătul de discuții sterile, maiorul ia frînele în mîini și declară :

— Una și cu una fac două. Dacă vreți să plecați de aici, trebuie să ne răspundeți la cîteva întrebări.

— Și dacă nu ?

— Atunci vă pun sub acuzare pentru complicitate la crimă și vă arestez, pînă la judecarea procesului. Alegeți. N-am prea mult timp de palavre.

— Riscați să luați douăzeci de ani, îi face cunoscut pe un ton dulce Ionică. Adăugîndu-i la cei douăzeci și cinci ai dumneavoastră, rezultă patruzeci și cinci... Socoteală simplă.

Elena pălește, se uită să vadă unde-i gluma, pricepe că nu e nici una pe acolo, apoi își vîră capul în palme și spune cu vocea gîtuită :

— Întrebați-mă ce doriți să știți.

— În primul rînd, unde se află Iorgu Dobrescu ?

— Nu știu. A plecat acum două zile și de atunci nu l-am mai văzut. Nici bani nu mi-a lăsat pentru mîncare. A plecat într-o noapte de acasă, împreună cu alți doi inși...

— Cine sînt aceștia, știți ?

— Pe unul îl cunosc. Îl cheamă Pavel. A mai fost pe la noi. Pe celălalt nu l-am mai văzut pînă atunci. Au plecat, spunîndu-mi că se întorc pînă dimineață, dar l-am așteptat degeaba. N-a mai venit.

— Care sînt relațiile dumneavoastră cu Iorgu ?

— Vrem să ne căsătorim. După ce va divorța, se înțelege.

— E însurat ?

— Da.

— O cunoașteți pe nevasta lui ?

— Nu.

— N-ați văzut-o niciodată ?

— Nu. Niciodată.

Vlad termină cu întrebările pentru moment, pregătindu-se să declanșeze atacul decisiv.

— Spuneți-ne, ce-ați căutat în seara zilei de 24 iulie în apartamentul prietenei dumneavoastră, Rodica Tecuci, împreună cu un oarecare Alex E. G.

Elena nu reacționează în nici un fel :

— În seara aceea n-am fost acolo, ci am dormit la Iorgu. Nu știu ca la Rodica să fi fost un bărbat cu numele de Alex E. G.

Replica a fost dată mult prea repede, după părerea maiorului, pentru ca să fie adevărată.

— Sînteți sigură ?

— Absolut.

— Dar pe data de 22, în jurul orei prînzului ?

Elena cade pe gînduri.

— Pe 22, asta a fost marți... Marți mi se pare că am fost în oraș cu Vera.

Maiorul o privește compătimitor, în așa fel că femeia-și dă seama, fără să fie nevoie de cuvinte, că a sfeclit-o.

— Cum se face că vă aduceți aminte atît de bine ce-ați făcut pe data de 24, iar ziua de 22 vă e mult mai neclară ? Ce s-a petrecut pe data de 24, domnișoară Elena Popescu ?

— Nu știu. Mi-a rămas în minte pur și simplu, fără vreun motiv anume. Poate pentru că m-am întîlnit cu Iorgu și nu ne mai văzusem de multă vreme.

— Uite ce e, zice Vlad plictisit, haide să lăsăm joaca, pentru că pe mine teatrul nu mă amuză decît pe scenă și jucat de profesioniști. În casa prietenei dumitale s-a comis o crimă. Știi ce-i aia o crimă, așa-i ? Iar cea care a fost omorîtă nu e alta decît nevasta prietenului dumitale Iorgu. Tot mai susții că nu știi nimic ?

Tăcerea e singurul răspuns. Fetei i-a pierit graiul, iar din curajul cu care înfruntase întrebările maiorului n-a mai rămas nici urmă.

— Ce garanție ai, continuă Vlad pe același ton amabil, că Iorgu Dobrescu nu va recunoaște totul, dînd, de exemplu, vina pe dumneata? S-au mai văzut cazuri. Atunci mai merită să-l aperi? Gîndește-te bine ce riști. Să-ți petreci cei mai frumoși ani în închisoare.

— Vă rog să mă credeți, nu știu nimic.

— Mai ai timp de gîndire pînă mîine. Poate-ți amintești. Te poți duce acasă, dar ia aminte. Să nu faci prostii. N-ai nici o șansă la zece mii să scapi, în caz că te gîndești să fugi. Iar pe Iorgu îl vei găsi aici, atunci cînd vei veni. E doar o chestiune de timp să punem mîna pe el.

Femeii nu-i vine să creadă cînd vede ușa deschisă în fața ei. Rămas singur, împreună cu Ionică, maiorul face cîteva însemnări pe niște file albe, apoi zice :

— Mîine va veni aici și ne va spune tot. Dacă nu, înseamnă că e mai tare decît credeam. Am lăsat-o să se gîndească dacă dragostea ei pentru Iorgu merită sacrificiul de a sta în închisoare atîta vreme. Nu m-ar mira, continuă Vlad, ca pînă mîine să descopere că nu ține la el atît de mult cît credea.

— Dacă fuge, tovarășe maior.

— Nu-i nici o problemă. O s-o prindem repede, iar lucrul ăsta-l știe și ea, chiar mai bine ca noi.

— Deci, tot Iorgu, zice Ionică ca și cum ar fi știut el că Dobrescu e criminalul.

— Nu e sigur. Ceea ce vreau eu acum e să adun faptele la un loc, să le amestec bine și să vedem dacă nu dă oala-n foc, adică dacă nu răsuflă ceva. Ar fi de

mirare ca cei doi, care au un amestec în crima asta, fără îndoială, să nu se acuze reciproc. Totdeauna așa se întîmplă. Ce să-i faci, în ziua de azi nu mai poți avea încredere nici măcar într-un complice. Atunci cînd nu știi ce a declarat celălalt, e foarte ușor să te dai de gol. Ai numai nițică răbdare să-l găsim pe Dobrescu și dacă nu ți-o place...

— Unde a putut dispărea ?

— Poate a simțit ceva în aer. Unii infractori au proprietatea de a simți cutremurele care-i primejduiesc, mai ceva ca animalele sălbatice. N-avea grijă, c-o să-l găsim noi. Am și început investigațiile. Am multiplicat fotografia și am distribuit-o, dar cel mai tare ne încurcă faptul că individul ăsta nu lucrează nicăieri.

— Poate ar fi bine să-i percheziționăm locuința. S-ar putea să găsim ceva...

— Nu-i rea ideea. O să încerc să obțin un mandat. Vino peste o oră să-l iei și nu mai pierde timpul.

— Nu vă faceți griji, tovarășe maior, o să fie totul bine, zice Ionică.

— Ți-a ghicit Amalia în cafea, de știi atît de bine ? Sau e doar o părere personală ?

. . . . . .

Întors la locuința lui Iorgu, locotenentul are surpriza s-o găsească pe Elena deschizînd ușa.

— Uite că ne întîlnim din nou, domnișoară, îi zice vesel locotenentul, bucuros de revedere. Dar parcă era vorba să meditați acasă la dumneavoastră, nu aici. Cum se face că ați greșit drumul și, mai ales, de unde ați avut alte chei ? Fiindcă ale dumneavoastră au rămas la noi, continuă Ionică, legănînd pe degetul arătă-

tor cheile de la locuința lui Iorgu, confiscate de la Elena.

— Mai există un rînd de chei, puse bine la un loc sigur, răspunde femeia. Pentru caz de nevoie...

— Mă bucur că mi-ați spus. Acum ce aveți de gînd să faceți în orele care v-au mai rămas ? Rămîneți aici și ne asistați la percheziție, sau plecați acasă ?

— Dacă se poate, aș rămîne, zice încet Elena.

— Cum vreți, răspunde locotenentul ferm hotărît să fie cavaler.

Încetul cu încetul, casa lui Iorgu e trecută prin sită, de niște specialiști în materie, fără ca să se descopere nimic deosebit. Uitîndu-se din cînd în cînd la Elena, Ionică se hotărăște în cele din urmă s-o angajeze pe post de barometru, fiindcă aproape sigur că n-o va convinge să joace împreună jocul acela cu rece-cald. Deci, mulțumindu-se să privească din cînd în cînd pe furiș la fată, locotenentul începe să se plimbe prin cameră, apropiindu-se de mobile. Pe fața Elenei nu se citește nimic.

„Dacă e ceva ascuns, nu e aici, constată Ionică în cele din urmă. Prea stă liniștită". Mulțumit de constatare, trece în bucătărie, cu efecte mult mai mulțumitoare pe fizionomia femeii. „Aici trebuie să fie !" își spune încîntat locotenentul, strigîndu-le celorlalți doi :

— Ia veniți încoace.

Teama inițială afișată de Elena se transformă în panică. E gata s-o ia la fugă, dar Ionică, o oprește :

— Vreți să plecați tocmai acum ? Pentru ce ?

— Sînt obosită... Foarte obosită. M-aș duce acasă.

— Credeam că vreți să rămîneți aici. Dacă nu, de ce ați venit totuși ?

— Puterea obișnuinței, cred, mai zice ea reașezîndu-se la loc pe scaun.

Ionică, împreună cu cei doi colaboratori, mută din loc mobilele din bucătărie, vreo jumătate de oră, fără nici un rezultat.

„Și-a bătut joc de mine!" se gîndește înciudat locotenentul tentat foarte să-i tragă o înjurătură. De îndoit nu se îndoiește nici o clipă că ceva trebuie să fie pe aici. Altfel ce rost ar fi avut ca Elena să dorească să stea? Și mai presus de asta: ce rost avea să riște o întoarcere? Speranța că-l va găsi pe Iorgu acasă? În nici un caz. Putea presupune că locuința e supravegheată și nu s-ar fi înșelat deloc. Cu toate astea a riscat.

— Noi am terminat, zice unul din cei doi colegi de suferință ai lui Ionică, frînt de oboseală. Dacă e ceva pe aici, atunci e atît de bine ascuns, încît numai dacă fărîmăm mobila în bucăți, mai avem o șansă de a-l descoperi. Locotenentul e gata să le dea dreptate, cînd își aduce aminte de ceva. Se întoarce spre Elena și cu dulceață în glas îi spune:

— Noi plecăm. Pot îndrăzni să sper că ne însoțiți? Îmi pare rău că n-avem drum pe la Colcer, că v-am fi lăsat acasă.

— Nu-i nevoie, zice ușurată fata. Mă descurc eu cumva.

— A, era să uit, se întoarce Ionică din prag, într-o ipostază gen Colombo. De percheziționat casa am percheziționat-o, nimic de zis. Meritățm felicitări. Dar a mai rămas ceva. Scaunul acela!

Și locotenentul arată cu un gest larg scaunul pe care stătuse Elena. Figura palidă ca ceara care-i stă în față îi demonstrează lui Ionică un lucru evident de altfel. De data asta a nimerit-o! Astfel, locotenentului

nu-i trebuie mai mult de o clipă pentru a scoate de sub el un obiect dreptunghiular în care recunoaște un buletin de identitate. Îl deschide și remarcă încîntat că-mi aparține.

— Putem pleca, le zice el celorlalți, fluturînd ca pe un trofeu actul meu de identitate.

Și de data asta, trupa se pune în mișcare, avînd ca destinație miliția din localitate.

CAPITOLUL XII

În care Micu face o călătorie pe buzunarul statului, iar maiorul Vlad reușește să-și adune suspecții la un loc și să le facă cunoștință.

Despărțindu-se de Pârvu la aeroport, Micu își șterge o lacrimă. Orice s-ar zice, trei săptămîni petrecute împreună sînt trei săptămîni, nu trei zile, așa că malacul începuse să simtă pentru celălalt un sentiment cald de prietenie. E drept că, la plecare, mărinimos cum îl cunoaștem, Pârvu-i dăruise o sumă nu de icicolea, 100 000 de lei, albaștri și frumoși, numai buni de tocat prin cîrciumi, dar lucrul ăsta n-are nici o legătură cu prietenia de care vă vorbeam înainte. „Ce-o să mă fac singur ?" se întreabă el amărît nevoie mare, în timp ce admiră aerogara de pe terasa ce-o înconjoară. Femeia care-l observa de cîtva timp în mod discret, ascunsă în dosul unor ochelari în degradé, e se apropie ca și cum ar fi simțit la fix că Micu are nevoie de cineva căruia să-i povestească necazurile.

— Nu ești de pe aici, așa-i ? îl ia ea în primire cînd vede că malacul a coborît ochii din cer unde se pierdea avionul lui Pârvu, în pămîntul de lîngă el.

— Poftim ? se trezește la realitate Micu.

— Spuneam că nu ești de pe aici, repetă femeia, fără să-și dezlipească privirea de la el.

Micu începe să simtă brusc oarecare neliniște. În viața lui nu mai pățise una ca asta.

— Ce zici ? Mergem să bem ceva ?

Femeia continuă să aibă inițiativa, în timp ce Micu nu-și revine din uimire cu una cu două. Cînd acceptă în sfîrșit, o face tocmai la timp, pentru că cea de lîngă el începuse să aibă impresia că are de-a face cu un mut.

— Unde mergem ?

— Știu eu un loc liniștit, îi șoptește femeia luîndu-l de braț.

Mîndru nevoie mare că are o asemenea frumusețe agățată de el, Micu urcă în mașină, după ce deschide înainte portiera femeii.

— Cum te cheamă ?

— Micu. Dar pe tine ?

— Eleonora.

Prezentările fiind făcute, cei doi tac din lipsă de subiecte de conversație, pînă ce ajung la destinație. Localul binecunoscut Eleonorei nu e altceva decît un mic apartament cochet, situat nu departe de statuia aviatorilor. Intrînd, Micu se lovește bineînțeles de pragul de sus, fără ca totuși să-i vină mintea la cap. Ispititoarea frumusețe de lîngă el îi răpise „uzul rațiunii".

— Fă-te comod, îl invită ea, fără să specifice și ce vrea să spună cu vorbele astea.

Noțiunea de „comod", fiind deosebit de largă, Micu, temîndu-se să nu facă vreo gafă, se mulțumește să se așeze pe o canapea cu spătar și să aștepte continuarea. Femeia nu-i aruncă decît o privire apoi, zîmbind, dispare pentru o vreme. Cînd se întoarce, aduce o tavă pe care se găsește o sticlă cu coniac.

— Să bem pentru cunoștința noastră, toastează ea, umplîndu-i paharul lui Micu.

Goriloiul n-are nimic împotrivă, așa că dă paharul pe gît, fără multe mofturi. Eleonora îi umple din nou paharul, apoi se scuză pentru o clipă, lăsîndu-l să savureze băutura. Cînd se întoarce, are pe ea un halat alb de baie, dintr-un material buclat, sub care, se poate ghici fără prea mult efort, nu poartă mare lucru.

. . . . . .

„La dolce vita" durează pentru Micu vreo două zile, timp în care din banii lăsați de Pârvu cu atîta mărinimie dispar ca și cum n-ar fi fost vreo zece mii de lei. Eleonora se dovedise o fată foarte bună, atîta doar că avea gusturi selecte, care se cereau satisfăcute. Fără să-și dea măcar seama, Micu se transformase dintr-un bădăran în amabilitatea întruchipată, florile și celelalte cadouri nelipsind de la nici o întîlnire. Din nefericire, orice lucru frumos are și un sfîrșit, după cum știe toată lumea, așa că, într-o seară, pe cînd se întorceau pe jos de la Athenée Palace, locul lor obișnuit de petrecere a orelor în care lumina zilei le lipsea, se văd acostați de doi bărbați în civil, amabili foarte.

— Actele dumneavoastră, miliția !

Micu scoate buletinul firesc, ca un om care nu are de ce se teme.

— Pe dumneavoastră vă căutăm. Vă rugăm să ne urmați !

— Pentru ce ? Doar n-am făcut nimic, se apără acesta, întrebîndu-se dacă are rost să se opună sau nu. Din fericire pentru toată lumea, amintirea zilelor în care libertatea îi lipsise e încă foarte puternică în mintea gorilei așa că, în loc să procedeze așa cum ar fi

fost de așteptat din partea unui gigant ca el, se lasă condus frumușel spre o mașină, în care se strecoară cu greu.

— Veniți și dumneavoastră, o invită pe Eleonora cel care pare mai mare în grad dintre cei doi. O să vă lăsăm acasă, înainte de a merge la miliție.

. . . . . .

Nu peste multă vreme, Micu se vede instalat într-un compartiment de clasa a doua și, însoțit de un reprezentant al legii, ia drumul exilului. Părăsind Bucureștiul și mai ales părăsind-o pe Eleonora, Micu simte cam ce trebuie că a simțit Ovidiu cînd a aflat că este exilat la Pontul Euxin. O jale imensă. Tovarășul lui de drum, care are însărcinarea să-l predea unde trebuie pe malac, nu pare dispus să stea de vorbă cu el și nici să joace „Popa prostu" pe bobîrnace, așa cum dorește Micu. Cele cîteva ore de drum promit să fie foarte plictisitoare. Din fericire, doborît de oboseala ultimelor zile, gorila reușește să adoarmă și trage la aghioase fără pauză, pînă ce trenul intră în gara liniștitului nostru orășel. Tovarășul de drum se vede nevoit, astfel, să-l trezească, oricît de rău i-ar părea.

— Am ajuns, trezește-te, îl zguduie el fără prea multă milă.

— Ce ? Unde ? sare Micu în sus.

— Trebuie să coborîm. Pune-ți pantofii și haide.

Așa se face că maiorul Vlad îl are ca oaspete pe Micu, la una din primele ore ale dimineții, chiar ceva mai devreme decît i-ar fi convenit lui.

— Mulțumesc pentru operativitate, îi spune el milițianului, semnînd foaia de luare în primire.

Malacul se vede ajuns pe post de marfă, lucru nu chiar plăcut, dar preferă să tacă, așa ca să nu-și complice situația.

— Domnul Micu Isarie, dacă nu mă înșel, zice maiorul după ce se vede singur cu gorila.

— Chiar el, tovarășe maior, sare acesta în picioare.

— Ia loc, nu te osteni. Probabil călătoria a fost obositoare, așa că te rog să mă scuzi că nu te las să te odihnești. Am însă nevoie de informații pe care numai dumneata mi le poți da.

Micu clatină din cap în semn că a înțeles motivul pentru care maiorul e nevoit să săvîrșească o asemenea impolitețe.

— Dacă trebuie, trebuie! Cu ce vă pot ajuta?

— Întîi te rog să treci pe fotoliu. Scaunul ăsta e cam prea fragil pentru dumneata. Nu te supăra, e trecut la mine pe inventar.

În timp ce Micu se mută, maiorul îi mai studiază odată figura de bonom, apoi își spune bucuros că se va înțelege cu el precis. Așa cum v-ați dat seama, de colaborarea cu Micu depind o mulțime de lucruri.

— Să începem, dacă n-ai nimic împotrivă. Dorești o cafea? O țigare? Nu fumezi? Foarte bine. M-am lăsat și eu nu demult. Ia spune-ne, domnule Micu, în ce împrejurări l-ai cunoscut pe un oarecare Pârvu Joe?

— Ne-am întîlnit imediat ce a venit în țară. Eram la Gara de Nord unde căram bagaje ca să cîștig un ban. I-am plăcut, fiindcă m-a întrebat dacă nu vreau să cîștig un ban ușor, așa, ca la vreo cincizeci de mii de lei. I-am răspuns că, dacă e vorba de ceva ilegal, nu și-a găsit omul, fiindcă eu am fost la pîrnaie și n-am chef să mă întorc acolo. A rîs, apoi mi-a spus că nici vorbă nu-i de așa ceva, fiindcă el nu face altceva

decît să-și caute rudele, lucru ce nu poate fi pedepsit de nici o lege din lume. Atunci am zis da și am plecat împreună. Mi-a cumpărat haine după ce am venit aici și s-a purtat frumos cu mine. N-am de ce să mă plîng.

— El ți-a dat banii ?

— Ăi o sută de mii ? Da, el.

— De ce a mărit suma ?

Micu rîde.

— E o poveste lungă...

— Am timp. Vorbește !

— După ce am ajuns aici, mi-am dat seama că nu e lucru curat cu căutatul ăsta al lui. E adevărat, căuta un om, dar nu-i era rudă așa cum nu sînt eu cu dumneavoastră. I-am spus-o și atunci mi-a explicat că e vorba despre un tip care-l escrocase cu o sumă mare de bani în timpul uneia din călătoriile lui aici. Cu alte cuvinte, vroia să-și recapete banii.

— Cînd a spus că fusese escrocat ?

— Anul trecut.

— Te-a mințit. N-a mai fost în țară de vreo douăzeci de ani.

Malacul ridică din umeri.

— N-am știut. Cine era să-mi spună ?

— Și ai acceptat să-l ajuți și-n condițiile astea ?

— Da. M-am gîndit că, dacă omul e un escroc, ajut legea să facă dreptate în mod indirect, desigur.

— Continuă, îl invită maiorul lămurit asupra felului de a gîndi al lui Micu.

— L-am căutat pe escroc cîteva zile, fără să dăm de el. Pârvu nu-i știa numele. Tot ce aveam de făcut era să mergem în fiecare seară la un restaurant numit „Hanul cu Cuc", să căscăm urechile și să ne holbăm la

consumatori. Pârvu nu scăpa din ochi cîntăreața de acolo, o femeie grozav de frumoasă, în timp ce eu trebuia să mă uit să văd cu cine stă de vorbă. Curînd am descoperit că femeia se avea grozav de bine cu responsabilul de local, unul Onu Gheorghe.

— Nu-i de mirare. E un fenomen obișnuit, intervine maiorul în discuție.

— Pentru dumneavoastră, sau pentru mine. Dar Pârvu știa ceva ce nu știam nici eu și nici dumneavoastră. S-a dus într-o noapte la cîntăreață acasă și, cînd s-a întors, avea cîteva cartușe de țigări mai puțin și alte cîteva nimicuri, cum ar fi spray-uri, parfumuri, pe care le dăduse în schimbul unor informații. Din seara aceea, am lăsat-o în pace pe femeie și am început să-l urmărim pe responsabil. Într-o noapte, de acolo au ieșit doi tipi, pe care-i mai văzusem de cîteva ori pe acolo. Ne-am luat după ei pînă la o cîrciumă de mahala și, dîndu-le de băut, am putut afla că Onu Gheorghe omorîse un om.

— Ce spui ? întreabă maiorul.

Vorbele lui Micu nu se lipesc deloc peste ipotezele construite cu atîta trudă de maior în lungile sale discuții cu Ionică.

— Pe cine omorîse ? O femeie ?

— Nu. Un profesor pe nume Patrocle.

Maiorul se uită stupefiat la Micu.

— Ce tot vorbești acolo ?

— Așa ne-au spus ăia doi, după ce băuseră bine. Sau credeți că inventez ?

— Nu. Mi se părea doar ciudat. Spune mai departe.

— A doua zi ne-am dus la Onu acasă. Pârvu a intrat singur în timp ce eu am rămas afară. Pînă nu

s-au luat la bătaie, n-am intervenit. Și atunci am făcut-o numai ca să-l salvez pe Joe. Șeful de local era mai tare.

— De ce se băteau ?

— Pârvu i-a cerut banii, iar celălalt zicea că n-are.

— Cît i-a cerut ?

— Douăzeci de mii.

— Numai atît ?

— Douăzeci de mii de mărci. Valută adică.

— Și el ce-a spus ?

— La început nici n-a vrut să audă. Pe urmă a lăsat-o mai moale. Pârvu i-a dat două zile să facă rost de ei. Cînd am venit însă după bani, ne-a turnat o poveste cum că profesorul n-a fost mort ci doar leșinat, așa că n-are de ce să mai plătească. Mai mult. Ne-a închis în pivniță să murim de foame. Norocul a fost c-am putut scăpa de acolo. Ieșind am pus mîna pe unul din prietenii lui, Pavel îl chema. El ne-a arătat unde-și ținea Onu banii. Așa am pus mîna pe patru sute de mii de lei. Din banii ăștia e suta mea de mii, zice Micu în chip de concluzie.

— Și pe urmă ?

— Vă interesează ce-a fost pe urmă ? Dar e foarte simplu. Pârvu a căzut la înțelegere cu Onu să-i dea o parte din banii luați contra a douăzeci de mii de mărci. Și cam asta-i totul.

Maiorul își dă seama că Micu ignoră importanța celor ce au urmat, așa că-l invită politicos :

— Dar cu bătrînul acela cum a fost ?

— A, bătrînul ? Nu știu, Pârvu a vorbit cu el. Am fost de două ori pe acolo...

— Înainte de înțelegerea dintre Pârvu și Onu, sau după ?

Malacul se gîndește, apoi zice :

— După. În mod sigur după. Cu o zi înainte de a pleca din țară.

— Și nu știi ce-au vorbit ?

— Eu îl așteptam în stradă, iar de intrat intra numai el. De unde să știu, dacă Joe nu mi-a spus nimic ? Atîta doar pot să vă spun. După a doua întîlnire, s-a întors cu un pachețel și o sticluță. Părea grozav de fericit.

— Poți să-mi spui unde locuiește Onu ?

— Cum să nu. E o străduță în dosul tribunalului. N-o știu după nume, dar v-o pot arăta.

— Atunci să nu mai pierdem vremea.

. . . . . .

Ghidat de malac, I.M.S.-ul condus de plutonierul Voicu, avînd drept încărcătură doi sergenți majori, pe Micu și binecunoscutul de acum Ionică Bogdan, parcurge încet strada pe care se află locuința lui Onu.

— Aici e. Casa din spate. Cea cu iedera !

Astfel, responsabilul restaurantului „Hanul cu Cuc" are ghinionul să vadă, de cum deschide ușa, ceea ce în vis trăise de multe ori. Trei milițieni în binecunoscutele uniforme albastre, care nu greșiseră casa, ci-l căutau chiar pe el.

— Dumneavoastră sînteți Onu Gheorghe ?

— Da.

— În numele legii, sînteți arestat. Vă rog să veniți cu noi. Înainte va trebui să facem percheziție. Poftim mandatul !

Onu ia petecul de hîrtie și, chiar dacă literele-i joacă în fața ochilor, se convinge că nu e vorba de nici o greșeală.

— Ce acuzație mi se aduce ?

— Ce acuzații, pentru că sînt mai multe, accentuează locotenentul, adăugînd apoi : Veți vedea la miliție. Înfrînați-vă deci curiozitatea.

Percheziția începută cu mare zel de cei doi sergenți majori se soldează cu rezultate cel puțin surprinzătoare. Deschizînd ușa camerei din spate, Ionică crede pentru moment că a greșit adresa, nimerind într-un spital. Cei trei bărbați, aflați acolo, sînt destul de deteriorați, unul din ei are umărul pus în ghips, altul merge ajutîndu-se cu un baston, iar al treilea, deși se ține pe picioare, are o vînătaie care-i astupă aproape un ochi.

— Cine sînteți dumneavoastră ? întreabă locotenentul.

— Niște prieteni de-ai mei. Au venit în vizită, se grăbește Onu să zică.

Cum niște oameni în starea celor din fața lui numai de vizite n-au chef, Ionică-și dă seama că e ceva suspect la mijloc și le cere numele :

— Pavel Pavel, zice cel cu vînătaia.

— Nae Dorobanțu, spune ologul.

— Iorgu Dobrescu, adăugă cel cu umărul în ghips.

— Iorgu Dobrescu ai spus ? întreabă locotenentul fără să poată să creadă într-un asemenea noroc.

— Da.

— Bun. Mergeți cu noi !

— Cum așa ?

— Bine. Ne urcăm cu toții în mașină și o luăm spre piața mare, cătinel, cătinel. Sper că n-are niciunul din voi rău de... mașină ?

Singurul oarecum indiferent e Nae. De cînd și-a rupt piciorul sărind pe geam, nu-i mai pasă de nimic. Cu mari eforturi, Ionică reușește să-și încarce captura în mașină și s-o depună nevătămată în biroul maiorului.

— I-am adus, tovarășe maior, raportează locotenentul intrînd.

— Păi ce, sînt mai mulți ?

— Am depășit norma nițel. Cu trei sute la sută.

— Ești bun de felicitat. Cine-s noii veniți ?

— Unul din ei... Iorgu Dobrescu.

Surpriza fiind astfel deconspirată, Vlad află și alte amănunte picante despre razia lui Ionică, lucru ce nu poate decît să-i folosească pentru mai tîrziu.

— Adu-i în birou la mine. Vreau să-i văd la față.

Locotenentul se execută și cei patru nefericiți intră în șir indian în purgatoriu.

— Luați loc vă rog, îi invită Vlad. Simțiți-vă ca acasă !

Apoi, după ce-i vede instalați, se duce la fereastră, trage adînc aer în piept, adunîndu-și forțele, apoi se întoarce spre ei. Maiorul are destule atuuri ca, dacă-și joacă corect cartea, să facă micul șlem. Ba cine știe. S-ar putea să-i iasă chiar cel mare. Totul depinde de dorința de cooperare a indivizilor, din fața lui.

— Să facem cunoștință. Pentru cine nu mă știe, eu sînt maiorul Vlad, șeful instituției în care vă aflați. Cum n-am onoarea să vă cunosc, vă rog să vă prezentați, ca să știu cu cine stau de vorbă.

După ce le află numele de botez și cele de familie, maiorul se mai interesează o dată dacă se simt bine, apoi îi spune lui Ionică :

— Ai grijă să se menționeze în procesul-verbal în ce stare au intrat aici. Deci, să începem, sperînd că cei patru domni aici de față ne vor ajuta din toate puterile la descifrarea unui mic mister, care nu mă lasă să dorm de o bună bucată de vreme. Să intre Micu !

Vederea gorilei lui Pârvu în I.M.S.-ul cu care fuseseră aduși cam zdruncinase optimismul lui Onu, iar din siguranța afișată cu nonșalanță de maior își dă seama că-n urma discuțiilor unii din cei de față-și vor schimba pentru o bucată de vreme domiciliile, trecînd în subzistența statului.

Malacul pătrunde în birou, aplecînd capul instinctiv.

— Ia loc și dumneata, îl invită maiorul gata să înceapă.

Auditoriul fiind numai ochi și urechi, Vlad tușește pentru a-și drege vocea și trece la atac :

— Onu Gheorghe, domiciliat..., mă rog, fiul lui... Să trecem peste astea fiindcă sper că n-ai vreo îndoială că dumneata ești. E vorba despre o procedură birocratică peste care o să trecem ca să nu mai pierdem timp. Acuzațiile care ți se aduc sînt următoarele : practicare de jocuri de noroc, deținere ilegală de valută, șantaj, sechestrare de persoane și complicitate la crimă.

Patronul cască gura ca un pește pe uscat, dar nici un sunet nu răzbate în afară. Lovitura a primit-o în plin și acum suportă efectele.

— Iorgu Dobrescu, ești acuzat de șantaj, complicitate la toate acuzațiile puse în seama lui Onu Gheorghe,

plus încă ceva ce se poate adăuga la pomelnicul de mai sus : crimă premeditată !

— N-am omorît pe nimeni, strigă Iorgu terorizat.

— Un moment, n-am terminat încă. O să aveți fiecare cuvîntul la rînd. Acum dă-mi te rog voie să termin. Pavel Pavel, ești acuzat de complicitate la aceleași fapte ca și Nae Dorobanțu. Adică, practicare de jocuri de noroc, șantaj, sechestrare de persoane și crimă. Acum aveți cuvîntul. Vorbiți, dar vă rog să nu vă contraziceți unul pe altul. Încercați să fiți de acord.

Tăcerea se lasă în cameră. Nimeni nu pare dispus să preia inițiativa :

— Dobrescu, parcă dumneata aveai ceva de zis. Să auzim !

— Domnule maior, n-am omorît pe nimeni. Vă jur !

— Să te cred sau să nu te cred ? Aceasta este întrebarea. Îmi spune mie ceva că nu e bine să am încredere în ce-mi spui. Dacă e așa cum spui, poate ne poți da o explicație plauzibilă asupra morții nevestei dumitale. Fiindcă sper că ești la curent cu ultimele noutăți și ai aflat că a fost pescuită din rîu.

— Domnule maior, pe nevasta mea n-am mai văzut-o de multă vreme. Eram în divorț cu ea, dar vroiam o despărțire legală, nu s-o omor. Ce motiv puteam avea ?

— Atunci cine a făcut-o ?

— Celălalt, tînărul...

— Alex E. G. ?

— El.

— Cum așa ?

— Domnule maior, eu pe nevastă-mea o urmăream de multă vreme ca s-o prind. Acum am avut

noroc. Le-am ținut urma de la restaurant pînă acasă la una din prietenele ei unde obișnuia să se întîlnească cu amorezii. Îmi trebuiau dovezi pentru divorț. Nevastă-mea a intrat cu Alex E. G. în casă, iar eu am fugit să-mi caut prietenii.

— La ce oră a intrat nevasta cu Alex în casă ?

— Pe la ora doisprezece-unu, nu mai știu.

— Iar dumneata la cît ai venit cu amicii ?

— Pe la șase...

— Cum explici diferența de timp. Doar nu ți-au trebuit cinci ore ca să găsești niște martori...

— Nu puteam să apelez la niște străini, mă făceam de rîs în oraș. De asta am preferat să-i caut pe ei.

— Pe cine ?

— Pe Pavel și pe Nae.

Maiorul își abate atenția de la Iorgu spre Pavel.

— La cît a venit la tine acasă ?

— Pe la cinci..., răspunde acesta nehotărîndu-se să mintă.

— Și la dumneata ?

— Tot cam atunci, răspunde și Nae, evitînd să privească spre Iorgu.

— Unde ai fost între ora unu și cinci ?

— Nu mai știu. Eram grăbit. Nu-mi mai dau seama ce-am făcut. Tot ce vroiam era să găsesc pe cineva care să mă ajute. Pînă am aflat adresele lor, a trecut ceva timp.

— Cum ? se miră maiorul, ești prieten cu ei, dar nu le știi adresa ?

— Nu ne întîlneam decît la Onu acasă...

— Bine, să zicem. Cum ai deschis ușa ? Fiindcă presupun că n-ai bătut ca să ți se deschidă...

— De meserie sînt lăcătuș, vă dați seama...

— De meserie ești, nu zic, dar de lucrat nu lucrezi nicăieri. Ai probabil o afacere mai rentabilă. Altfel n-ai avea din ce trăi. Să auzim mai departe ce s-a petrecut...

— Am deschis ușa și le-am spus să rămînă în hol, pînă văd eu care e situația înăuntru. Nu vroiam ca dînd buzna acolo și găsind-o eventual singură, ea să-și dea seama c-o urmăresc și să se ferească. Din păcate am ajuns prea tîrziu. Nevastă-mea era moartă, iar omul care era cu ea, dispăruse.

— De ce n-ai venit să reclami ?

— Mi-a fost frică să nu mă acuzați de crimă, nevinovat...

— Aha, de frică deci. Ai dreptate. Din cauza panicii, omul e capabil de multe prostii. Chiar să ia cadavrul să-l arunce în rîu...

— Nu l-am aruncat eu ! Cred că tot celălalt.

— E bine dacă crezi. Mai am doar o singură întrebare. Cum a ajuns buletinul lui Alex E.G. în scaunul dumitale de acasă ?

— Mi-ați percheziționat casa. O să vă reclam. Cu ce drept ?

— Păi dacă dumneata lipseai ? Ce să-ți fac ? Oricum, n-am fost singuri. Era și o oarecare Elena Popescu de față. O cunoști ?

— Nu. Adică, da ! E prietenă cu mine.

— Atunci e în regulă. Ea a asistat la percheziție și poate depune mărturie că buletinul a fost găsit în scaun. Mai există și doi martori, așa că nu poți nega. Ei ? Cum explici prezența lui la tine ?

— Buletinul lui Alex E. G. la mine acasă ? Nu știu... Poate l-am luat în mod inconștient, acolo în

apartamentul de care vă vorbeam. L-o fi uitat... Da, da. L-a uitat acolo. Iar eu l-am găsit.

Maiorul rîde cu poftă în asa fel că lui Ionică i se face teamă ca nu cumva să pățească ceva înainte de elucidarea completă a enigmei.

— De hoți care să-și lase amprentele la locul faptei am mai auzit, de alții care să uite diferite obiecte, la fel, dar una ca asta, să-și lase buletinul la locul crimei, n-am mai întîlnit, zice Vlad printre hohote de rîs.

Pavel găsește la fel de comică povestea. Onu și cu Nae în schimb nu gustă deloc gluma. Despre Iorgu ce să mai vorbim. Pare de-a dreptul ridicul, asa cum stă, cu capul în jos și cu mîinile spînzurînd de-a lungul coapselor.

— Uite ce e, spune Vlad cînd termină, hai să nu mai glumim și să trecem la lucruri serioase. Ne ajunge, la fel cum ajunge și cu balivernele, gogoșile, sau mă rog, cum s-or numi, poveștile pe care mi le-ai înșirat pînă acum. Ca să te scutesc să mai minți, o să-ți spun și eu o mică istorie, pe care te rog s-o asculți atent, la fel cum vă rog pe toți ceilalți. O s-o iau cam de la Adam și Eva, dar n-o să vă supărați din cauza asta. Acum vreo trei ani, vine la noi un străin. În general, singurele probleme pentru care vin acești străini la miliție sînt cîte un accident de mașină, sau vreun furt banal. Cel de care vă vorbesc nu avea nici una din problemele de dinainte. El venise nici mai mult nici mai puțin decît să se plîngă că fusese victima unui șantaj. O să vă întrebați, desigur, ca niște cetățeni onorabili ce sînteți, cum poate fi șantajat un străin aflat la cîteva sute de kilometri de casă. Iată rețeta : Se ia

o femeiușcă, de preferat cît mai apetisantă și mai fără scrupule, se îmbracă bine, se fardează corespunzător și se face în așa fel ca să se plaseze într-un cadru adecvat unui străin de țară, aflat la noi în oraș, pentru tratative comerciale cu fabrica de confecții de care sîntem atît de mîndri cu toții. Reprezentantul străin, mai ales dacă înghite înainte și un vinișor pe cinste, începe brusc să găsească singurătatea foarte apăsătoare, iar cîntăreața de la localul dumitale, Onu Gheorghe, cît se poate de drăguță. De asta-i cere o întîlnire. Nimic mai simplu. Femeia acceptă dar, înainte de a pleca de la restaurant, mărește doza de alcool din sîngele străinului, la un procent care nu-i mai permite să-și dea seama ce e cu el. Așa se face că nu observă rocada ce s-a făcut între timp, fiindcă cea cu care pleacă de acolo nu e cîntăreața ci o cu totul altă femeie. Aceasta-l ia acasă, îl dezbracă, apoi complicele apare și îi trage „pronto" niște poze „porno" de toată frumusețea. Înainte, ca să nu dezmintă politețea caracteristică locuitorilor din orășelul nostru, îi zice „zîmbiți, vă rog", pe patru limbi de circulație internațională, printre care se află și cea a victimei, în așa fel ca pozele să iasă cît mai bine. Fotografiile astea pe care le face au pe lîngă această calitate de a fi foarte clare și un mare defect. Sînt al naibii de scumpe și trebuiesc plătite în valută forte. Cu toate astea, de îndată ce omul nostru-și vine în simțiri, e cuprins brusc de dorința de a le avea cît mai repede, inclusiv negativul. Asta pentru ca să nu ajungă acolo unde trebuie. Străinul care a venit la noi, ne-a rugat să acționăm cu mare discreție deoarece, dacă ar fi aflat soția lui, ar fi ieșit complet dărîmat din povestea pe care v-o spun. Asta pentru că

banii din bancă erau pe numele nevestei. Cînd să ne apucăm de cercetări, străinului i se face frică și retrage plîngerea. Dacă a plătit sau nu asta numai cineva care nu e de față ne poate spune : Pârvu.

Onu simte că-i fuge pămîntul de sub picioare, în timp ce Micu se miră din toate puterile. Convins că Onu și cu Pârvu nu se cunoșteau, află acum, grație maiorului, că cei doi erau prieteni vechi.

— Cum așa, domnule maior ? Doar eu l-am ajutat pe Joe să dea de urma lui Onu.

— Ai pune pariu că nu știa adresa dinainte ?

— Nu știu...

— Se prea poate ca Onu-Gheorghe să nu-l fi cunoscut personal pe Pârvu, dar relații de afaceri au avut precis. Dacă nu cu el, cu un al treilea. Șantajul nu se putea desfășura așa cum trebuie fără ca să aibă un om în străinătate. Probabil că Onu a uitat să achite ratele cuvenite, adică partea de bani provenind din șantaj, celui de dincolo, iar acesta a luat măsuri, trimițînd un om aici, ca să recupereze banii. Ce zici Onu Gheorghe ?

— Nu știu despre ce vorbiți, răspunde morocănos cel întrebat. După figura lui posacă, maiorul își dă seama că pentru ca celuilalt să-i revină buna dispoziție ar trebui să se întîmple o minune, așa că gîndul îi zboară involuntar la Colcer.

— Se prea poate să nu vrei să știi, dar de priceput sînt sigur că pricepi. Te-ai dus pe copcă. Asta e situația și cum tot trebuia să afli pînă la urmă de la cineva, îmi asum eu responsabilitatea și-ți repet. Te-ai ars.

— Dovezi, domnule maior, dovezi. Pînă acum nu am auzit decît vorbe. Nu puteți deschide un proces numai cu atît.

— Păi atunci să mai încercăm să găsim ceva... Știți ce m-a frapat de la început în povestea asta cu Alex E. G. ? Asemănarea cu cazul dinainte. La fel cum pățise străinul, Alex a plecat de la restaurantul dumitale, Onu Gheorghe, însoțit de o femeie care nu era Bella. Ea a rămas să cînte ca să-și asigure alibi-ul necesar. Tot la fel a fost dus la apartamentul acela, unde urma să fie fotografiat. De acum încolo, povestea lui diferă însă substanțial de a celuilalt. Din nefericire pentru escroci, Alex nu e străin ci român. Iar pe deasupra nu e nici însurat. S-ar părea că toată munca șantajiștilor a fost degeaba. Așa se părea și așa ar fi fost, daca cuiva nu-i venea o idee grozavă. Dacă tot s-a întîmplat așa, de ce să nu profite de ocazie și să scape de nevasta lui ? Vina ar fi căzut pe cel adormit în pat, adica pe Alex. Zis și făcut, dă un telefon, își cheamă nevasta sub un pretext sau altul, ea vine, soțul o omoară, iar apoi joacă comedia cu martorii, ca să-și asigure un alibi. Greșesc undeva, Iorgu Dobrescu ? tună vocea lui Vlad, făcînd țăndări tăcerea lăsată brusc în cabinet. Negi că dumneata împreună cu o complice ați făcut toate astea ?

— Nu am omorît-o eu, iar în rest, habar n-am despre ce vorbiți.

— Bine. Complicea dumitale, Elena Popescu, a fost mai amabilă. Ne-a spus tot. Altfel de unde crezi că știu toate astea ?

— Aiureli, domnule maior, istericale de femeie nervoasă. Vrea să se răzbune pe mine.

Și Iorgu strînge buzele, hotărît să nu mai scoată o vorbă.

— Bine, dacă nu vrei să vorbești, o s-o iau pe o cale mai ocolită, dar la fel de bună. Onu Gheorghe,

ce-ți spune faptul că atît străinul cît și Alex E. G. au fost agățați la restaurantul dumitale ?

— Nu pot fi făcut răspunzător de toți escrocii care-și fac de cap, în timp ce miliția se leagă de oamenii cinstiți.

Ionică sare din scaun, dar maiorul îi face semn să stea liniștit.

— Domnule Onu, te crezi deștept foc și ai impresia că-n jurul dumitale se învîrte Universul. S-ar putea să fie așa, dar eu o să-ți scot din cap cel puțin una din ideile astea. Pe prima. Nu-i decît o chestiune de timp ca lucrurile să se lămurească pe deplin. Dovezi, există, martori la fel. Poate n-ai să mă crezi, dar te rog să asculți desfășurarea evenimentelor relatată de un martor ocular.

Vlad citește declarația lui Gigi Unsurosu, de la cap la coadă, apoi urmărește din priviri asistența.

— În calculele dumneavoastră n-ați luat în considerare întîmplarea, lucru foarte grav pentru niște profesioniști ca voi. Ei bine, uite că tocmai întîmplarea asta v-a dat planurile peste cap. N-ați prevăzut că Alex se va duce la miliție, pentru că l-ați crezut la fel ca voi. N-ați distrus buletinul la timp, pentru că nu v-ați așteptat să vă găsim atît de repede. Iar acum negați prostește, sperînd că vă va salva chiar cea care v-a băgat în bucluc, tot biata întîmplarea asta. Mi-a spus locotenentul Bogdan că ai acasă un laborator foto foarte bine utilat, Iorgu Dobrescu. Încă nu ne-am uitat prin clișeele de acolo dar, dacă o vom face, s-ar putea să avem surprize. Sau nu le păstrezi dumneata ci Onu ?

— N-am voie să posed un laborator ? Scrie undeva că e interzis ? sare Iorgu cu gura, imediat ce aude.

— Vreau un avocat, zice imediat și Onu, pentru ca Iorgu să nu rămînă singur.

— O să ai cîți vrei. Deocamdată nu e nevoie de ei. Dacă va vroi totuși cineva să vă preia cazul, ar trebui să vă orientați spre un avocat deosebit de capabil. Nu ca să vă scoată basma curată, fiindcă lucrul acesta e imposibil, ci ca să reușească să vă micșoreze pedeapsa. Nu trebuie să vă faceți prea mari iluzii. Avocații sînt și ei oameni, nu făcători de minuni. Pentru că ar fi o adevărată minune să scăpați din beleaua în care ați intrat. Acum sînteți tari pe picioare, pentru că vă găsiți cu toții la un loc. Cum am să vă iau la întrebări separat, cum vă veți grăbi să dați vina unul pe altul, doar, doar o să vă salvați pielea. E inerent să fie așa. Prietenie deplină în asemenea situații nu există. Încă n-am întîlnit un bandit care de bună voie l-a acoperit pe altul și a primit pedeapsa salvîndu-și amicul. Poate în cărți, da. În realitate nu se întîmplă lucruri din astea. O știu și eu la fel ca voi. Ionică, adu-l pe Unsurosu și pe Elena Popescu. Să nu se vadă unul cu altul. Fă rost de niște fete, ia-o și pe Amalia, și să organizăm o identificare. Să fie în total vreo cinci. Pînă atunci, o să luăm o mică pauză.

— Se poate fuma ? întreabă Nae scoțînd pentru prima oară și el o vorbă.

— Fumatul face rău la sănătate, îl oprește maiorul, mînat și el de dorința de a aprinde una.

Cele cîteva minute în care locotenentul îndeplinește ordinul maiorului trec și Ionică se întoarce.

— Totul e gata, tovarășe maior.

— A venit și procurorul ?

— E dincolo.

— Bine. Să intre fetele, iar apoi adu-l pe Gigi.

Vlad se ridică din fotoliu, trage perdeaua în așa fel ca în cameră să se facă oarecum întuneric, apoi așteaptă.

Cele cinci fete sînt înșirate una lîngă alta lîngă perete și, în sfîrșit, Gigi Unsurosu e lăsat înăuntru :

— Să vă dea domnul tot ce doriți, to.., pardon, domnule maior. Ca întotdeauna, Gigi la ordinele dumneavoastră.

— Unsurosule, îți amintești ce mi-ai spus acum cîteva zile ?

— Se poate ? Ca la spovedanie. N-am mințit cu o iotă !

— Uită-te bine la femeile astea și spune-ne care din ele e cea pe care ai văzut-o la restaurant, atunci cînd îl urmăreați pe Alex E.G. Ce zici ? E printre ele ?

Unsurosu se plimbă prin fața șirului, sorbind din priviri fiecare chip, fără a se putea decide.

— Ei ?

— Domnule maior, ea a fost ! se hotărăște Gigi indicînd-o pe Elena Popescu.

— Mulțumesc. Sînteți libere... Nu tu. De tine mai am nevoie, îl oprește Vlad pe Gigi tocmai cînd se pregătea să iasă pe ușă.

— Identificare certă, accentuează Ionică, așa, ca să țină minte toți.

De la o vreme, locotenentul nu-și mai poate dezlipi privirile de la Onu : „Unde l-am mai văzut eu pe grăsanul ăsta ?“, se întreabă el chinuindu-se să-și amintească. Gîndindu-se apoi că un responsabil de restaurant e o persoană cunoscută multora, Ionică se potolește și revine în cabinet cu mintea.

— Voi doi de colo, martorii... N-aveți nimic de zis ?

Nae și cu Pavel se uită unul la altul mirați. Deprinși să gîndească alții pentru ei, întrebarea maiorului îi ia prin surprindere.

— Noi ? Noi nu știm nimic, zic ei la unison.

Onu începe să privească lucrurile mai în roz.

— Văd că n-o scot la capăt cu voi, se preface maiorul că dă înapoi. Eu am vrut doar să vă scutesc de o muncă intelectuală prea intensă, iar voi mă refuzați. Nu vreți să vă ajut și preferați să născociți minciuni. Fiecare face cum vrea. O să ținem seama la proces de faptul că n-ați vrut să colaborați. Acum vă las pînă mîine să vă gîndiți, dacă nu e mai bine să ne spuneți adevărul.

Vlad pune mîna pe telefon, se interesează la arest, dacă e loc suficient pentru toți, află că da, apoi le spune celor din fața lui :

— Sper că n-o să vă supărați dacă vă mai reții niței. Dacă ar fi după mine, v-aș lăsa acasă, dar tare mi-e că n-o să-mi apreciați amabilitatea și o să fiu nevoit să alerg după voi. Și cu tensiunea mea... Așa că eu zic să mai rămîneți pe aici, pînă mîine, ca să mai stăm de vorbă. Ionică.

— Ordonați !

— Du-i pe toți jos.

Adunătura e scoasă din cabinet de locotenent și pusă bine la păstrare.

— Vlade, zice procurorul, ești sigur că nu te înșeli ?

— Să mă înșel ? N-am fost în viața mea mai sigur că cineva e vinovat cum sînt acum.

— De crimă ?

— Nu. Aici e punctul slab. Celelalte acuzații vor fi ușor de dovedit, dar crima nu. I-am mai spus și lui Ionică. Ceva nu se leagă cum trebuie. În mod sigur, Iorgu

a ascuns cadavrul, fiindcă-i era frică să nu descoperim cealaltă latură a activității lui. Șantajul. N-a bănuit că Alex va veni la noi, așa că a crezut că nu riscă nimic. Nimeni n-ar fi știut de crimă, nimeni nu s-ar fi sezizat de dispariția femeii, el ar fi rămas cu casa și cu toate celelalte lucruri, iar noi n-am fi avut nici un motiv să cercetăm, din moment ce nu am fi știut nimic. Asta a fost raționamentul lui. Acum te rog să mă ierți. Am de vorbit cu doamna Tecuci și cu fiica ei. S-ar putea să iasă ceva de aici. Trebuie să o arestez și pe Bella Ionesco, așa că te rog să-mi faci un mandat.

— Sub ce acuzație ?

— Complicitate la șantaj, sau dacă crezi că e mai bine așa, tăinuire de fapte penale.

— Trimite-l pe locotenent să-l ia.

CAPITOLUL XIII

În care lucrurile încep să se lămurească, un criminal e dat lipsă la apel, iar „sfîntul" încearcă în sfîrșit să facă o minune.

— Cum ați dormit, întreabă vesel Vlad, grupul arestaților, pe a căror față se poate vedea limpede că nu au închis un ochi. Deși ora e destul de matinală, mi-am permis să vă deranjez, deoarece știu că la opt, se ridică paturile, acolo jos, continuă maiorul, făcîndu-i lui Ionică un semn de salut din cap. Locotenentul e însoțit de Cazacu și amîndoi par la fel de nedormiți ca și ceilalți. Numai maiorul are o mină veselă, de om fără nici o grijă.

— Să continuăm, începe el după ce-i vede pe toți așezați. De ieri au survenit cîteva noutăți, pe care vi le voi spune imediat. În timp ce dumneavoastră stăteați fără nici o grijă eu, împreună cu ajutoarele mele, îmi rupeam tălpile pantofilor alergînd prin oraș în căutare de noi dovezi. Prima vizită am făcut-o acasă la doamna Tecuci, unde am avut norocul să dau peste ambele femei. Ionică, declarația, te rog !

„Maiorul : Vreau să vă rog să-mi răspundeți la cîteva întrebări.

D-na Tecuci : Dar am mai stat de vorbă o dată...

Rodica : Lasă, mamă, să vedem ce dorește tovarășul maior.

Maiorul : Doamnă Tecuci, mă văd nevoit să vă spun că, fără nici un dubiu, aici, în apartamentul acesta,

a fost comisă o crimă. Presupun că nu aveți cunoștință de una ca asta. Altfel, v-aș aresta pe loc. Ceea ce vreau de la dumneavoastră e să-mi spuneți dacă știați că Elena Popescu aducea aici, în această casă, străini, pentru a fi șantajați. Elena Popescu e arestată. La fel și Onu Gheorghe, inițiatorul șantajelor și Iorgu Dobrescu, complicele lor. Trebuie să-mi spuneți adevărul. Altfel știți ce riscați.

D-na Tecuci : Tovarășe maior... N-am nici o vină. Apartamentul a fost cumpărat cu banii fostului meu soț, Onu Gheorghe. El l-a dăruit fiicei mele din prima căsătorie, cu condiția ca din cînd în cînd, atunci cînd ne dădea veste, să-l lăsăm liber. Nouă ne-a spus că, în afară de Elena, nu mai vine nimeni pe aici, dar am bănuit că se întîlnește cu ea, la noi.

Maiorul : Nu vi s-a părut ciudat ? Doar Onu are propria lui casă.

D-na Tecuci : Atunci cînd primești cadou un apartament, nu-ți pui prea multe întrebări. Mai ales că nu ni s-a cerut să-l lăsăm liber, decît de patru ori în cinci ani. Pe deasupra, fata mea cu Elena erau prietene, așa că... Vă rog să mă credeți. Nu știu mai mult. V-am spus tot !".

— Ei dom'le Onu ?

— Minte, domnule maior, n-am mai fost pe acolo de zece ani, cel puțin.

— Te cred. Nici n-a fost nevoie să te duci. În locul dumitale, au fost Iorgu Dobrescu și Elena. Cît privește divorțul de doamna Tecuci, cu el e o poveste întreagă, demnă de pana unui romancier. A fost ceea ce se cheamă o despărțire de conveniență. Nevasta-ți strica dosarul, iar dumneata aveai ambiții de șef. Ta-

tăl ei a fost mare chiabur, iar pe vremea aceea astfel de lucruri atîrnau greu la cîntar. De asta ai divorțat. Ați rămas însă prieteni. Te întreb acum, Onu Gheorghe, pentru ce-ți trebuia apartamentul ? Să nu-mi spui că pentru întîlniri amoroase. M-a mai făcut cineva să rîd...

— E treaba mea.

— Din păcate, drumurile noastre se cam întretaie, dom'le Onu, așa că e și treaba noastră. Iar ca să nu-ți mai faci iluzii, uite, am aici declarația cîntăreței Bella Ionescu. Să v-o citesc : „Subsemnata Ecaterina Blîndu, cunoscută sub numele de Bella Ionescu, declar pe propria răspundere următoarele : În vara anului 1974, Onu Gheorghe, responsabil la restaurantul «Hanul cu Cuc», m-a auzit cîntînd muzică ușoară, la căminul cultural din sat. La sfîrșitul spectacolului, m-a întrebat dacă nu vreau să vin la oraș să mă fac cîntăreață. I-am zis că vreau, dar că eu sînt fată cinstită așa că să nu se gîndească la prostii. A rîs și mi-a răspuns că nu e vorba de așa ceva, ci doar de cîteva lucruri simple, cum ar fi să învăț cîteva vorbe în germană, franceză și engleză. Pe urmă, cînd am ajuns acolo, m-a pus să fac ce zicea el. Din cînd în cînd, trebuia să agăț cîte-un străin și să-l îmbăt. Pentru ce anume, nu știu. N-am spus nimic pînă acum, deoarece m-a amenințat că mă dă afară, dacă vorbesc. Mă obișnuisem cu viața de artistă și nu mă mai puteam întoarce în sat, cînd toată lumea mă știa cîntăreață la oraș". Iată și ultima verigă care-mi mai lipsea. Ce mai ai de zis, Onu Gheorghe. Continui să negi ?

— Minte, domnule maior.

De data asta Vlad se supără.

— Cum naiba se face că toată lumea mă ia drept prost ? Probabil că am eu ceva de fraier în fizionomie, altfel nu se explică. O să trebuiască să apelez la un doctor de chirurgie estetică, cît de curînd.

Maiorul se oprește, caută într-un dosar de pe birou, apoi scoate cîteva foi de hîrtie și spune :

— O să vă citesc acum și declarația Elenei Popescu, după care, dacă continuați să susțineți nevinovăția, înseamnă că, într-adevăr, nu merită să vă mai tratez ca pe niște oameni inteligenți. Și zău că mi-ar părea rău. Festa pe care i-ai jucat-o lui Pârvu m-a amuzat grozav, domnule Onu. Dar ea implică și riscuri, la care sper că te-ai gîndit. Dacă aș fi în locul dumitale, m-aș ruga să fiu condamnat la închisoare, fiindcă, în caz că Pârvu se va întoarce să-ți plătească datoria, e preferabil să nu te găsească acasă. Nu cred că a gustat gluma la fel ca mine. Micu ne-a povestit tot. Și încă ceva. Banii pe care i-ai căutat la Udrescu acasă sînt la noi, așa că n-are rost să mai comiți o spargere.

De data asta Onu se simte realmente pierdut. Prea multe sînt dovezile acumulate contra lui. Faptul că maiorul știe și de povestea cu grădina bătrînului, umple paharul și Onu pleacă capul.

— O să dau citire declarației dată de Elena Popescu. Trec din nou peste introducere, pentru că persoana e cunoscută marii majorități a celor de față. Uite ce a declarat femeia : „În seara zilei de 24 iulie mă aflam la restaurantul «Hanul cu Cuc», unde fusesem chemată telefonic de Onu Gheorghe, responsabilul localului. Pe la ora unsprezece sau doisprezece, am acostat un tînăr îmbrăcat într-un costum gri, care ieșise beat din local. La indicațiile lui Onu Gheorghe, mai făcusem de cîteva ori același lucru. Am luat mașina

tînărului și l-am dus pe strada Lungă, în apartamentul unei prietene, căreia-i telefonasem în prealabil, că am nevoie de el în noaptea aceea. După ce l-am dus sus și l-am dezbrăcat, i-am luat actele și atunci am văzut că nu era străin, așa cum ar fi trebuit, ci român. Iorgu Dobrescu a venit și el după cîtăva vreme, ca să facă fotografiile obișnuite, cu care urma să fie șantajat mai tîrziu cel cu care venisem. Faptul că era român, schimba lucrurile. Eu vroiam să-l urcăm în mașină și să-l ducem la restaurant înapoi, dar lui Iorgu i-a venit altă idee. S-a gîndit, să profite de prezența românului acolo, ca să scape de nevasta lui...".

— De unde știe toate astea, izbucnește Iorgu fără să se poată abține. Ea a plecat înainte și m-a lăsat singur cu Alex E. G. De unde știa ce am de gînd ?

— Va să zică recunoști că ai fost acolo împreună cu complicea dumitale ? Recunoști că a plecat înainte și te-a lăsat singur ?

— Da, dar n-am omorît-o eu, se moaie Iorgu Dobrescu, deodată.

— Uite ce-i, domnule Iorgu, dumneata erai în divorț cu nevasta. Foarte bine. Lucrul ăsta l-am înțeles, pentru că se mai întîmplă ca doi oameni să nu se înțeleagă bine și să se despartă. Se mai întîmplă ca și la divorț fiecare să încerce să tragă spuza pe turta lui. Dumneata vroiai, așa cum spui, s-o surprinzi cu cineva în pat ca să cîștigi procesul. De ce țineai morțiș să-l piardă ea ?

— Se vede că n-ați fost personal la mine acasă...

— Ce legătură are ?

— Am o casă frumoasă, cu tot ce-i trebuie, iar ea nu vroia să divorțeze, din cauza asta. Numai dacă acceptam să plec de acolo și s-o las pe ea în loc, ar fi

vrut. N-am avut încotro și a trebuit să găsesc ceva. Totul s-a petrecut așa cum știți. După ce am rămas singur, i-am dat telefon Mioarei, nevasta mea și i-am spus că vreau să ne împăcăm. Cum ea nici nu vroia altceva, a venit repede. I-am pus un somnifer într-un pahar cu apă și, după ce a adormit, am dezbrăcat-o și am așezat-o în pat lîngă tipul ăla. Pe urmă am plecat după Pavel și Nae. Pînă am aflat adresele, a trecut vremea și cînd m-am înors cu ei, Alex E. G. dispăruse, iar Mioara era moartă pe covor. La început am vrut să vin la dumneavoastră, dar pe urmă m-am gîndit că, dacă declar ce știu, pot fi acuzat de crimă. Mai ales că aveam motive s-o fac. Ați fi putut afla și de micul nostru „bussiness" cu străinii, așa că m-am hotărît să ascund cadavrul. M-am bazat pe faptul că Alex E. G. nu va declara nimic de frică. Putea fi acuzat la fel ca mine de crimă. Dacă el n-ar fi venit la dumneavoastră, eu nu aveam de ce mă teme. Crima ar fi rămas nedescoperită, iar procesul de divorț s-ar fi judecat în lipsă. Cum Mioara nu mai avea cum să-și revendice partea de avere, rămîneam cu tot.

— Nu te-ai gîndit rău. Bun. Să zicem că te cred și că n-ai omorît-o dumneata. Atunci cine ? Alex E. G. ?

Maiorul aproape își pierduse speranța, cînd Iorgu începe să vorbească ca un robot :

— Nu putea s-o facă. Era prea beat. Știam din experiențele anterioare că pînă la ziuă nu se trezea nici unul. Și mai e ceva. După ce am văzut că Mioara e moartă, m-am dus la pat și am pus mîna pe cearșaf. Era cald încă. Cum oricine putea să-și dea seama ușor că nevastă-mea e moartă de cîteva ore, rămînea întrebarea. Care criminal s-ar fi urcat din nou în pat, după ce și-a ucis victima ?

— Te-ai uitat bine la cadavru ?

— Da. Mioara avea mîinile legate la spate și o bucată de șnur alb în jurul gîtului. Pe tot spatele, avea niște arsuri rotunde, ca și cum cineva ar fi stins o țigară, direct pe pielea ei... Să știți că vă spun adevărul. Decît o acuzație de crimă, mai bine una de șantaj și celelalte.

— Chestiune de optică, îi răspunde Vlad. Eu unul aș prefera să nu fiu acuzat de nimic. Acum, te rog să-mi spui, fără să-l iei în considerare pe domnul de colo, care a cam început să se agite, cine conducea afacerea ?

— Onu Gheorghe. El a fost cu ideea și tot el a găsit pe cineva dincolo, care să ne ajute.

— Pârvu venise după banii pe care Onu nu-i plătise ?

— Da. Cel cu care lucram noi avusese un accident și-n locul lui lăsase pe altcineva, un oarecare Karl Heinz Schmidt. După ultima afacere, Onu nu i-a plătit ce-i datora și atunci ni l-a trimis pe cap pe Pârvu.

— La Udrescu acasă, voi trei ați fost ?

— Noi.

— Tot Onu v-a trimis ? Ce trebuia să faceți ?

— Să căutăm niște bani. Udrescu primise de la Pârvu o sumă mare. Onu ne-a trimis s-o recuperăm.

— N-ai avut noroc, domnule Onu. Uite că tocmai asociatul dumitale te-a dat de gol. Acum nu trebuie să fii prea supărat pe chestia asta. Oricum te prindeam cu ocaua mică. Declarația lui Iorgu a scurtat doar termenul. Continui să negi ?

Onu preferă să tacă, pînă ce nu stă de vorbă cu un avocat. Speranțele pe care și le pune în el sînt de-a dreptul înduioșătoare.

— Și cei de colo ? Ce rol au avut ? întreabă maiorul, fără să mai aștepte răspunsul lui Onu.

— Ei nu știau nimic.

— Mulțumesc, Iorgule, ești un adevărat prieten, sare în sus de bucurie Pavel. Ești un băiat de zahăr !

— Taci din gură, dobitocule, se revoltă Onu, uitînd unde se află.

— Tăcere, cere Vlad, văzînd că discuția degenerează. Acum vrei să-i faci educație ? îl ia el la rost pe Onu.

— Unde-s banii ? Cei trei sute de mii de lei, de care ne-a spus Micu.

— Vreau un avocat, o ține Onu pe a lui.

— Ajunge pentru astăzi. Iorgu Dobrescu, dumneata mai rămîi să scrii declarația. Voi ceilalți mergeți jos. O să discutăm din nou ceva mai tîrziu.

. . . . . .

— Bine jucat, tovarășe maior, exclamă Ionică laudativ, după ce rămîn singuri.

Vlad, ocupat să citească declarația lui Iorgu, nu răspunde decît după ce termină lectura foilor.

— Avem cazul pe tavă. În ceea ce privește restul potlogăriilor. Criminalul, însă, e tot incert. Pe mine unul mă miră declarația lui Iorgu, în privința lui Alex E. G. Practic, l-a scos din cauză complet. De ce a făcut-o ? Eliminînd un suspect, nu ne mai rămîne decît el singur. Cu toate astea, a riscat și ne-a spus ceea ce ne-a spus. Oare să blufeze ?

— Nu m-ar mira. Poate-i place riscul. Oricum, faptul că i-ați citit declarația Elenei Popescu l-a desumflat de tot. Totuși, ce-i mai important, n-am aflat.

— Da. Nu știm încă cine e criminalul, dar va veni și asta. Trebuie să avem răbdarea să revedem faptele. Uite, chiar acum cîteva clipe m-am gîndit la contradicția care există între declarația lui Iorgu și cea a lui Gigi. Fiindcă veni vorba de Unsurosu... Mă mai mir încă și acum cum de-a identificat-o cu atîta precizie pe Elena. Doar a spus că n-a văzut-o bine din cauza întunericului. În afară de statura ei micuță și de părul blond, nu ne-a putut spune mare lucru.

Ionică preferă să tacă. Doar nu e vina lui că celelalte fete pe care le găsise erau toate brunete și mai înalte decît Elena.

— Mie unul, schimbă el vorba, mi se pare că declarațiile lor coincid foarte bine. Nu văd unde e diferența.

— Știi ce-a declarat Iorgu atunci cînd i-am citit destăinuirea Elenei ?

— Da. A zis textual, citez : „De unde știa ea toate astea ? Ea a plecat înainte".

— Exact. Mai ții minte ce-a spus Gigi ? A zis așa : Întîi a venit un bărbat. Asta a fost Iorgu. Pe urmă o femeie. Nevasta lui, Mioara Dobrescu. Iar pe urmă, au plecat împreună, reține, împreună, un bărbat și o femeie, adică, Iorgu cu Elena. Vezi contradicția ? Elena a plecat înainte, sau după ce-a venit Mioara Dobrescu ? Eu înclin să cred că înainte.

— De ce ?

— Păi să judecăm logic. Iorgu o cheamă ca să se împace. Avea vreun rost ca amanta să rămînă ca s-o întîlnească ? Nu. Eu îl cred pe Iorgu. A trimis-o pe Elena acasă, după care a făcut ce a făcut. Și mai e

ceva. Nici un moment n-a invocat alibiul pe care-l putea scoate din buzunar, acela că a plecat împreună cu amanta și a petrecut toată noaptea la ea, fără să știe ce s-a mai întîmplat acolo. De asta-ți spun că Gigi ne-a mințit. De ce ? Vom vedea. Scoate-l de la cutie !

Locotenentul face drumul pînă jos și, urcînd scările în urma Unsurosului, se întreabă pentru a mia oară de ce naiba maiorul își cocoțase biroul tocmai la etaj. Pe Gigi îl găsise ocupat cu zgîriatul pe zid a unor cuvinte ce nu pot fi reproduse aici din lipsă de... spațiu.

— Ce faci acolo, Unsurosule ?, îl luase el în primire.

— Îmi trec vremea, nu vedeți, răspunde acesta. De ce mă oropsiți, nu pricep. Ce-am făcut de-a trebuit să mă priponiți ca pe ocnași ? M-am bătut cu unul și încă nici nu l-am cotonogit eu pe el, ci el pe mine. S-au mai bătut și alții, prin oraș, și le-ați dat doar amendă. Pe cînd eu stau la pîrnaie ca bandiții ăi mari și tînjesc după Frosa. Cînd mă gîndesc că s-ar putea să fie acum cu altu' mă apucă damblaua și-mi vine să rup gratiile astea în pumni.

Ionică-i zîmbise înțelegător și-i făcuse cunoscut că motivul arestării nu era numai bătaia și ceea ce urmase, cum ar fi de exemplu modul original în care plătise taxiul.

— Bătaia și celelalte nu sînt decît un surogat, o anexă la ceea ce ai făcut tu de fapt. Spargerea de la Vinalcool, asta ne doare.

— Pe ochii mei, se jurase Gigi, că habar n-am de nimic.

— Mai ai timp să te gîndești. Pînă atunci, să mergem, că ne așteaptă maiorul.

Cei doi ajung la ușa biroului și intră fără să mai bată. Opreliștile în privința accesului sînt rezervate numai celorlalți muritori, cum aș fi eu de exemplu. La Ionică, nu se aplică.

— Unsurosule, îl ia în primire Vlad, fără să bage de seamă slugarnicul „să trăiți" cu care-l întîmpinase Gigi, ai două minute să spui adevărul.

— Domnule maior, i-am spus și dumnealui, cînd a venit să mă ia, să-mi sară ochii, dacă știu ce vreți de la mine. V-am spus adevărul. Nu știu nimic de spargerea aia. Poate Ciclopu...

— Adevărul tău e complet diferit de noțiunea din dicționar, Unsurosule. Ia spune, cum a fost cu pelerinajul de la bloc, în seara crimei ? Știi tu despre ce e vorba. Cel în care a intrat bărbatul pe care-l urmăreați împreună cu femeia.

— V-am mai spus o dată, domnule maior...

— N-are importanță. Mai vreau să aud povestea. Mă distrează.

— Păi s-o luăm în ordine. Întîi a venit un bărbat care căra ceva în sacoșă. Pe urmă a venit o femeie, iar la urmă, omul ăl dintîi a plecat împreună cu una din ele. Simplu. Nu puteam să uit. Doar nu e mult de atunci.

— Nu cumva a fost puțin mai altfel, Unsurosule ?

— Cum, domnule maior ? întreabă candid acesta.

— Adică, vine omul, pleacă o femeie, vine alta, pleacă omul ?

Gigi se uită la maior, ca la moaștele sfintei Paraschiva.

— Nu pricep cum se face că n-apuc și eu să vă trombonesc o dată. De cînd vă cunosc, singura mea ambiție e să vă duc și eu odată cu prețu'. N-am reușit.

Bravo, domnule maior, m-ați prins și de data asta. Așa a fost. Exact cum spuneți.

— Asta-i singurul motiv pentru care ai mințit, Unsurosule ? Nu uita. E vorba de o crimă !

— Pe maică-mea...

— Las-o moartă !

— De unde știți c-a murit ?

— Știu totul despre tine, chiar și culoarea primului tău scutec. Mai știu și că n-ai avut niciodată o mamă, lucru care m-a făcut să te privesc mai cu simpatie. Din păcate, nu-mi răsplătești în nici un fel bunăvoința și încerci să mă minți într-una. Nu e frumos, Gigi, din partea ta. Orice răbdare are un sfîrșit și să te ferească dumnezeul pe care-l invoci atît de des să mă fi mințit iarăși. Ia-l, Ionică !

Unsurosu, care se făcuse mic în scaun, sub povara vorbelor grele aruncate de maior, se ridică deodată drept :

— Domnule maior, o să vă spun de ce-am mințit. Pe urmă, puteți să faceți cu mine ce vreți. Și așa, pielea mea nu mai face nici două parale. După ce v-oi spune, am să vă rog eu să mă închideți, că afară nu mai am ce căuta fără să-mi fie viața în pericol.

— Vorbește !

— Bine. O să mă aveți însă pe conștiință, dacă pățesc ceva...

— N-o să pățești nimic. Dacă ai avea puțină minte, ți-ai da seama de asta.

— În seara aia, blestemată fie, pe una din băncile din fața blocului dormea un cerșetor bătrîn. Nu i-am dat atenție, fiindcă sforăia și mirosea a băutură, așa că ne-am văzut de treabă. După ce totul s-a terminat

și am vrut să plecăm, cerșetorul s-a sculat și s-a apropiat de noi.

— Cum arăta ?

— Era foarte bătrîn, dar fața nu i-am văzut-o din cauza fularului care-i ajungea pînă aproape de ochi. Ăștia însă îi luceau ca două felinare.

— O fi fost dracu în persoană, se amuză Ionică.

— Dacă era satana nu ne speriam așa. Cerșetorul ne-a spus să ne cărăm de acolo și să uităm tot ce-a fost. Iar dacă ne întreabă cineva, să mințim. Cînd l-am auzit, i-am spus să se care de acolo el, că-i facem pielea tobă. În loc să se sperie, așa cum ar fi fost normal, a fluierat ușor și din tufe au ieșit patru inși înarmați cu ciomege, care ne-au înconjurat. Cînd am văzut așa, i-am spus c-o să facem cum vrea el și ne-a lăsat să plecăm. În zilele următoare, și eu și Ciclopu, am avut mereu pe urmele noastre cîte un individ. Noaptea nu puteam dormi, ba ne bătea cineva în geam, ba vîra pe horn pietre. Ajunsesem să sar din pat la cel mai mic zgomot. Pe urmă m-ați ridicat și un timp am fost liniștit. Credeam că la dumneavoastră o să fiu în siguranță, dar uitați ce am găsit în celulă.

Gigi se caută prin buzunare și scoate un petec de hîrtie plin de praf pe care cineva mîzgălise grosolan un cap de mort și două oase încrucișate.

. . . . . .

Un oarecare individ se ține de bancuri proaste pe socoteala mea. Auzi idee. Să mă jignească, făcîndu-mă criminal. Maiorul Vlad trebuie înștiințat repede, așa că pun mîna pe telefon și, chiar a doua zi, încerc să-l sun. Ca de obicei, nimeresc peste secretară și, tot ca de obicei, mi se spune că n-am nici o șansă ca ceea ce

vreau să se îndeplinească, deoarece maiorul e ocupat pînă peste cap. Nu-i mulțumesc, fiindcă știu precis un lucru : chiar dacă maiorul ar fi liber ca pasărea, secretara m-ar trata cu refuz. Trebuie să merg acolo. Mă îmbrac, apoi ies la aer. Afară e cald și plăcut, cu toată ora destul de matinală.

— Bună dimineața, aud eu o voce necunoscută, aveți un foc ?

— Nu fumez, îi răspund eu aiurea matinalului care, cum a făcut ochi, și simte nevoia să pună țigara în gură.

— Nu v-am întrebat dacă fumați, ci dacă aveți foc, ripostează bărbătul din fața mea, cu cea mai desăvîrșită politețe.

— Iar eu v-am răspuns că nu fumez și că, deci, n-am. Cum piroman am pretenția că nu sînt, nu văd de unde aș putea să vă fac rost de un chibrit.

Tipul zîmbește ușor amuzat.

— N-ați prea dormit bine astă noapte...

Poate o vrea să-i spun și ce-am visat. N-o fac pentru că detest curioșii. Și-i întorc spatele. Cînd vede că-l ignor, ca pe un obiect oarecare, tipul vine după mine :

— Nu vă supărați, n-am putut rezista tentației, aveați o figură atît de comică. Parcă v-ați fi pregătit să escaladați Everestul. Sînt de la miliție, poftiți legitimația. Tovarășul maior Vlad v-a dat în grija mea. A aflat că ați fost ieri la Colcer și vă sfătuiește în continuare să aveți grijă.

Ocazie mai bună să le spun ce mi s-a întîmplat acolo n-am. Totuși, trebuie să păstrez oarecare discreție. Dacă sfîntul mi-a dat vreun „înger păzitor", pe cap ?

— O să vin la miliție mai tîrziu. Trebuie să văd dacă n-am vreo „coadă". De cine întreb acolo ?

— De mine. Sînt căpitanul Cosma. Cu mine veți lua de acuma legătura. Tovarășul Vlad e ocupat cu altă afacere.

Mă plimb pe străzi cam vreo oră, timp în care intru prin magazine, așa de formă, fiindcă n-am de gînd să cumpăr nimic. Mă conving pînă la urmă că teama mea a fost de prisos, o las deoparte și, privind din cînd în cînd în urmă, ajung la miliție, cer să vorbesc cu Cosma și-l întîlnesc imediat.

— Poftiți cu mine, îmi zice el, luînd-o înainte.

Îl urmez, nu într-un cabinet de lucru, așa cum mă așteptam, ci într-un laborator, plin de tot felul de instrumente sofisticate, al căror rol nu-l ghicesc, deși-s oarecum de meserie electrician cu „inginer" înainte.

— Tovarășul maior a ordonat să vă păzim, pentru asta vă vom face un mic cadou. Un microfon, pe care să-l purtați asupra dumneavoastră. Vi-l montăm în nasturele de la cămașă. Sper să nu vă duceți cu alta acolo.

Schimb cămașa pe un halat, și cînd plec de acolo, am un nasture care valorează cîteva mii de lei bune de tot. În afară de inconvenientul că de acum încolo va trebui să mă controlez cînd vorbesc, siguranța pe care mi-o dă năsturelul acela e grozavă.

— Cum o să faceți să mă urmăriți ? îl întreb eu pe Cosma, atunci cînd ne îndreptăm amîndoi spre ieșire.

— Raza de bătaie e de aproape două sute de metri așa că va fi ușor de recepționat. Pentru siguranță, avem o mașină pe una din străzile învecinate și cîțiva oameni, care supraveghează casa.

Îmi iau la revedere de la el și, cum sînt sigur că ne vom mai vedea curînd, nu pun prea multă afecțiune în cuvintele astea. Am de gînd să verific aparatul chiar în seara asta. Pînă atunci, însă, trebuie să-mi trec vremea cumva, așa că o să-i fac o vizită Simonei. Îi datorez lucrul ăsta, pentru că s-ar putea să creadă că din cauza bunicului ei nebun o evit. N-are de unde ști că nu sînt omul care să renunțe la ea doar pentru atîta lucru. Oricui i se poate întîmpla una ca asta. Trec pe la florărie, cumpăr un buchet uriaș de garoafe și iată-mă în fața casei unde locuiește ea. De Baby nu-mi pasă, sîntem prieteni buni de cînd i-am făcut cadou un os cu măduvă.

— Ce mai faci, prietene ?, îl întreb eu pe alsacian cum îl văd.

Dă din coadă apatic. Se pare că nu-i merg treburile ca lumea, dacă nu se bucură de venirea mea. Intru în grădină, mă mai mir o dată cît de veridice par toate scornelile lui Papà și, cînd ajung lîngă casă, pe cine credeți că găsesc, plîngînd amarnic într-un boschet ? A, nu pe Papà, ci pe prietena mea Simona.

— Ce-i cu tine ?

Nici nu se uită în direcția mea. Își șterge iute lacrimile și întoarce o față aproape zîmbitoare. Pe mine nu mă păcălește. Ea era cea care suspina înainte aici, mai să frîngă inima și unui trib de canibali, pușI pe omor.

— Ce s-a întîmplat, Simona ?

Reușesc să pricep cu greu printre suspine că, din cauza bătrînului, eu n-o să mă mai uit la ea și alte prostii de genul ăsta. O asigur repede de contrariu, ba mai mult, îi spun că, de cînd cu necazul ăsta, o iu-

besc și mai mult. Argumentez cu ajutorul buchetului de flori și reușesc să opresc astfel plînsul fetei.

— Ce mai face bătrînul ?

— Bine. Pînă acum n-a remarcat lipsa banilor. O fi uitat de ei.

— Aproape sigur.

— Pe unde ai fost zilele astea ? Am crezut că n-ai să mai vii...

Zîmbesc ușor :

— Puteai să dai un telefon.

Nu se gîndise la posibilitatea asta, dar chiar dacă i-ar fi trecut prin cap, n-ar fi sunat ea, din cauza mîndriei.

— N-o să mai țină mult, o asigur eu. Curînd vom avea timp berechet pentru noi.

— Au prins criminalul ?

— Nu cred. Totuși, lucrurile sînt pe aproape. Nu mai poate dura mult.

Simonei îi revine spaima dinainte :

— Să nu pățești ceva. I-am spus și bunicului ce am aflat de la tine, dar a zis că ești băiat bun și că n-are rost să-mi fac griji pentru un fleac ca ăsta.

N-o mai întreb cînd a avut loc convorbirea, fiindcă e clar că-ntrunul din momentele lui de luciditate.

— Spune-i că-i mulțumesc pentru apreciere.

Mai rămîn cîteva minute, apoi plec de la ea, simțind „un gol în regiunea ființei mele", vorba cîntecului. Mă așteaptă „turma" și „sfîntul". A nu, nu chiar acum și nici la ora asta matinală. Pentru ca să dau impresia că m-a prins cu totul și să ajung mai repede la taina lor cea de toate zilele, m-am gîndit să fac un piculeț pe grăbitul. Nu peste multă vreme, puteți să mă însoțiți dacă vreți, spre casa făcătorului de minuni.

— Ce dorești, mă întreabă vocea piticăiată a babei, de undeva de sus.

Cum n-am de gînd să-mi pierd vremea cu explicații de prisos, îi zic de-a dreptul :

— Sfîntul e acasă ?

— Este, da' la ora asta se roagă.

— Și cînd termină ?

— Nu se știe. Uneori mai devreme, alteori mai tîrziu.

— Rămîn să-l aștept. Nu uita să-i spui.

Fereastra se închide, iar eu rămîn să aștept, pînă ce s-o îndura... sfîntul de mine și-o să-i pot vorbi. Nu știu cît voi sta aici, dar îmi place să cred că nu prea mult. Dintre lucrurile pe care le detest cel mai mult pe lume așteptatul este pe unul din primele locuri în clasament. Din fericire pentru buna mea dispoziție, ușa se deschide și Colcer apare în prag :

— Intră, fiule, ai mîncat ?

Sfîntul ține în mîna dreaptă o jumătate de jambon afumat din care trage cu dinții, atunci cînd nu e ocupat să soarbă dintr-o carafă plină cu un lichid rubiniu. Se pare că după ce și-a asigurat hrana spirituală, acum se ocupă de partea materială a ei. Cînd îl văd cum mestecă, mă apucă și pe mine foamea. Cu toate astea, un om în situația mea, amorezat lulea de Maria Magdalena, n-are voie să se arate prea flămînd.

— Nu mi-e foame, mulțumesc.

Sfîntul mă privește cu mai multă prietenie parcă.

— Cum adică ? Om tînăr și voinic ca tine să nu-i fie foame.

— Vreau s-o văd pe Maria, sfinte, unde o pot găsi ?

— Acum, la ora asta ? Știi doar că vine de-abia deseară.

Încerc să mă arăt dezamăgit și reușesc.

— Trebuie s-o văd !

— Te înțeleg, dar n-am ce-ți face. Rabdă. Răbdarea e una din calitățile mari ale unui bun creștin. O s-o ai diseară, dacă...

— Dacă ?

— Dacă vrei să fii de-ai noștri din tot sufletul.

— Mai încape vorbă ?

— Atunci trebuie să fii sărac. Tot ce ai aparține comunității. Ești gata să faci sacrificiul ăsta ?

Mă gîndesc la mașină și la celelalte lucruri și descopăr că-s încă nepregătit. Cînd să-i spun toate astea, adaugă :

— Dacă ai bijuterii de aur, trebuie să le aduci. N-avem voie să ne fălim cu ele.

Încep să pricep unde bate, dar mă feresc să accept prea repede ca să nu dau de bănuit. După doza de codeală strict necesară, mă dau bătut și zic da.

— Mîntuitorul nostru a fost sărac. Așa trebuie să fim și noi. Averea noastră e spiritul. Numai așa putem fi fericiți. Acum pleacă și vino diseară ca de obicei.

. . . . . .

— Ce-i cu tine, ai întîrziat ? mă ia în primire Maria Magdalena, predica a început de mult.

Iau cărticica pe care mi-o vîră în mînă și o urmez în camera din față acolo unde-s strînși ceilalți sectanți. Din nou întunericul mă învăluie din toate părțile. Nu se poate. Precis zgîrcitul ăsta face economie la curent. Altă explicație nu găsesc. Dacă situația stă totuși așa,

atunci nu văd rostul cărțuliei din mîna mea. Nu pot să-mi văd nici măcar vîrful nasului, darmite coperta. Atunci, cum vrea să mai și citesc din ea ?

Vocea lui Colcer toarce monoton de sus, amenințînd cu toate relele de pe lume pe cei care au neobrăzarea să nu facă parte din secta lui. După ce termină cu amenințările, se ocupă preț de vreo oră cu aducerea pe calea cea dreaptă a două membre care se părea că doreau să renunțe la cinstea de a face numai ce zice el. Se vede că haremul a început să ducă lipsă de „noutăți", dacă trage cu atîta îndîrjire să mențină numărul intact. Din nou o scurtă pauză, în care lumea de jos tușește ca la concert, după care sfîntul ne cere să cîntăm psalmul X. Din nefericire nu-l cunosc nici pe primul, așa că pînă să ajung la al zecelea mai am. Mă mulțumesc să recepționez melodia, fără să-mi dau silința să pricep și cuvintele, apoi sfîntul ne zice :

— Gata pentru astăzi. Mergeți pe la casele voastre.

Colcer pare că a uitat ce mi-a promis azi dimineață. Încep să simt o ură surdă în piept și-mi permit să mai rămîn, după ce încăperea se golește.

— De ce n-ai plecat cu ceilalți ? se miră sfîntul după ce se face lumină.

— Mi-ai promis că o voi vedea pe Maria.

— Ai adus ce ți-am spus ?

Scot cu regret o cruciuliță de aur cu lănțișor, gîndindu-mă că poate, pînă la urmă, o voi recupera eu, grație bunăvoinței maiorului, și i-o întind. O examinează pe toate fețele, îi place, apoi strigă :

— Maria, vino aici !

Ceea ce urmează se repetă cîteva zile, aproape fără deosebire, așa că a sosit cred timpul să-l informez pe maior despre tot ce se petrece aici. Chiar dacă nu am aflat taina cea mai mare, știu acum o mulțime de alte secrete, mai mici, toate suficiente să-l bage la apă pe sfînt. În primul rînd ar fi jecmănirea sistematică a „supușilor", atît de bani, cît și de bijuterii, iar pe urmă, ar fi orgiile care urmează aproape fiecărei „ședințe" de lucru. Chiar dacă Vlad e la curent cu totul, grație microfonului, trebuie să-l văd. Nu de alta, dar sînt curios cum evoluează ancheta și de ce n-a mai considerat necesar să stea de vorbă cu mine. De unde înainte îmi părea rău că mă cheamă, acum am căzut pe panta contrară. Pînă și pe Ionică-locotenentul aș fi de acord să-l văd, numai să mai aflu cîte ceva. Și mai am un motiv, foarte puternic. Îi datorez explicații Simonei, prietena mea, cea care înțelege foarte bine totul, dar așa cum vrea ea. Și cum n-am chef ca pînă la urmă să ajungă la concluzia că are drept amic un criminal, fie el și nedovedit, îmi port pașii spre miliție. De data asta nu întîmpin opreliști prea mari și-l găsesc pe maior în cabinetul lui de lucru.

— Bună, ce mai faci ? Ia loc, îmi zice el strîngîndu-mi mîna. Îți face plăcere colaborarea cu Colcer, rîde Vlad pe urmă, privindu-mi figura.

— Poate vrea să-și schimbe cămașa, tovarășe maior, zice dintr-un colț Ionică, pe care nu-l observasem.

Retrag afirmația aceea cum că aș vrea să-l văd și, ignorîndu-l pe cît se poate, îi spun maiorului :

— Pot să vă spun totul...

— Știm și noi. Am ascultat înregistrările. Sînt unele de-a dreptul delicioase.

— Aș vrea de aceea să terminăm odată, ca să-mi pot vedea de treburi.

— Nu uita că tu te-ai dus singur acolo. Nu te-a trimis nimeni. Acum rabdă !

— Pînă cînd ?

— Încă vreo cîteva zile.

Ajung acum la ce mă doare.

— Și cu treaba cealaltă ?

— De cînd au ajuns suspecții să fie puși la curent cu mersul anchetei ?, sare locotenentul din scaun.

— Să ceară să fie puși, îl pune la locul lui Vlad. E oarecum dreptul lui, fiindcă acum e scos din cauză.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Cum așa ?

— Nu-ți spun mai mult și nici nu te mai reții. Vezi-ți de sfinții tăi și lasă-ne pe noi să ducem ancheta mai departe. Oricum, pot să-ți zic c-am pus mîna pe o bandă întreagă de escroci, plus încă vreo cîteva personaje nu de lepădat.

— Și criminalul ?

— O să ajungem și la el.

. . . . . .

Ajung din nou acasă la Colcer pe înserat. Vin direct de la Simona, unde am petrecut cîteva clipe minunate. Ce să vă mai zic, fata asta mi-a intrat pe sub piele, asta-i situația. Trebuie să termin mai repede cu povestea de aici, ca să am mai mult timp să mă ocup de ea. Așa crede c-o evit în mod intenționat. Păi sigur. Oricine ar ajunge la aceeași concluzie, dacă cel cu care vrei să te întîlnești ți-ar spune că te caută el cînd are timp, în concediu fiind. De asta ultimele discuții cu Simona au fost cam pe muchie de cuțit. De simțit a simțit că

am ceva pe conștiință, fiindcă m-a silit să-i spun cuvînt cu cuvînt, vorbele maiorului care mă scoteau din cauză. Și rău am făcut, fiindcă pe urmă, chiar n-a mai înțeles de ce mă feresc de ea. Din păcate nu pot să-i spun nimic despre misiunea mea. E atît de secretă, că mă îndoiesc pînă și eu cîteodată că sînt implicat.

După tot tipicul obișnuit, sfîntul mă ia de-oparte. Vrea ceva de la mine, așa că încep să cred că voi afla curînd ceva în legătură cu taina :

— Te așteaptă Maria, dincolo, îmi spune el în șoaptă.

E prima oară după trei zile. Pentru ce prohibiția asta, habar n-am. Îi mulțumesc lui Colcer și, gîndindu-mă că poate se va întîmpla ceva deosebit, fug alături. O găsesc pe Maria ocupată cu aranjatul unei mese intime. Nu văd prea bine ce se află pe ea, fiindcă regăsesc și aici semiîntunericul obișnuit. N-ar fi exclus ca, după ce se termină totul, să constat că văd pe întuneric, ca pisicile.

Masa din mijloc e așternută cu tot ce trebuie pentru doi oameni care au o foame de lup. Nu lipsește nimic, nici sticlele de șampanie ce lucesc stins în lumina lumînărilor ce se aprind singure, nici icrele cu măsline. Dacă mîncarea mă lasă indiferent, în schimb sticlele mă fac să fiu cam circumspect de cînd cu întîmplarea pe care o știți. N-am de gînd să mă îmbăt a doua oară. O dată în viață e suficient. Chiar și cu foamea trebuie s-o las mai moale. N-o să mănînc nimic pînă ce nu văd că și ea mănîncă din aceleași farfurii și servește din platourile din care iau și eu.

— Ce sărbătorim ?

— Venirea ta aici, răspunde ea așezîndu-se.

— Pentru mine sînt toate astea ?

— Sigur că da. Tot ce dorești vei avea în seara asta, doar să-ți manifești vrerea.

Mă bucură solicitudinea ei.

— Pînă-ți pun în farfurie, desfă sticla cu șampanie. Trebuie să bem pentru venirea ta aici.

— Asta da. Să bem, mă prefac eu bucuros.

Fac să zboare dopul în lustra din tavan și asa nu le trebuie lumină, apoi torn în două cupe, ciocnesc cu ea și beau cu o fracțiune de secundă mai tîrziu. Pe urmă, trec la treabă. Mănînc o roșie și niște ouă fierte, apoi mă declar mulțumit :

— M-am săturat. Nu știam c-o să mănînc aici și am luat ceva înainte de venire. Nu te supăra.

Ceea ce am înghițit nu ar sătura nici măcar un copil de grădiniță, dar un găligan ca mine. De aceea numai un orb n-ar vedea că lipsa mea de poftă de mîncare se datorește altor cauze, adică prezenței feminine de alături. Maria zîmbește, cînd își dă seama de asta, precum cineva stăpîn pe ceea ce face, unul căruia totul îi iese bine.

— Bine, atunci să mai bem. Sper că n-ai nimica împotrivă ? ! ?

— Pentru noi doi !

— Pentru noi, zice și ea bînd pînă la fund cupa.

— Încă unul ?

— Dacă vrei...

Șampania are același gust ca toate șampaniile din lume. Nu simt nici un miros ciudat, nici un gust mai deosebit. Deși-mi pun la bătaie toate simțurile bune pentru așa ceva, nu observ nimic. Sticla se termină, dar ne mai rămîn două.

— Ce facem ? Mai bem ?

— Cum vrei, răspund eu, dar atunci să știi că va trebui să rămîn aici. Nu țin la băutură.

— Nu-i nimic, am unde să-te culc.

De data asta, desface ea sticla. Acum e acum ! Nu cred să-i fie frică pentru cealaltă lustră. O urmăresc cu atenție, cu ochii pe jumătate închiși, ca să nu-mi surprindă privirea. De aceea nu-mi poate scăpa gestul care-l face. Cînd iau paharul ce mi se întinde, sînt convins că, pe lîngă șampanie, mai conține încă ceva, ce n-ar trebui să fie acolo. Acum, singura mea grijă e să nu sorb din cupă, nici măcar din greșeală.

— Ce faci, nu bei ?

— Cum să nu. Avînd însă în vedere că asta e ultima, trebuie să toastăm. Cine începe ?

Nu pare prea fericită. Se aștepta, desigur, să dau paharul pe gît la fel ca pe celelalte. În ceea ce mă privește, trebuie s-o fac să creadă că n-am văzut nimic, iar pentru asta n-am altceva mai bun de făcut decît să beau. Descurcați-vă dumneavoastră, dacă puteți !

— Beau pentru ca să fim împreună, cît mai multă vreme, zice ea dînd paharul pe gît.

În momentul precis în care dă capul pe spate sorbind, torn repede lichidul din paharul meu în frapieră, avînd grijă ca-n timpul ăsta să scap din mînă o furculiță, ca să acopăr zgomotul.

— Beau și eu pentru același lucru, zic la rîndul meu, ținînd cupa în căușul palmei, în așa fel ca să nu vadă că e goală.

Vrînd-nevrînd, cînd dau paharul peste cap sorb ultimele picături și sînt nevoit să le înghit. Maria pare mulțumită. Îmi ia cupa din mînă, și mă sărută drept pe gură. Acolo găsește ceea ce se aștepta probabil să

găsească, adică gustul ușor amărui, rămas de la cele cîteva picături de pe fund. Acum nu mai are nici o îndoială că am băut și e sclipitor de volubilă.

— Întinde-te nițel pe pat, dacă ești obosit.

— Cine, eu ? N-am fost mai odihnit de cînd mă știu, zic și mă clatin ușor pe picioare.

Îmi pîndește reacțiile și mă sprijină înainte chiar de a avea nevoie de serviciile ei.

— Mulțumesc, n-am nevoie de ajutor.

Nu termin bine fraza și mă las să cad ca un buștean, pe o parte.

— Ce-i cu tine ?

Vocea ei îmi pare îngrijorată. Poate am exagerat și efectul a ceea ce mi-a dat să beau trebuia să se manifeste mai tîrziu. Oare ce mi-a pus acolo ? Vreun drog, sau otravă. Trebuie să mă prefac mort, sau doar adormit ? Cine poate ști. Eu înclin spre drog. De ce ? Pai de otrăvit, ce motiv ar avea să mă otrăvească ? Mă ridic de jos cu chiu cu vai, pe urmă cad din nou înapoi și rămîn inert, insensibil la toate încercările ei de a mă ridica.

— Se vede că babacul a cam exagerat cu doza, o aud eu vorbind singură. Apoi tare, pentru mine :

— Hopa sus, bebelușule, nu-i timp de făcut nănică !

— A-a-aveam im-pre-sia că țin la bau, bău-băutură.

— Las-o încet că mă sperii. Ce-i aia bau-bau ? Nu ți-e rușine ? Hai stai frumos în pătuc și odihnește-te, pînă-l chem pe tataia Colcer.

Femeia pleacă acolo unde a spus, să-l aducă pe bătrîn. Înseamnă că totul a fost regizat de el. E și normal. Nimic nu mișcă în casa asta fără învoirea lui.

M-aș fi mirat să fie altfel. Nu începe vorbă că au de gînd să facă ceva cu mine. Ce, vă las pe dumneavoastră să ghiciți. Altfel nu și-ar fi dat atîta osteneală. Maria revine în compania moșului. Se prea poate să-l fi pus la curent cu întîmplarea, pentru că sfîntul nu se arată cîtuși de puțin mirat că mă vede în halul ăsta.

— Cum naiba de-a căzut așa ? E drept că am mărit cantitatea, dar uită-te la el ce mare e. Unuia ca ăsta îi trebuie o doză dublă, dacă nu triplă. Aprinde lumina. Vreau să-i văd pupilele. .

Femeia răsucește zadarnic comutatorul, lumina nu se aprinde. Norocul meu că dopul de la sticlă a făcut becul țăndări. Celălalt abajur n-are, din economie, probabil.

— Ce faci Maria, n-o aprinzi ?

— Nu are, s-a stricat becul.

— Las-o așa. Merge și cu lumînarea.

Colcer apucă un sfeșnic și se apropie de mine.

— Stin-ge soarele ! urlu eu ca un apucat, fără să țin cont că le-aș putea sparge timpanele celor care ascultă afară în stradă.

— Liniștește-te, fiule.

— Stin-ge soa-re-re-le !

— Ce ne facem cu el ? Dacă scrie așa, n-am făcut nimic.

— Cum să scrie ?

— Bîlbîit...

— Nu merge. Trebuie să scrie normal.

Am înțeles pînă acum, că e vorba să scriu ceva. Mă îndoiesc că e vorba de o scrisorică de amor.

— Scoală-te și deschide ochii, ordonă Colcer.

Mă ridic în capul oaselor și holbez ochii în gol, cu o expresie cît mai bovină pe figură. Tare aș mai avea

chef să-i sparg ochelarii, dar de unde știu eu că n-are rețeta și se duce de-și face alții ? Se uită la pupilele mele cîteva clipe, ferind flacăra lumînării cu dosul palmei, apoi plimbă degetul arătător de la dreapta la stînga și invers prin fața ochilor mei. La urmă de tot, îmi ia pulsul.

— Să încercăm totuși, Mario. Mergi și adu hîrtie și stiloul.

— N-ar fi mai bine să scrie cu al lui ?

— N-are la el.

— Cum n-are ? Eu credeam că intelectualii ăștia, umblă tot timpul cu stiloul la ei.

— Acum o să-ți schimbi părerea. Atîta pagubă.

În timp ce Maria lipsește, pentru a aduce ce i s-a cerut, moșul mă ridică în picioare cu oarecare efort, îmi trage cîteva pălmuțe zdravene pe care i le trec în cont, apoi moaie un șervet în apă și-mi șterge fruntea. După ce face tot ce trebuie făcut, pentru ca un om în situația mea să-și revină cît de cît, mă întreabă :

— Ți-e mai bine ?

— Îhî !

Nu reacționez deloc pozitiv la eforturile lui și, cînd Maria se întoarce cu foile de hîrtie și cu stiloul, găsește situația neschimbată.

— Oare va putea scrie ? se întreabă Colcer prea puțin optimist.

— Ce ți-am spus eu ? I-ai pus prea mult.

— Nu mai încercăm nimic. Îl lăsăm să se odihnească, apoi peste două-trei ore mai vedem noi. Nu uita că e mare grabă. Îmi trebuie hîrtia astăzi.

— De ce ?

— Lucrurile au început să fiarbă. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine. O să-l ducem însă de aici...

— Unde ?

— La cabană. Să nu-l caute cineva. Maiorul ăla-și bagă cam prea mult nasul în treburile mele, așa că-i mai bine să terminăm odată.

— Cu ce-l transportăm ?

— Îi chem pe frații Godeanu cu mașina. O să-ți spun eu cum facem ca să fie totul bine.

Nu știu de ce, ascultîndu-i, simt așa, ceva ca o teamă nelămurită, cuibărindu-mi-se în suflet. Asta-mi mai lipsește. Să mi se facă frică.

— Sfîntule, oare-i chiar necesar să-l...

— De cînd discuți tu planurile mele ? Am făcut eu pînă acum vreo greșeală ? Tu fă bine, taci din gură și ascultă-mă cu sfințenie. Altceva nu-ți cer. Asta dacă vrei să-ți meargă bine...

Cei doi ies din cameră, lăsîndu-mă singur. Ce am de făcut ? Mă duc cu ei sau o șterg ? Vorbele Mariei nu mi-au lăsat nici o îndoială. Sînt destinat să joc rolul principal într-o execuție. De ce și cu ce scop, asta nu mai știu, iar, dacă fug, risc nici să nu aflu vreodată. Bine că maiorul veghează. Acum știe tot, la fel ca mine și poate lua măsuri. Trebuie să iau legătura cu el. Mă aplec spre buzunarul de la piept și zic răspicat, deși încet :

— Tovarășe maior, vă vorbește Alex. Sînt singur. Ați auzit ce s-a vorbit aici. Ce fac ? Merg cu ei, sau ies afară ? Dacă vreți să merg, ambalați motorul mașinii, trecînd pe stradă. Aștept.

Ce ziceți ? N-am procedat bine ? Aștept zadarnic semnalul. Ce s-o fi întîmplat ? Oare Vlad să nu vrea să merg cu ei ? Dacă e așa, atunci s-o ștergem ! Mă ridic clătinîndu-mă și, cînd deschid ușa, nimeresc drept

în brațele primitoare a doi indivizi, nu cu mult mai mici ca mine. Oamenii păzesc intrarea și se vede că prezența mea aici le e mult prea scumpă ca să se lipsească de ea. Poate aș protesta, dar cum fiecare are în mînă cîte o măciucă de lemn, mă abțin de la orice comentariu și accept să fiu condus înapoi în cameră.

. . . . . .

Apelul telefonic îl scoate pe Vlad din baie, spre nemulțumirea nevestei și a rudelor apropiate, strînse în sufragerie, pentru a sărbători întoarcerea acasă de la slujbă a celui care ține în mîini destinele lumii interlope din oraș.

— Iarăși ? De-abia ai venit și tu acasă...

— Nu răspunde !

— Lasă-l să sune !

Vlad nu ia în seamă sfaturile bune care plouă din toate părțile și așa, înfășurat în prosop cum este, ridică receptorul :

— Tovarășe maior, Cosma la telefon. Permiteți să raportez !

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu mai recepționăm nimic de la Alex E. G. Am pierdut legătura. Tehnicianul zice că trebuiau înlocuite bateriile.

— Așteptați pînă ce vin acolo. Aveți grijă să nu se întîmple ceva !

Maiorul lasă receptorul jos și se repede în dormitor. Pentru cei care asistă la scenă nu mai încape îndoială că Vlad se pregătește de plecare. Trăgîndu-și hainele pe pielea aproape udă, maiorul iese afară și, după ce

ridică mîinile, cerînd să se facă liniște, face următoarea declarație :

— Fraților și cumnaților, vă mulțumesc pentru participare. Ne vedem la următoarea .aniversare, la anul. Acum mîncați, beți și să ne vedem cu bine !

Și dus a fost. Conform promisiunii, maiorul ajunge la locul unde, lipită de trotuar, o autodubă prevăzută cu o antenă mare pare că nu adăpostește nici un om.

— Cum s-a întîmplat una ca asta, Cosma, să stați voi așa fără să faceți un lucru elementar, cum ar fi schimbarea bateriilor ? Ia puneți-mi înregistrarea pînă cînd transmisia s-a întrerupt !

Banda începe să-și reverse conținutul în urechile maiorului.

— Tocmai cînd era mai interesant. Asta ghinion ! izbucnește maiorul furios. Acum ce facem ? Îl scoatem afară sau nu ?

— Fiindcă tot sîntem aici, eu zic să așteptăm, își dă cu părerea căpitanul. N-avem ce pierde.

— Noi, dar el ?

— Mă întreb de ce vor să-l pună să scrie, și mai ales ce anume, zice Tobă, instalat în fața magnetofonului.

Maiorul îl privește atent și-i spune :

— Ei, așa da !

— Un lucru e sigur, se amestecă din nou Tobă. Indivizii dinăuntru nu cred să practice sacrificiile umane, așa că nu văd de ce ne-am teme pentru Alex E. G. Se descurcă el.

— Cum ? Așa, drogat ? N-ai auzit cum l-au potolit ? Aproape că nu mai putea vorbi !

— Eu cred că vor să-l pună să scrie o adeziune, o declarație de fidelitate față de sectă, opiniază Cosma.

— Mergem pe strada Șerpuită și oprim cîteva case mai jos de cea care ne interesează. Trebuie să fim pe fază.

Mașina se pune în mișcare, întoarce și, după ce dă colțul, intră pe strada lui Colcer și oprește, așa cum ordonase maiorul, cîteva case mai jos.

— Rămînem aici, decretează Vlad. Să nu pierdeți din ochi intrarea. Supraveghează cineva spatele ?

— Da.

— E-n ordine !

Tăcerea se lasă în autodubă. Nu se aude decît bîzîitul ușor al radioreceptorului, care încearcă zadarnic să prindă fie măcar și o singură vorbă de-a mea.

— Tovarășe maior, vine o mașină !

Prin geamul din spate, acoperit cu o perdeluță transparentă, farurile unui automobil se zăresc apropiindu-se. Cum Vlad are locul în lojă, iar pe stradă, cîteva becuri cu vapori de mercur fac lumina destul de intensă, se poate remarca ușor, că despre o „salvare" e vorba. Un al șaselea simț, cel profesional, îi spune maiorului că mașina se va opri în fața casei lui Colcer și, într-adevăr, Dacia albă, avînd pe uși semnul binecunoscut al Crucii Roșii, frînează acolo unde presupusese maiorul.

— Repede, luați legătura cu sediul. Să dea telefon la salvare, la stație, să se intereseze dacă au un caz pe strada Șerpuită. Urgent am spus !

În cîteva minute, Vlad are răspunsul :

— Au un caz grav, îi spune tehnicianul care deservea aparatura, e vorba de o bătrînă !

— O fi proprietara, opiniază Vlad, forțîndu-și privirea ca să vadă ce duc cei doi sanitari pe targă.

— Nu încape îndoială că e o femeie, zice Cosma, după ce privește și el timp de cîteva clipe scena.

— Dacă n-ar căra ceva ușor, n-ar alerga cu ea așa, zice și Tobă.

„Are logică pușt iul", nu se poate să nu remarce maiorul în gînd, desigur, pentru ca celălalt să nu și-o ia în cap.

— Bine că nu despre Alex e vorba, remarcă din nou Vlad, de data asta tare, răsuflînd ușurat !

Mașina demarează în urletul sirenei, rotindu-și girofarul albastru și dispare în mare viteză. Nu mult după ea, o alta pătrunde legănîndu-se pe hîrtoapele străzii și oprește tot acolo unde oprise prima. Dacia e tot albă și tot cu însemnele unei „salvări".

— Ne-au păcălit, pricepe maiorul, sărind jos urmat de Cazacu și de Tobă. Dumneata ia legătura cu ai noștri și spune-le să anunțe toate patrulele și toate posturile de control de pe șosele. Salvarea aceea trebuie oprită cu orice chip.

Între timp, locotenentul și căpitanul ajunseseră lîngă mașină :

— Miliția, opriți ! Ce s-a întîmplat ?

— Un caz grav, răspunde o femeie în halat alb, ros în coate pînă la urzeală. E o urgență, accentuează ea, văzînd că cei doi îi stau în cale.

Maiorul se apropie și el, află care e situația și le dă voie sanitarilor s-o urce pe bătrînă în mașină.

— Căutați înăuntru, le spune el dezamăgit, celorlalți doi. Pot pune pariu că toată gașca a șters-o și că vom găsi cuibușorul gol !

— Tovarășe maior, îl strigă tehnicianul, o patrulă a văzut „salvarea", luînd-o spre Dumbravă !

— Mergem acolo. Cheamă mașina de serviciu !

CAPITOLUL XIV

În care-mi dau seama cît de greu e cîteodată să faci ceea ce vrei, Sfîntul își dă arama pe față, iar Simona trece prin mari emoții.

În timp ce mașina aleargă în noapte cu peste o sută la oră, eu fac în continuare pe adormitul ținînd ochii închiși, nu și mintea, însă. Rotițele de acolo de sus se învîrt, scoțînd idei cu viteza unui calculator în timp ce creierul le sortează și le pune bine la păstrare în memorie. Felul cum am fost scos din casă pare să arate că sfîntul știe ceva, sau doar presupune că e urmărit. Altfel de ce toată precauția asta cu mașina „salvării", de ce au întins-o pe Maria pe targă și de ce m-au suit pe mine prin față ? Toate aceste „de ce"-uri vor rămîne fără răspuns, dacă nu voi juca corect mai departe. Noroc că maiorul nu poate fi păcălit așa ușor iar acum precis se află pe urmele mele, gata de acțiune.

În față, așezat lîngă șofer, Colcer privește concentrat în noapte, iar alături de el șoferul, un vlăjgan cu o claie de păr roșu pe cap, învîrte cu dexteritate volanul. Lîngă mine, așezată pe un fel de strapontină, Maria tace cufundată în gînduri, iar un al patrulea personaj, avînd același păr roșcat, stă la picioarele mele pe targă și se joacă cu un cuțit de vînătoare. Toate astea le observ uitîndu-mă pe sub gene, deși nu e nici un risc. Nimeni nu-mi acordă atenție, fiecare văzîndu-și de ale lui. Începe să mă indispună situația. N-am fost tratat nicio-

dată cu o asemenea lipsă de considerație. Uneori e însă preferabil să nu sari prea tare în ochii cuiva și acum se pare că ne găsim exact în situația asta. După ce mergem vreun sfert de oră, sfîntul zice :

— Ia-o la dreapta.

Părăsim șoseaua și ne afundăm pe un drumeag lateral. Curînd după aceea oprim. O lanternă se aprinde și lumina mi se fixează pe figură.

— Ce-i cu ăsta, Mario ?

— Nici eu nu înțeleg...

— Pricep că e timpul să mă trezesc. Pînă atunci, șoferul împreună cu celălalt mă iau pe brațe și mă poartă pe sus, pînă într-o căsuță de lemn. Acolo sînt culcat pe o pătură aspră de lînă, după care-l aud pe Colcer zicînd :

— Mario, te las acum singură cu el. Vezi ce faci. Noi o să așteptăm afară. Încearcă să-l trezești !

Încăperea se golește, iar Maria Magdalena intră în rolul învățat cum se cuvine pe drum.

— Alex, Alex, trezește-te ! Revino-ți, măi... Te rog !

Rugămințile ei mă lasă inert. Cît timp sînt fără simțire, n-au ce să-mi facă. Pe urmă, nu mai dau pe pielea mea doi bani. Pînă la urmă, sătulă să încerce imposibilul, femeia apucă o cană cu apă stătută și mi-o aruncă în cap. La un asemenea tratament, n-ai de ales, te scoli. Las ochii ficși, pînă atunci în dosul pleoapelor, să se rotească în voie.

— Unde sîntem ?

— În pădure, răspunde ea.

— Tu m-ai adus aici ? De ce ?

— Eu. Trebuia să te salveze cineva !

— De cine ?

— Nu mai ţii minte nimic ?

— Nu. Ce s-a întîmplat ?

— Te-ai îmbătat. Ai spart totul în jur, l-ai lovit pe tataia Colcer şi pe bătrîna care-l găzduieşte. Femeia a căzut şi s-a lovit de prag cu capul. A trebuit să fie dusă la spital. Am profitat de plecarea sfîntului şi te-am adus aici. Dacă te găsea la întoarcere şi dacă bătrîna păţeşte ceva, te omora !

Cum autorul piesei a prevăzut în acest punct, că trebuie s-o cred, îmi ridic mîinile spre faţa ei şi o strîng drăgăstos la piept :

— Ai făcut tu asta pentru mine ? Eşti o dulce !

Îmi aduc perfect de bine aminte că de data asta n-am lovit pe nimeni, iar, în afară de becul din tavan, alte pagube nu i-am făcut lui Colcer. Spre deosebire de primul caz, cel cu crima, aici toate lucrurile sînt clare. Maria minte cu nerușinare, pentru că pe obrajii ei, nu observ nici o urmă de emoţie sau de regrete.

— Mă iubeşti ? întreabă ea.

Sigur c-o iubesc, la fel cum iubesc o pisică sălbatică sau un şarpe cu clopoţei.

— Mai încape vorbă, răspund eu cu toate acestea. Te ador, te divinizez, micuţa mea Maria. Ce vrei să fac pentru tine ? Cere-mi orice.

Aici nu mă paşte nici un pericol. N-am ce să-i dau.

— Ai face chiar orice pentru mine ?

— O să vezi !

— Alex ! De ce ai venit la noi ?

— Pentru că m-a chemat sfîntul.

— Numai de aceea ?

— Şi de curiozitate. Eram cumva distrus moral după o întîmplare în care am fost amestecat, o poveste cu o crimă şi am crezut că la voi îmi pot regăsi liniştea.

— Ce fel de întîmplare ?

— O crimă. O femeie a fost omorîtă în timp ce dormeam, ameţit de băutură, iar miliţia mă bănuia pînă nu demult.

— Te bănuia ?

— Da.

— Şi acum ? Ai scăpat cu bine ?

— După cum vezi, deşi...

— Ce ?

— După cele ce mi-ai spus cu bătrîna, se pare că...

— Eşti vinovat de crima aceea ?

— A, nu, răspund eu, asta nu, dar îmi pare rău pentru ea. N-am vrut !

Maria se pregăteşte să joace scena cea mare. Îi simt încordarea dinaintea finalului, aşa că sînt numai ochi şi urechi.

— Alex, eu am făcut un jurămînt faţă de Colcer. L-am călcat şi, pentru asta, legile noastre prevăd o singură pedeapsă : Moartea !

— Nu-ţi fie frică, mai există şi altele în afara celor pe care le foloseşti voi. Ele te vor apăra şi împreună vom reuşi să te salvăm !

— Degeaba, sînt mulţi şi, oriunde ne-am ascunde, ne vor găsi.

Nu înţeleg unde vrea să ajungă, dar am răbdare.

— Şi atunci ?

— Decît să mă omoare ei, mai bine omoară-mă tu !

Cad din lună şi trec dincolo de pămînt, începînd să mă învîrt pe orbită. Orice-aţi spune, am auzit bine !

— Ce să fac ? Să te omor ? Eu, cel care te divinizez ? Să-mi ucid zeița la care mă închin ? Nu. Asta nu. Ce-s cu glumele astea ?

În vorbele mele, pe lîngă căldura pusă din belșug, ceva sună fals. Ce vreți ? N-am talentul actoricesc al femeii.

— Ai spus că faci orice pentru mine...

Clătind mîhnit din cap :

— Una ca asta nu pot face.

— Te rog să mă omori, așa cum ai omorît-o pe femeia aceea de care-mi vorbeai înainte.

— Ți-am spus că n-am omorît pe nimeni !

— Așa crezi tu. Dacă te-ai fi văzut, însă, atunci cînd ai lovit-o pe bătrînă... Ochii-ți luceau ca ai unui nebun. Ai apucat-o de gît și ai început s-o zdruncini... N-am putut să mă mai uit... Pe urmă, a căzut !

— Și cu toate astea, mă iubești ?

— Da. De cînd te-am văzut, am știut că tu mi-ești sortit. Haide să murim împreună.

Rămîn fără glas o vreme. Deși mă așteptam la o propunere ciudată din partea ei, totuși ceea ce-mi aud urechile întrece orice imaginație.

— Îmi pare rău, dar nu pot face un asemenea gest. Nu văd utilitatea lui. După ce m-ai salvat, vrei să murim ?

— Ce șanse avem ca să fim împreună ? Oricum ai să fii închis pînă la urmă, sau poate mai rău. Dacă te vor condamna la moarte pentru omor cu cruzime ? Atunci ? Eu ce șanse mai am să scap de ei ?

Antenele încep să mi se rotească, recepționînd din toate părțile informații. Ce știe Maria despre cruzimile de care vorbește ? Și, mai ales, de la cine a aflat, pentru

că eu, deși am memorie bună, nu-mi amintesc să fi vorbit despre una ca asta. Cred că încep să pricep unde bate. Din nefericire pentru ea, nu mă cunoaște decît de cîteva zile. Dacă m-ar cunoaște și ar ști cît de mult îmi place mie viața, s-ar abține să-mi facă asemenea propuneri. Cum însă ea mă crede prins în mrejele ei, insistă în continuare.

— Uite, am aici două fiole cu otravă. Scriem o scrisoare și pe urmă e de ajuns să strîngi din dinți ca totul să se termine.

Asta era va să zică. Le trebuia o scrisoare de la mine... Vroiau să mă facă să declar că mă sinucid, pentru ca să mă poată omorî ei... M-am mai întrebat și înainte de ce oare le stau în cale, fără să pot găsi răspuns. Mă întreb și acuma, tot fără succes. Probabil îi incomodez cu ceva...

— Nu te mai obosi degeaba, îi zic eu Mariei, fie că am omorît sau nu pe cineva, n-am de gînd să mă sinucid. Peste o sută, două de ani, n-aș avea nimic împotrivă, dar acum crede-mă. Mi-e imposibil. Prea am multe de făcut pe lumea asta, ca să-mi vină cheful să mă mut într-o alta mai bună.

Așa cum bănuiam, Colcer ascultase totul. Trăgînd cu urechea, poți înțelege cîteodată mult mai multe decît chiar participanții la discuție. Așa că ușa e dată de perete, fără menajamente, și-n cameră năvălește însuși conducătorul sectei, în fruntea celor doi gealați !

— Uite-i !

— I-am prins !

— Ați prins pe dracu, le strig eu, trăgîndu-mă lîngă perete, nu înainte de a răsturna în fața mea o masă lungă de stejar.

— Ce faci, mă lași cu ei ? îmi strigă Maria disperată.

— N-am resurse suficiente să te apăr și pe tine, descurcă-te singură !

— Trădătorule, îmi strigă ea cu vocea plină de venin.

Sfîntul se apropie, îi pune mîna pe umăr și zice :

— Nu te mai obosi degeaba. A știut totul de la început. N-a băut nimic din ce i-am dat noi și a jucat teatru tot timpul. Apoi către mine : Piesa s-a terminat, domnule Alex. Ți s-a înfundat !

— Asta s-o crezi tu. Pe primul care se apropie îl trăznesc, strig eu strîngînd în mînă o bucată de țeavă, găsită în mod providențial pe jos. Îi văd că șoväie.

— Puneți mîna pe el ! le ordonă Colcer celor doi roșcați.

— Cum să ne apropiem ? Vrei să ne omoare ?

— Lașilor ! O să vă căiți ! Rămîneți aici cu el pînă mă întorc și aveți grijă să n-o șteargă. Maria, vino cu mine !

Ca să nu rămînă în inferioritate, cei doi se înarmează la rîndul lor, unul cu o furcă, iar celălalt cu un topor. Și astfel, echilibrul de forțe e realizat, fără cheltuieli suplimentare de buget.

— Facem un poker ? le spun eu imediat ce ușa se închide în urma sfîntului.

Roșcații se uită la mine patrat.

— Profitați de timpul cît mai sînteți liberi, le spun eu. La pușcărie nu cred să vă lase cu cărțile de joc.

Din nou rezistă, privindu-mă încruntați. Seamănă unul cu altul ca două picături de apă. Sînt gemeni va să zică. Oricum ar fi, însă, nu cred c-or să-i încurce la

proces. Le spun constatarea mea cu voce tare, apo
încep să fluier o melodie săltăreață. În timpul ăsta
mintea-mi lucrează. Trebuie să-mi apăr viața, dar ha
bar n-am cum. De cei de colo nu pot trece, iar sfîntu
s-a dus în mod sigur după ajutoare. Cînd se va întoarce
însoțit de încă doi-trei, o să pot zice : „Alex, ia-ți adio
de la viață. A fost frumoasă, dar scurtă". Și totul se va
termina.

Situația rămîne neschimbată, pînă ce de afară se
aude din nou zgomotul mașinii. Se îngroașe gluma. Cînd
Colcer intră înăuntru împingînd-o înainte pe Simona
îmi dau seama că sînt pierdut. Acum să te vedem Alex
cum scoți cămașa.

— Aruncă țeava și vino aici ! Altfel...

Sfîntul face un semn la care cel din spatele lui ia
un scaun, trece o frînghie după o grindă, apoi, după ce
face un laț la unul din capete, îl aruncă după gîtul alb
al Simonei. Mă uit la ea, în ochii ei măriți de groază
și-mi dau seama că au luat-o din somn. Încă nu s-a
trezit și crede că visează. Pînă să număr la trei, au și
ridicat-o pe un scaun, iar frînghia se întinde, se în-
tinde, tot mai mult... Chiar dacă aș ataca, pînă să-i do-
vedesc pe toți, Simona ar fi moartă. Și pentru nimic în
lume n-aș vrea să i se întîmple una ca asta.

Încerc să cîștig timp. Maiorul trebuie să sosească...
Trebuie.

— Ce vreți de la mine ?, mă prefac eu că cedez.

— Se pare că eroul nostru a devenit mai rezo-
nabil. Aruncă țeava și vino aici ! O să scrii ceva. Scoa-
teți fata afară !

Roșcații o coboară pe Simona de pe scaun, iar apoi
unul din ei iese afară, însoțind-o. Arunc țeava, așa cum
mi se poruncise.

— Apropie-te ! Stai jos și scrie.

Pun mîna pe stilou, privesc foaia de hîrtie, albă, apoi ascult.

— Scrie. Nu pot părăsi această lume, fără să-mi mărturisesc crima. Eu am ucis-o pe Mioara Dobrescu. Semnează.

Cînd aud, mai să cred și eu că visez. Un singur motiv îl poate face pe Colcer să dorească o asemenea declarație. Să nu-mi spuneți că ați ghicit. Sfîntul ia foaia, citește, apoi izbucnește în blesteme.

— Ce-i asta ?

— Ceea ce mi-ai dictat.

— Faci pe prostul cu mine ? În loc de semnătură scrii „semnează".

— Dumneata ai spus să scriu tot ce-mi spui. Asta mi-ai spus, asta am făcut. Și pe urmă, dacă mă gîndesc bine, n-am stabilit ce-o să se întîmple cu Simona, fata pe care ați adus-o. După ce-o să mă omorîți, cine îmi garantează că n-o să-i faceți și ei felul. Doar vă poate recunoaște.

— N-o să te omorîm noi, ai s-o faci singur. Cît privește fata, o să scape. Îți promit. Acum scrie.

Vrea să am încredere în cuvîntul lui. Ce glumă ! Aș rîde dacă n-aș fi în situația în care sînt. Așa, însă, mă mulțumesc să strîng din buze ironic și să dau din cap.

— Nu. Îmi trebuie garanții. Altfel nu scriu nimic.

Fără nici o explicație, Colcer ridică capul privindu-mă cu ochii tulburi, apoi iese pe ușă fără o vorbă. Nu pricep ce s-a întîmplat, decît atunci cînd, în fruntea unei mici trupe, maiorul intră pe ușa lăsată deschisă de sfînt.

— Mîinile sus !

Lipsiți de șef, cei doi se lasă de bunăvoie legați Maria se face mică într-un colț, sperînd că nu va f băgată în seamă.

— Scoateți-i de aici ! ordonă Vlad.

Apoi spre mine :

— Ești teafăr Alex ?

— Da. Ba mai mult. Știu cine-i criminalul !

— Știm și noi, răspunde oțărît maiorul. Colcer !

— L-ați prins ?

— El a ieșit înainte ?

— Da.

— Îl urmăresc ai noștri prin pădure. N-o să scape ! Au și un cîine cu ei.

În sfîrșit, pentru prima oară în seara aia, răsuflu liniștit.

— Și Simona ?

— E afară. N-a pățit nimic.

Atunci, totul e perfect.

— Ați ascultat tot ce s-a vorbit aici ?

— Nu mai avem legătura cu tine de mai bine de două ore. Deșteptul ăla de tehnician a uitat să schimbe bateria la emițător așa că abia te-am găsit.

— Ce spui ? nu-mi vine mie să-mi cred urechilor.

De-abia acum realizez că am fost în pericol de moarte real. Maiorul nu s-a jucat cu ei ca șoarecele cu pisica, ci a fost nevoit să ne caute o mulțime de timp, pînă să ne găsească. Bine că totuși a reușit.

— Cum ne-ai găsit atunci ?

— Colcer a jucat tare cu cele două mașini ale „salvării" dar, din fericire, o patrulă a zărit mașina pe cînd se îndrepta încoace. Am patrulat pe drum pînă ce am văzut aceeași mașină gonind spre oraș. Ne-am luat

după ea, pînă acasă la Simona Udrescu. Atunci mi-am dat seama că vor să te silească să faci ceea ce nu vrei, uzînd de fată. La întoarcere am urmărit-o din nou, iar pînă aici am venit pe jos de la intersecție, ca să nu audă zgomotul de motor.

— Deci munca mea a fost degeaba. Tot teatrul jucat, inutil. Păcat de atîta talent investit. Eu care credeam c-o să mă înregistrați, aud acum că n-ați reușit. Bine că nu m-au omorît !

— N-o să crezi, dar mă bucur și eu, rîde maiorul, ieșind.

Îl urmez în întunericul de afară, unde o regăsesc pe Simona instalată confortabil într-una din mașinile cu care venise maiorul. Bine că nu va mai trebui să mergem pe jos pînă-n șosea.

— Ce se aude cu cel care a fugit ?, se interesează maiorul.

— Nu știm nimic. Se aud lătrături din direcția aceea, dar pînă acum nu ne-au anunțat dacă l-au prins sau nu.

. . . . . .

Mașina pusă la dispoziție cu amabilitate de Vlad ne depune pe amîndoi acasă la Simona.

— Intri ? mă întreabă fata după ce rămînem singuri.

— Cu plăcere.

O urmez în grădină, iar Baby ne întîmpină bucuros, dînd din coadă.

— Să-ți fie rușine, îl mustrez eu, ai lăsat s-o răpească pe stăpîna ta, fără să le rupi pantalonii. Să nu te mai văd în ochi !

Baby se uită întrebător la noi, apoi ne întoarce spatele și se pierde printre tufe. Sper să-i treacă supărarea cît mai repede, dar trebuie să înțelegeți că merita o săpuneală.

— Să stăm jos undeva, mă invită Simona, după ce se întoarce din casă cu o pătură.

O întind pe iarbă și mă așez alături de fată. Noaptea e la fel ca celelalte. Minunată. Contrar obiceiului statornicit în orașul nostru de munte, unde plouă mult mai des ca media pe țară, de data asta vremea bună se menține bună de vreo două săptămîni, aducîndu-i pe meteorologii locali la exasperare. Nutrind speranța c-o să plouă, vremea rea e anunțată zilnic, și tot zilnic soarele-și face apariția la locul lui pe cer potopindu-ne cu razele lui generoase. Trebuie să recunoașteți că asta poate băga în spital orice meteorolog respectabil.

Peste tot e liniște, din casă răsună sforăiturile lui Papà, și-n această atmosferă idilică, rămînem, bucuroși că ne-am regăsit în viață amîndoi, mînă-n mînă. Nu peste multă vreme, se apropie și Baby, pe care mă hotărăsc să-l iert, fiindcă nu în fiecare zi e sărbătoare. O cuprind pe Simona cu brațul, iar alsacianul pune botul pe genunchii ei și o privește cu devotament. Rămînem așa, pînă ce din spatele nostru se aude un foșnet. După cele ce mi s-au întîmplat, orice mi se pare suspect, mai ales că Baby se ridică ciulind urechile. Simona pare calmă, dar o simt încordîndu-se.

— Nu. Ar fi prea mult, o potolesc eu, ridicîndu-mă. Rămîi aici, mă duc să văd ce e.

Nu-mi fac prea mari probleme. Dacă ar fi intrat cineva în curte, Baby ar fi lătrat în mod sigur, sau s-ar

fi repezit la el. Potaia, însă, s-a lungit la loc cu botul pe genunchii Simonei și pare cea mai fericită javră de pe mapamond. Renunț să mă mai aventurez în întuneric și mă așez la loc pe pătură. Nu pentru multă vreme însă. De data asta aud un zgomot distinct de pași care se apropie de intrare. Cîinele rămîne complet impasibil, în timp ce eu mă întreb de ce oare animalul ăsta latră numai la prietenii veniți în vizită.

— Cine o fi ? întreabă Simona, de parcă aș fi obligat să cunosc răspunsul la orice întrebare. Orgoliul meu suferă, atunci cînd îmi mărturisesc neștiința, dar prefer să spun adevărul decît să mint.

— Habar n-am. Uită-te la nesimțitul ăsta cum stă și nu zice nimic.

— Ham ! face Baby, cum nu se poate mai vesel.

Pierd și bruma de respect pentru el, mă scol din nou și de data asta pornesc cu pași furișați spre casă.

— Ai grijă, Alex, îmi șoptește ea din urmă.

Teama ei e foarte normală la un om care are de-a face cu mine. De talentul pe care-l am ca să intru în bucluc v-ați dat seama și singuri, din cele petrecute pînă acum. Principala mea grijă e să mă apropii de intrare din lateral, ca să nu dau nas în nas cu vizitatorul. Mă opresc chiar sub fereastra întredeschisă, de unde se aud șuierăturile și borboroselile de ceainic în clocot, emise de Papà. Un asemenea concert ar speria orice amatoare de măritiș dar, cum vîrsta bătrînului e liniștitoare, pericolul nu există decît în imaginația mea.

Mă ridic ușurel în mîini, pun piciorul pe pervaz și intru. Nici un motan care vrea să dea atacul la o oală cu smîntînă n-ar umbla mai ușor ca mine. Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, așa că văd destul de bine

patul cu baldachin în care Papà continuă să sforăie netulburat. Merg în vîrful picioarelor spre ușă, apăs clanța asumîndu-mi riscurile și arunc o privire pe coridor. Nimic. Doar în capăt, o dîră de lumină se strecoară pe sub una din uși. Cînd să ies afară, lumina se stinge și individul iese. Poartă o lanternă cu care-și luminează calea și e singur. O să aibă o surpriză, foarte repede. Închid ușor ușa, împing fără zgomot clanța la locul ei și aștept. Pașii se apropie tot mai mult. Nu știu care instinct îmi dictează să mă arunc pe burtă sub patul bunicului, chestia e c-o fac tocmai la timp ca să scap cu fața curată. Omul a intrat în camera lui Papà.

Mătur pe jos cu hainele bune, pînă ce intrusul se apropie de pat și dă fără menajamente perdelele deoparte. Aproape imediat, sforăitul încetează. Se vede că bunicul s-a trezit. De-abia aștept să aud dialogul ce va urma și clipa cînd am să intervin în discuție. În loc de asta, aud un foșnet de haine, ca și cum cineva s-ar dezbrăca și patul se lasă sub greutatea care se așează pe el. Nu mai pricep nimic. Prin cap îmi zumzăie tot felul de idei pe care le reduc la tăcere urgent, ca nu cumva să mă dea de gol, tot ciocnindu-se între ele.

Un singur lucru e clar. Indiferent cine e cel care a intrat, nu are de gînd să-i facă nici un rău bunicului. Nu-mi rămîne decît să mă retrag și să-i spun Simonei ce s-a întîmplat. Ce-o să mai rîdă... Proaspătul intrat în pat, trage un căscat zgomotos. În mod sigur e un bărbat. Subit, nu mai găsesc nimic de rîs. Ideea că Papà s-ar ocupa de fuste, e într-adevăr comică. Oricare alta pierde însă acest atribut.

Cu toate că a trecut ceva timp, în pat nu se înfiripă nici o discuție. Aud de sus zgomotele făcute de

cineva care e pe cale să adoarmă, apoi, pentru că Simona mă așteaptă și e îngrijorată probabil, încerc să plec. Individul se răsucește pe toate părțile, ca unul căruia somnul nu vrea să-i vină, dar pînă la urmă se liniștește.

Acum e momentul. Chiar dacă Papà se va trezi, iar individul nou intrat va avea coșmaruri, după aceea, tot voi pleca. Ies tîrîș de sub pat și observ cu mulțumire că perdelele sînt trase la locul lor. Asta e un lucru bun. Nimic mai simplu, deci să ies pe unde am intrat. Deplasarea mea fantomatică nu lasă nici o urmă sonoră, ajung lîngă fereastră, o încalec și, fără să plec nicăieri cu ea în galop, sar dincolo, aterizînd cu bine jos. Am reușit !

Simona mă așteaptă în locul în care-o părăsisem, provizoriu desigur. A învățat ceva de la ultima pățanie.

— Ei ?

Îi povestesc ce-am văzut și, cum era normal, nu mă crede. Pentru asemenea situații nu există decît un remediu sigur. Cu toate că unii oameni se îndoiesc și de ce văd cu ochii lor, o poftesc să se convingă singură.

Nu zice nu, mă ia de mînă, deschide ușa și intrăm.

— Ce e acolo ? o întreb arătînd spre ușa unde văzusem lumină.

— Baia.

— Pot să intru o clipă ?

— Te rog.

O las pe coridor, fără să mă gîndesc că s-ar putea să se simtă părăsită, deschid ușa și aprind lumina. Baia e ca toate băile din lume. Cu cada, chiuveta și oglinda fără de care-și pierde atributele. Încăperea e toată în faianță bleu. Îmi place, dar nu de asta am venit

aici, ca s-o admir. Lîngă perete o sumedenie de pantofi fiecare cu șanul lui, semn că ori lui Papà, ori Simonei îi place ordinea. E clar. N-am ce vedea aici.

— Ai terminat ?

Răspund afirmativ și o urmez spre camera bunicului. De astă dată, înăuntru nu se mai aude nici un sforăit.

— Ce facem ? Intrăm ?

— De obicei doarme buștean, răspunde nepoata deschizînd ușa.

Simona calcă fără fereală, sigură că moșul nu se va trezi. Eu, însă, umblu în vîrful picioarelor, conform obiceiului.

— Ei, ce mai zici ? întreabă ea triumfătoare, dînd la o parte perdeaua.

Mă uit peste umărul ei și-l văd pa Papà dormind singur. Mă holbez degeaba căutînd un al doilea în pat, pentru că nu este. Și cînd spun că lipsește, trebuie să mă credeți, fiindcă am vederea normală și nici el n-are prea multe locuri unde să se poată ascunde. Doar n-am visat. Aici, în camera asta a intrat cineva.

— Să plecăm, spune Simona lăsînd perdeaua să cadă.

Și o luăm spre ușă. De data asta nu mă mai feresc nici eu și, cînd mă împiedic de pantofii bunicului așezați lîngă pat, nu mă neliniștesc deloc. Mă aplec, pipăi după cel care zburase într-o parte, îl găsesc, reconstitui perechea și ies în urma Simonei.

— Ai început să ai vedenii, Alex, îmi spune ea uitînd că nu cu mult înainte auzise și simțise același lucru cu mine.

Nu-i nimic de rîs aici în jur. În minte îmi vine o bănuială pe care nu i-o împărtășesc ca să nu mă cert cu ea. Îmi iau rămas bun și plec. Dacă n-o iau spre casă e pentru că am altceva de făcut. Ajung cu bine unde intenționez, urc la etaj și, cu toată ora tîrzie, care ar îndemna orice om să renunțe, apăs butonul soneriei.

— Alex, ce-i cu tine la ora asta ?

— Sărut mîna, mătușă, îi zic eu femeii care venise să-mi deschidă.

— Nu mi-ai spus ce e cu tine ?

— Unchiu' e acasă ?

— N-a venit încă. A fost mai devreme, a mîncat ceva, pe urmă a plecat. Caută un criminal prin pădure. A zis să nu-l aștept pentru că, dacă nu-l prinde, își face Hara-kiri.

— Pot lua legătura cu el ?

— Numai dacă vor să ți-o dea cei de la miliție, prin radio.

Formez numărul, explic în cîteva vorbe ce doresc și ce anume vreau să comunic, apoi îmi cer scuze c-am deranjat-o pe mătușa și plec. De data asta ajung acasă, dar de culcat tot nu mă culc. Scot mașina din garaj cu oarecare dificultate din pricina umărului care mă mai doare încă, apoi refac drumul spre Dumbravă, în sens invers.

Maiorul și-a stabilit cartierul general la cabana care era să-mi fie mormînt, iar pădurea, deși e o oră tîrzie din noapte, mișună de milițieni, cu cîini sau fără, toți ocupați să pună mîna pe Colcer. Chiar și mie mi-au percheziționat mașina de vreo trei ori pînă să ajung.

— Ce-i cu tine ? N-ai somn ? mă ia în primire Vlad de cum mă vede.

— Vreau să-ți spun ceva...
— Și nu puteai aștepta pînă mîine ?
— Nu.
— Bine. Dă-i drumul, dar vezi să fie ceva inteligent, că altfel te arestez, chiar dacă n-am făcut-o pînă acuma.

Îi povestesc pe nerăsuflate tot ce am de spus și, cînd termin, am în față un maior uluit. Ca să obțin performanța asta, n-am avut decît să-i explic tot ce s-a întîmplat la Simona acasă.

Maiorul mă lasă acolo, iese afară, dă un ordin și curînd pădurea se liniștește.

— Să mergem, spune Vlad, urcîndu-se în mașină.

CAPITOLUL XV

În care totul se lămurește, ca-n orice roman polițist care se respectă, iar eu, Alex E. G., nu sînt prea fericit chiar dacă se pare că am motive.

De data asta-mi permit să dorm ceva mai mult ca de obicei. Merit. Am scăpat de acuzația ce mi se aducea, i-am oferit prilejul maiorului Vlad să termine o treabă începută atît de frumos de mine și datorită mie, criminalul se află acum îndărătul gratiilor. Ce motive mai poate avea un om să fie fericit? N-ajung astea? Din păcate, se pare că ăsta-i adevărul și că, pentru o fericire adevărată, e nevoie de mult mai multe lucruri. Le las deoparte, pentru că primesc o vizită. Cea a maiorului Vlad, atît de binecunoscut dumneavoastră, din povestea pe care-ați citit-o aici.

— Ai făcut ochi deja? mă întreabă el privind ceasul.

— Nu e decît ora doisprezece, mă apăr eu fără vlagă.

— Ionică, intră și tu, ce-ai rămas în prag, se întoarce Vlad spre ușă.

Ia te uită. Simpatia mea, Ionică-locotenentul. A venit la mine. Desigur, nu din proprie inițiativă, ci la invitația maiorului. Le spun să ia loc, unde pot, apoi mă ridic de jos și le aduc cîte o cafea. Merită.

— Deci, lucrurile s-au lămurit, zice Vlad sorbind. Criminalul e la noi.

Se frige la limbă, o scoate afară, vede că nu e arsă prea rău, o vîră la loc, apoi face cîteva vocalize, ca să-și dea seama dacă n-a suferit deteriorări esențiale și continuă :

— Din păcate, l-am prins după ce a făcut o nouă victimă.

— Cine ? Bătrîna ?

— Da. Colcer a lovit-o ca să aibă motiv să cheme „salvarea". Le trebuia un pretext ca să-și mascheze plecarea. Vroiau să evite riscurile, chiar dacă nu știau că sînt urmăriți de noi.

— Foarte bine, au chemat-o, dar voi de ce n-ați urmărit-o ? Doar era de presupus că vor încerca să mă scoată de acolo cumva. Unde mai pui că nici legătură cu mine nu mai aveați...

Maiorul mă potolește, cu cîteva cuvinte :

— N-ai de ce să fii supărat. Au lucrat inteligent. Înainte cu cîteva minute de a veni „salvarea" pe care-o chemaseră, a venit o alta, condusă de doi indivizi care făceau parte din sectă. Noi am luat-o drept cea bună, cînd în realitate era alta. Simplu.

Îmi sare țandăra.

— Simplu, nesimplu, din cauza asta eu era să mor. Întîi vi se strică microfonul...

— Nu s-a stricat, n-a avut baterii, zice Ionică.

— Tot una e. De funcționat n-a mai funcționat, ăsta e esențialul. Pe urmă-i lăsați să mă ia de acolo, fără să interveniți... Iar la mijloc cine e ? Bietul Alex E. G. țapul ispășitor.

— Mielul ispășitor, rîde Vlad cînd îmi vede indignarea.

Ionică nu e la fel de conciliant ca superiorul lui și se ia de mine.

— Cum îți permiți ? Cine-ți dă voie să ne tragi la răspundere ?

— Lasă-l, Ionică, să se descarce. Are dreptul.

— Îi luați apărarea, tovarășe maior ? Lui ? Unui încurcă-lume ? Unuia care se vîră în niște buclucuri de ți se face părul măciucă în cap, cu o seninătate de inconștient și așteaptă să îl scoatem noi din ele ?

— Termină, Ionică, nu-ți permit să vorbești așa, îl ia la rost maiorul. Alex e nepotul meu !

Ionică tace copleșit. Abia acum își explică o mulțime de lucruri pe care înainte nu le putuse pricepe. Oricum, mai bine mai tîrziu decît niciodată. Îi fac lui Vlad un semn complice din ochi, dar mă privește cu severitate.

— N-ai de ce fi vesel. Ne-ai dat niște bătăi de cap cumplite.

— Da, dar v-am și ajutat...

— Asta să-ți fie învățătură. Altă dată să te ferești de cîntărețe și de bigoți. Mai sînt încă vreo sută de lucruri care trebuie să le eviți dar, dacă vii la birou la mine, o să ți le dau acolo.

— Să vin la voi ? Ca să mă aresteze locotenentul ? Nu, mulțumesc.

— Trebuie să-mi mulțumești că n-a făcut-o pînă acum. Și zău că nu ți-ar fi stricat să vezi cum e acolo jos. Un moment am fost tentat să-l las, dar m-am gîndit ce-o să zică mătușă-ta Marioara, așa că am renunțat. Te sfătuiesc însă să nu mai încerci. Poate ai să mă prinzi într-o pasă proastă...

Nu-i mai zic nimic. Prefer să tac și să ascult ce urmează.

— Deci, bătrîna a murit sărmana, la spital, fără să-și mai revină. Colcer spera să poată pune și crima

asta în spinarea lui Alex. De ce a lui ? Aici trebuie să ne întoarcem un pic în urmă. Colcer, adevăratul criminal, avea de ales între doi, Iorgu Dobrescu și Alex. De ce l-a preferat pe nepotul meu ?

— Fiindcă sînt mai simpatic.

— Nu. Fiindcă prin tine putea afla mai ușor ceea ce se întîmplă cu ancheta. Cunoști filiera. Tu îi spuneai Simonei, iar bunicuțu' o trăgea de limbă. Mi-am dat seama că ceva răsuflă în afară, din care cauză am preferat să nu-ți mai spun cum decurge ancheta, indiferent cît de rudă-mi erai. Bine măcar că nu i-ai spus de înțelegerea noastră în privința acceptării racolării tale în sectă.

— Ei, am mai făcut și eu greșeli, zic privind în jos modest și autocritic.

— Desigur, și nu una singură. Fiindcă la început am bănuit că fata te joacă pe degete, lucru fals. Ea nu știa nimic.

Mă bucur că măcar acum pot avea convingerea pe care mi-o șoptea inima. Simona nu știa nimic. Prietena mea e de bună credință.

— Ca să continui, zice maiorul, Colcer și-a făcut un plan legat de tine. Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat așa cum vroia el, tu ai fi scris o declarație de recunoaștere a crimei, iar apoi te-ai fi „sinucis", ajutat bineînțeles de Colcer et. comp. Astfel, noi puteam să ne batem capul mult și bine, pentru care motiv ți-ai luat viața. Asta fiindcă te cunoșteam prea bine ca să cred măcar o clipă că ai făcut-o de bunăvoie. De altfel, să știi o treabă. Atunci cînd Maria ți-a propus să muriți împreună și a scos fiolele, nu glumea deloc. Amîndouă aveau în ele otravă. Singurul lucru oarecum comic e că ea nu știa nimic de asta și o credea pe-a ei plină cu

apă chioară. Cînd i-am spus, era să leșine. Nu-ți pot reproduce ce invective a proferat la adresa „sfîntului" dar, oricum, ne-a spus tot ce știa.

— Deci Colcer a făcut o greșeală...

— Exact. Știi care ?

— În primul rînd că nu și-a dat seama cu ce tip inteligent are de-a face, iar în al doilea, că a venit la mine să mă convingă să cooperez. Cum a aflat unde sînt și pentru care motiv atîta interes față de persoana mea ? Fără să mai socotesc osteneala de a veni să mă caute și de-a mi-o oferi pe cea mai „bună dintre ei", ca să-l citez.

— Exact. Ca să aducă în sectă un om necunoscut, cînd ei se ocupau cu ceea ce știm, era un risc. Cu toate astea ei și l-au asumat. Ce motiv putea să-i determine să procedeze așa ? Prin ce erai tu interesant pentru ei ? Prin faptul că erai sub anchetă, acuzat de crimă sau aproape acuzat de ea. Ceea ce urmărea sfîntul era să transforme bănuiala în certitudine. Așa ar fi scăpat cu bine, fiindcă el era adevăratul criminal. Așa m-am gîndit, cînd te-am lăsat să mergi la ei. De asta te-am făcut atent și ți-am arătat riscurile la care te expui. De asta am fost atît de alarmat cînd legătura cu tine s-a întrerupt. Fiindcă-l bănuiam. După ce Gigi Unsurosu ne-a spus despre cerșetorul acela bătrîn care-l amenințase, mi-am dat seama că era și un al treilea. Tot ce mai lipsea era să scoată capul. De aceea nu l-am acuzat nici pe Iorgu nici pe tine. Adevăratul criminal trebuia să știe că povestea lui n-a prins. Trebuia să se afle în nesiguranță, ca să scoată capul din bîrlog. Și, după cum știm, tactica a dat roade. A încercat să-l aducă pe Alex la ei. Atunci am fost aproape

convins că despre Colcer e vorba dar, la fel, nu găseam mobilul. Pentru ce motiv Mioara Dobrescu a fost omorîtă și, mai ales, de ce a fost arsă cu țigara înainte? Oricît mi-am sucit mintea, n-am ajuns la nici un rezultat. Aici, m-ai ajutat tu, Ionică. Venind cu dosarul de divorț al lui Iorgu, m-a frapat un lucru. Numele de fată al Mioarei Dobrescu era Tănase. Unde mai auzisem eu numele ăsta? Fiindcă-l auzisem de curînd. L-am chemat pe Tobă și el mi-a confirmat. Fostul predicator al sectei se numea Tănase Petru. Era tatăl Mioarei Dobrescu. De aici pînă la a face legătura cu Colcer n-a mai fost decît un pas. Totul se îndrepta spre el. De ce-a omorît-o, am aflat abia acum, cînd îl avem în mînă.

Maiorul termină cafeaua răcită deja, în timp ce Ionică nu s-a atins încă de a lui. Îl invit să bea și după ce ezită, exact atîta timp cît să-mi dau seama ce favoare-mi face, soarbe din ceașcă.

— Ca să înțelegeți ce va urma, trebuie să vă fac un scurt istoric al sectei. De altfel, Alex a aflat pe pielea lui că toți membrii erau obligați să-și predea bijuteriile de aur și banii unui fond comun, păstrat de predicator. La moartea fostului șef, care a căzut de pe acoperiș, fondul ăsta comun nu s-a mai găsit. Dispăruse fără urme. Principala idee fixă a lui Colcer a fost că fiica mortului, Mioara, știe unde a ascuns acesta banii și bijuteriile. Așa că a început s-o urmărească. Urmărind-o, urmele s-au intersectat cu ale soțului ei, Iorgu, așa că sfîntul a fost pus la curent cu activitatea bandei lui Onu, încă aproape de la înființarea ei. Pe deasupra a luat-o în gazdă și pe Elena Popescu, prin supravegherea căreia putea în definitiv supraveghea toată activitatea celorlalți. Și uite așa, în seara aceea pe care Alex

o va ține minte toată viața, Colcer, deghizat în cerșetor, a stat pe bancă în fața blocului și a urmărit tot ce s-a petrecut. Profitînd de conjunctura favorabilă și-a zis că acum e momentul să dea o lovitură lipsită de riscuri. Sfîntul a intrat în apartament în timp ce Alex dormea iar Iorgu era în căutare de martori. A trezit-o pe Mioara și, după ce a legat-o, a început s-o chinuiască, ca să afle unde e comoara. Femeia a rezistat destul de mult. Pînă la urmă, Colcer a omorît-o, dar dacă a aflat sau nu ceea ce-l interesa nu știm și nici nu vom ști. Avem acum motivul crimei.

— A mărturisit că el a omorît-o ?

— Da. Aici am avut avantajul că l-am ridicat în noaptea aceea, tocmai cînd se credea în afară de orice pericol. Nu i-am spus că tu ești vinovat de arestarea lui, așa că a fost convins tot timpul că l-am avut sub observație. Mai ales cînd i-am pus banda cu înregistrarea de la el de acasă, s-a prăbușit complet. De unde să știe că nu avem decît prima parte ? Nici n-a vrut s-o mai audă, lucru care, de ce să nu zic, m-a bucurat foarte mult. Dovada cea mai importantă au adus-o amprentele. Sînt identice cu cele de la Udrescu de acasă și cu celelalte de la Marta Rădoi.

— Alea de la cabană ? întreb eu curios ca toți curioșii de pe lumea asta.

— Aceleași. Așa că sfîntul n-a mai avut pe unde scoate cămașa și a recunoscut crima.

— Tovarășe maior, nu mi-ați spus cum ați descoperit legătura dintre Colcer și Udrescu. De unde ați dedus că erau una și aceeași persoană ?

— Vezi tu, Ionică, aveam de-a face cu două personaje distincte. Unul, Udrescu bătrînul, era cunoscut în oraș ca un nebun nepericulos, puțin aiurit, a cărui

pasiune era grădinăritul și joaca de-a războiul. Chiar și-n afacerea tratată cu Pârvu a pozat în alienat mintal. Îi vinde drăcia aia de îngrășământ pe valută și pe suta aia de mii, apoi lasă banii, oarecum la vedere, ascunzîndu-i în sobă, loc în care Simona-i găsește cu prima ocazie. Ba mai mult. După ce banii dispar, nici nu se mai interesează de ei, ca și cum n-ar fi fost. Cine procedează așa? Un nebun. Asta era masca sub care și-ar fi găsit refugiul, în caz că afacerile lui cu secta dădeau greș. Ca să zic așa, era ascunzătoarea lui în caz de pericol. Udrescu a dus viață dublă mai mulți ani, profitînd de faptul că Simona a fost plecată, întîi la liceu, la internat, apoi la facultate. Lui Alex trebuie să-i mulțumim pentru că fără el poate cercetările ar fi durat încă multă vreme. Și implicit osteneala noastră.

Aș ceda bucuros cinstea asta lui Ionică sau maiorului.

— Am o rugăminte, le zic eu, vreau ca Simona să nu știe. Spuneți-i că dumneavoastră știați totul încă dinainte de a se întîmpla povestea de la ei din curte și că eu n-am avut nici un amestec în demascarea asta. Vă rog.

— Am și făcut-o, zice Vlad, fii liniștit. Acum, o să te rog să-i spui tu lui Ionică, cum s-a întîmplat totul.

Nu pot să-l refuz după ce-a făcut atîtea lucruri pentru mine. Așa că-i explic locotenentului tot raționamentul care m-a condus la concluzia că Papà are o legătură foarte strînsă cu Colcer.

— Atunci cînd un cîine nu latră cînd intră cineva în grădină sau nu se repede la el e normal să te întrebi dacă nu cumva persoana aceea nu e chiar stăpînul cîinelui în cauză. Mai ales că, nu cu mult înainte, Colcer

o luase pe Simona de acasă, ca să mă silească să fac ce vroia el, tot fără ca Baby, alsacianul, să nu se opună. Pe urmă, a mai fost ceva. Atunci cînd într-un loc nu plouă de două săptămîni, te poți întreba unde-și poate uda un om pantofii leoarcă. Cam asta a fost tot.

— N-a fost tot. Udrescu avea un magnetofon pe care imprimase sforăitul în așa fel că Simona credea că e acasă, cînd în fond el era plecat în alte părți.

— Ce idei mai avea și ăsta !, exclam eu spre amuzamentul maiorului.

. . . . . .

În jurul prînzului un telefon mă cheamă la miliție. E maiorul care mă anunță, dezinteresat desigur, că o anume persoană, care mă interesează, tocmai a sosit la ei, pentru a afla amănunte referitoare la bunicul pe care-l pierduse.

Îmi pun pantofii și, la iuțeală, îmi îndrept pașii într-acolo. Simona n-a răspuns la telefon toată dimineața, așa că începusem să cred că a plecat din oraș. E bine că n-a făcut-o, fiindcă ar fi păcat să mă părăsească așa, fără să-și ia adio de la mine.

Ajung cu sufletul la gură și, de data asta, secretară nu-mi mai face greutăți, ba chiar îmi zîmbește, lucru ce era să mă facă knock-ut. Habar n-aveam că e capabilă de un asemenea gest. Nu mai lipsește decît să-l întîlnesc pe Ionică, venind spre mine cu mîna întinsă și cu un zîmbet care să nu fie ipocrit pe figură, pentru ca să încep să cred că astăzi este 1 aprilie.

Ajung în cabinetul maiorului și o găsesc acolo pe Simona așezată cuminte pe un scaun. Se vede că a plîns, dar nu pot avea pretenția să fie veselă după o asemenea

lovitură. Oricum, a suportat şocul fără să leşine, deci are resurse suficiente.

— Cam asta e situaţia, domnişoară, îi spune Vlad, vorbind cu ea amabil, ca un părinte cu fiica lui.

— Vă mulţumesc, răspunde Simona. Care e pedeapsa pentru ceea ce a făcut ?

Maiorul se codeşte.

— Depinde de procuror şi de o mulţime de alţi factori. N-aş vrea totuşi să vă faceţi iluzii prea mari, chiar dacă e bunicul dumneavoastră.

Prietena mea se ridică şi abia acum mă bagă în seamă.

— Alex, tu aici ?

— Credeai că te-am părăsit ?

— N-ai s-o faci ?

— Pentru ce ? Vezi vreun motiv pe aproape ?

O iau de braţ şi plecăm. Rămas singur, Vlad îl cheamă pe Ionică şi-i spune :

— N-am putut să-i zic că s-a sinucis... Ce să-i faci. Îmbătrînesc şi devin pe zi ce trece tot mai sentimental.

— Nu pot pricepe cum de a primit otrava, răspunde Ionică. La el n-o avea, sînt sigur. Doar a fost percheziţionat. Cu toate astea s-a sinucis cu ajutorul unei fiole. Cine i-a dat-o ?

— N-a avut vorbitor cu nimeni, aşa-i ?

— Nu. Doar cu avocatul a stat de vorbă de dimineaţă. Dar e exclus ca maestrul Ţăranu să i-o fi dat.

— Ionică, aici e ceva putred, deşi nu sîntem în Danemarca lui Hamlet. Adu-ţi aminte ce ne-a spus şi Unsurosu, că a găsit în celulă un bilet de ameninţare...

— Credeţi că vreunul din cei de jos de la arest ?

— Nu cred. Sînt sigur. Poate unul din acoliţii lui Colcer s-a gîndit că n-ar fi rău să intre la noi, aşa, pen-

tru orice eventualitate. Trebuie să vedem. Adu-mi lista cu cei arestați pentru alte delicte. Ei au primit vizite, așa că n-ar fi fost greu să-i paseze otrava lui Udrescu.

. . . . . .

După cum vedeți, maiorul Vlad dă dintr-un caz în altul, chiar dacă de data asta nu mi-am mai vîrît coada, lucru de natură să-l surprindă pe Ionică-locotenentul, care ar putea jura că am și eu un mic amestec pe aici. Vă spun cu mîna pe inimă că se înșală Și nu mint deloc. În ceea ce-o privește pe Simona, ea a dispărut într-o zi, fără să-mi spună nimic. Sînt însă sigur că se va întoarce. Iar ce va fi atunci, veți afla din urmarea acestei povestiri numită „Paravanul".

Redactor: DAN-ION VLAD
Tehnoredactor: MARILENA LUNGULESCU

Bun de tipar: 3.IV.1985
Coli de tipar: 10,875
CRAIOVA, 1985

Întreprinderea poligrafică „Oltenia"
str. Mihai Viteazul nr. 4, Craiova
Comanda nr. 395

Lei 12,50

scrisul românesc